

EDGAR RICE BURROUGHS

THUVIA, A MARS LÁNYA

[Mars ciklus 4.]
EDGAR RICE BURROUGHS
Thuvia, a Mars lánya
([Tartalom](#))

Első fejezet

CARTHORIS ÉS THUVIA

Egy nő ült a fényes ersite-padon az óriási pimalia virágai alatt. Szandálba bújtatott, formás lába türelmetlenül dobolt a gyémánttal kirakott sétányon, mely Thuvan Dihn, Ptarth jeddakjának királyi kertjében kanyargott a természetes sorapusfák között a bíbor fűben. Sötét hajú, vörös bőrű harcos hajolt fölé és forró szavakat suttogott a fülébe.

– Ó, Ptarthi Thuvia – mondta –, még emésztő szerelmem lángja sem tudja fölolvasztani hidegségedet! Nem hidegebb és keményebb szívednél ez a háromszor boldog hús ersite, melyen isteni és feledhetetlen tested pihenteted! Csak annyit mondj, ó Thuvia, hogy reménykedhetek, hogy bár most nem szeretsz, talán egy napon, egy napon, hercegnőm, én...

A lány meglepett és rosszálló kiáltással ugrott talpra. Felségesen magasra emelte királynői fejét. Sötét szeme dühösen fúródott a férfiéba.

– Megfeledkezel magadról és a barsoomi szokásokról, Astok – mondta. – Nem adtam és nem is nyertél jogot arra, hogy így beszélj Thuvan Dihn lányával.

A férfi hirtelen megragadta a karját.

– A hercegnőm leszel! – kiáltotta. – Issusra esküszöm, sem te, sem senki más nem állhat Astok, Dusar hercege és szívének vágya közé. Ha valaki másra vársz, nevezd meg s kivágom gaz szívét és a holt tengerek vad calotjai elé vetem!

A férfi kezének érintésére a lány elsápadt rézszínű bőre alatt, hiszen a Mars királyi udvarainak hölgyei szinte szentnek számítottak. Astok, Dusar hercege szentségtelenül viselkedett. Ptarthi Thuvia arcán nem tükröződött félelem – inkább elborzadt a férfi tettétől és a várható következményektől.

– Eressz el. – Hangja nyugodt volt és fagyos.

A férfi összefüggéstelenül motyogott és durván közelebb vonta magához.

– Eressz el! – ismételte a lány élesen. – Vagy hívom az őrséget, és Dusar hercege tudja, mit jelent ez.

Ekkor a férfi megragadta a vállát és megpróbálta megcsókolni az arcát. A lány halk kiáltással szájon vágta vastag karpereceivel.

– Calot! – kiáltotta, majd hozzátette: – Őrség! Őrség! Gyorsan, Ptarth hercegnőjének a védelmére!

Hívására egy tucat őr sietett feléjük a fűben, kivont hosszú kardjuk csillogott a napfényben, fém felszerelésük neki-neki csattant bőrszíjjaiknak, és dühösen kiáltoztak a szemük elé táruló látványtól.

Azonban még félúton sem járhattak a még mindig a lányt szorongató dusari Astok felé, amikor előugrott valaki a közeli arany szökőkutat rejtő sűrű bokorból. Magas,

egyes tartású fiatalember volt, fekete hajú, szürke szemű. Válla széles, csípője keskeny; sudár harcos. Éppen csak a sugallata látszott bőrén a Mars vörös embereinek rézszínűéből, mely megkülönbözteti őket a haldokló bolygó többi lakójától. Olyan volt, mint ők, mégis más – és nem csak világosabb bőre és szürke szeme miatt.

Mozgása is elütött a többiekétől. Hatalmasakat ugrott és olyan gyorsan haladt, hogy az örök látszólag álltak hozzá képest.

Astok még mindig Thuvia csuklóját szorongatta, amikor a fiatal harcos megállt előtte. Az újonnan érkezett nem vesztegette beszédre az időt. Csak egyetlen szót szólt.

– Calot! – és ököllel állon vágta. A férfi magasra emelkedett, és a pad mögötti pimalia-bokorba zuhant, mint egy rongybaba.

A bajnok a lányhoz fordult.

– Kaor, Ptarthi Thuvia! – köszöntötte. – Úgy tűnik, a sors jól időzítette érkezésemet.

– Kaor, Héliumi Carthoris! – viszonzta a köszönést a hercegnő. – Ki várna mást egy nemes férfi utódjától? Az ifjú megköszönte az apját, John Cartert, a Mars urát dicsérő szavakat. Ekkor érkeztek meg a futástól lihegő örök, miközben Dusar hercege vérző szájjal és kivont karddal kimászott a pimalia-bokorból.

Astok rávetette volna magát Dejah Thoris fiára, de az örök körülvették és megakadályozták ebben, bár Carthoris láthatóan örömmel fölvette volna vele az élethalálharcot.

– Egyetlen szavadba kerül, Ptarthi Thuvia – szólt –, és örömmel megadom a fickónak a büntetést, melyre

rászolgált.

– Lehetetlen, Carthoris – felelt a lány. – Hiába vesztette el megbecsülésemet, apám, a jeddak vendége és előtte kell felelnie megbocsáthatatlan tettéért.

– Igazad van, Thuvia – mondta a héliumi. – De azután Carthor is, Hélium hercege is kérdőre vonja az apja barátjának lányát ért sérelemért. – A szemében égő tűz más, drágább indokot sejtetett Barsoom e csodás leányának megvédésére, mint szavai.

– És én is kérdőre vonlak téged – vetette oda Astok Carthorisnak, válaszolva a kihívásra.

Az örök még mindig körülvették a herceget. A fiatal őrrparancsnok nehéz helyzetben volt. Foglya egy nagyhatalmú jeddak fia, Thuvan Dihn vendége volt, és mind ez idáig nagyon is megbecsült vendége, akit királyi kegyekkel árasztott el. Letartóztatása háborút jelentett volna, azonban amit elkövetett, halálos bűnnek számított a ptarthi harcosok szemében.

A fiatalember habozott. Hercegnőjére nézett. A lány is tudta, mi minden függ a következő pillanatok eseményeitől. Dusar és Ptarth hosszú évek óta békében élt egymással. A nagy kereskedelmi hajók megállás nélkül közlekedtek a két nemzet városai között. Thuvia ebben a pillanatban is láthatta az egyik óriás szállítógépet, ahogy a jeddak palotájának arany-vörös kupolája fölött nyugatra, Dusar felé szállt fenségesen.

Egyetlen szava véres konfliktushoz vezethetne a két nagyszerű nemzet között, melyben elpusztulnának bátor harcosaik, fölemésztné mérhetetlen gazdagságuk és

mindkét nép ki lenne téve irigy és kevésbé hatalmas szomszédaiak támadásának, s végül a holt tengerfenékek zöld hordáinak áldozataivá válnának.

A félelem nem játszott szerepet döntésében, mivel ez szinte teljesen ismeretlen fogalom a Mars gyermekei számára, inkább a felelősségtudat, amit ő, egy jeddak lánya, apja népéért érzett.

– Azért hivattalak, padavar – mondta a testőrhadnagynak –, hogy megvédd hercegnőd személyét; és fenntartsd a békét, melyet tilos megzavarni a jeddak királyi kertjében. Ez minden. Elkísérsz a palotába és Hélium hercege is velünk tart.

Egy pillantásra sem méltatva Astokot megfordult, és Carthorisba karolva lassan elindult Ptarth uralkodójának és ragyogó udvarának márványból emelt palotája felé.

Kétoldalt meneteltek az örök. Így Thuvia megoldotta a kérdést; elkerülte apja királyi vendégének letartóztatását, ugyanakkor különválasztotta a két harcost, akik egyébként azonnal egymás torkának estek volna, amint az őrség távozott.

Astok gyűlölködően összeszűkült szemmel állt a pimalia mellett, figyelte a távolodó nőt, aki felszította vad szenvedélyét, és a férfit, aki meggyőződése szerint szerelme és annak beteljesülése közé állt.

Ahogy eltűntek az épületben, Astok megvonta a vállát, és magában szitkozódva keresztülment a kerten abba a palotaszárnyba, ahová őt és kíséretét szállásolták.

Aznap este Thuvan Dihn formálisan elköszönt tőle, és bár nem történt említés a kertben lejátszódott eseménnyel

kapcsolatban, a jeddak hideg udvariasságából nyilvánvaló volt, hogy csak a királyi vendéglátás szokása miatt nem fejezi ki megvetését Dusar hercege iránt.

Carthoris és Thuvia nem volt jelen a távozásnál. A szertartás merev volt és formális, az udvari etikettnek megfelelően, és amikor az utolsó dusari föllépett a csatahajó fedélzetére, melyen erre a végzetes látogatásra érkeztek, és a pusztításhatalmas gépe lassan fölemelkedett a leszállóhelyről, megkönnyebbülés csendet Thuvan Dihn hangjában, ahogy egyik tisztjéhez fordulva parancsot adott valamire, ami nem függött össze az órák óta mindannyiukat foglalkoztató eseményekkel.

Vajon tényleg nem függött össze?

– Értesítsd Sovan herceget – mondta –, hogy a reggel Kaolba indított flotta forduljon vissza és repüljön Ptarth nyugati részére.

Miközben a hadihajó Astokkal a fedélzetén nyugatnak fordult, Thuvia arról a padról figyelte távolodó fényeit, ahol Dusar hercege erőszakoskodott vele. A közelebbi hold ragyogó fényében Carthoris ült mellette. Tekintete nem a hadihajó körvonalain, hanem a leány fölfelé fordított arcának profilján nyugodott.

– Thuvia – suttogta.

A leány a szemébe nézett. A fiatal harcos a kezét kereste, de ő finoman elhúzta.

– Ptarthi Thuvia, szeretlek! – szólt a férfi. – Kérlek, mondd, hogy ez nem sért téged.

Thuvia szomorúan megrázta a fejét.

– Héliumi Carthoris szerelme minden nő számára csakis

megtisztelés lehet – mondta egyszerűen –, de ne ajándékozz meg olyan érzelmekkel, amiket nem viszonzhatnak.

A fiatalember lassan fölállt. Szeme tágra nyílt a megdöbbenéstől. Hélium hercegének soha nem jutott eszébe, hogy Thuvia esetleg mást szeret.

– De hát Kadabrában – mondta –, és később itt, atyád udvarában mivel figyelmeztetted, Ptarthi Thuvia, hogy nem viszonzhatod szerelmemet?

– És mi olyat tettem, Héliumi Carthoris – felelt a leány –, amiből arra következtetted, hogy viszonzom? Carthoris elgondolkozott, majd megrázta a fejét.

– Elismerem, Thuvia, semmit. Mégis, meg mertem volna esküdni rá, hogy szeretsz. Pontosán tudtad, hogy szinte rajongásig szeretlek.

– És honnan tudtam volna, Carthoris? – kérdezte Thuvia ártatlanul. – Mondtad valaha? Ezelőtt hagyták el szerelmes szavak az ajkad?

– De hát tudnod kellett! Olyan vagyok, mint az apám, ostoba a szív dolgaiban és ügyetlen a nőkkel. Mégis a kerti ösvény gyémántjai, a fák, virágok és a fű is kiolvasták szerelmemet, mely megtöltötte szívemet, amikor először láttam tökéletes arcod és alakod. Miként lehetséges, hogy egyedül te nem vetted észre?

– A héliumi lányok udvarolnak a férfiaknak? – kérdezte Thuvia.

– Te játszol velem! – kiáltott föl Carthoris. – Mondd, hogy csak játszol és végül is szeretsz, Thuvia!

– Nem tehetem, Carthoris, mert másnak ígérkeztem.

Hangja nyugodt volt, de vajon nem csendült-e benne mélységes bánat valahol? Ki tudja?

– Másnak ígérteztél? – Carthoris szinte suttogva ejtette ki a szavakat. Arca elfehéredett, majd fölemelte fejét, ahogy illett hozzá, akiben egy világ legfőbb urának a vére folyt.

– Héliumi Carthoris sok boldogságot kíván választottaddal – mondta –, aki... – Itt elhallgatott, hogy a leány kimondja a férfi nevét.

– Kulan Tith, Kaol jeddakja – felelt a lány. – Atyám barátja és Ptarth legnagyobb szövetségese.

A fiatalember egy ideig figyelmesen nézte, mielőtt újra megszólalt.

– Szereted, Ptarthi Thuvia? – kérdezte.

– Neki ígértek – felelt a leány röviden. A herceg erősködött.

– Barsoom legnemesebb fiai közül való és nagyszerű harcos – töprengett Carthoris. – Atyám barátja és az enyém. Bárcsak valaki más lenne az! – mondta szinte vadul. A lány gondolatait elrejtette arckifejezése, amit épp csak halványan felhőzött a Carthoris, önmaga vagy kettőjük miatt érzett szomorúság.

Carthoris ajkához emelte a lány egyik gyémántberakásos ékszerét.

– Szálljon megbecsülés és boldogság Kulan Tith-re és a reá bízott felbecsülhetetlen drágakőre – mondta fátyolos, de őszinte hangon. – Akkor mondtam, hogy szeretlek, Thuvia, amikor még nem tudtam, hogy másnak ígérteztél. Most már nem mondanám ki, de örülök, hogy tudod, mert nem voltam becstelen sem veled, sem Kulan Tith-tel, sem magammal szemben. Szeretetem Kulan Tith-re is

vonatkozik, ha őt szereted. – A mondatban mintha kérdés bújkált volna.

– Neki ígértek – felelt a lány.

Carthoris lassan hátralépett. Egyik kezét a szívére, a másikat kardjának markolatára tette.

– Ezek örökre a tiéid – mondta. Egy pillanattal később belépett a palotába, és eltűnt a lány elől.

Ha visszafordult volna, láthatja Thuvia magába roskadt alakját a padon, kezébe temetett arccal. Talán sírt? Senki sem tudhatta.

Héliumi Carthoris aznap bejelentés nélkül lépett be apja barátjának udvarába. Egyedül érkezett kis gépén, hiszen mindig szívesen látott vendég volt Ptarthban.

Mindenféle szertartás és udvariaskodás nélkül jött és ment.

Elmondta Thuvan Dihnek, hogy csak egy új repülőgépműszert próbált ki – a marsbéli iránytű javított változatát. Az eredeti műszert csak rá kell állítani egy bizonyos célra, és csak a jármű orrát kell a megfelelő irányban tartani, így a gépe a lehető legrövidebb úton eljut bárhová Barsoom területén.

Carthoris találmánya tulajdonképpen egy segédeszköz volt, mely mechanikus úton fordította megfelelő irányba a gépet, és ha a pilóta elérte a keresett célt, megállította a repülőt és automatikusan letette a földre.

– Azonnal megmutatom az új műszer előnyeit – mondta Thuvan Dihnek, aki odasétált vele a palota tetején lévő leszállóhelyhez, hogy megnézze a találmányt és elköszönjön fiatal barátjától.

Egy tucat tiszt és szolgák vették körül a jeddakot és

vendégét, hogy hallgassák beszélgetésüket. Az egyik szolga annyira mohón figyelt a szavakra, hogy egy nemesnek kétszer is rendre kellett utasítania, mert feljebbvalói elé tolakodott, hogy lássa a csodálatos „célellenőrző iránytű” bonyolult mechanikáját.

– Például – folytatta Carthoris –, tegyük fel, hogy egy teljes éjszakai repülés áll előtte, mint ma is. A jobb oldali számlapon, amely Barsoom keleti féltekéjét mutatja, beállítom az irányzót Hélium szélességi és hosszúsági fokára. Ezután beindítom a motort, bebújok szőrme- és selyemtakaróim közé, és égő fényekkel hasítom a levegőt Hélium felé, és biztos lehetek benne, hogy pontosan palotám tetejére érkezem, akár ébren vagyok, akár nem.

– Feltéve – jegyezte meg Thuvan Dihn –, hogy nem ütközlök össze egy másik éjszakai vándorral.

Carthoris elmosolyodott.

– Ez a veszély nem fenyeget – felelte. – Ide nézz mondta és az iránytű melletti műszerre mutatott. Ez az „ütközésvédő”, ahogy elneveztem. – Ez a látható műszer kapcsolja be és ki a mechanizmust. A szerkezet maga a fedélzet alatt van, összekapcsolva a kormányberendezéssel és a szabályozókarokkal.

– Az egész nem más, mint egy rádiumfejlesztő, ami radioaktivitást sugároz minden irányban száz méteres körben a repülő körül. Ha a sugár bármilyen irányban megszakad, egy finom műszer azonnal érzékeli a rendellenességet, bekapcsol egy mágneses egységet, mely azután aktivizálja a kormányberendezést és elfordítja a repülőt, amíg a radioaktív sugár ismét töretlen lesz és a

gép tovább repülhet az eredeti irányba. Ha hátulról közeledik valami, például egy gyorsabb gép, a szerkezet, a kormányval együtt működésbe hozza a gyorsítót is és a gépem felgyorsít, irányt változtat le vagy fel, attól függően, hogy a másik jármű alattam vagy fölöttem halad.

– Súlyosabb helyzetben, azaz ha sok az akadály vagy több mint negyvenöt fokos szögben van a géptől, illetve ha elértem a célt és száz méteren belülre ereszkedtem a talajtól, a szerkezet megállítja a járművet és bekapcsolja a riasztót, amely azonnal fölébreszti a pilótát. Mint látod, szinte mindenre gondoltam.

Thuvan Dihn elismerően mosolygott a csodálatos műszer láttán. A tolakodó szolga közben már egészen a gép közelébe jutott. Szemét résnyire szűkítette.

– Csak egy valamire nem – mondta:

A nemesek döbbenetesen néztek rá, és egyikük nem túl finoman megragadta a fickót, hogy visszalökje a helyére. Carthoris fölemelte a kezét:

– Várj – mondta. – Hallgassuk meg, mit akar! Halandó elme találmánya soha nem lehet tökéletes. Talán észrevett valami hibát, amiről nem árt, ha mi is tudunk. Jöjj, jóember, és mondd, mi az, amit kihagytam a számításból.

Carthoris, miközben beszélt, alaposan szemügyre vette a szolgát. Hatalmas termetű volt és jóképű, mint minden vörös férfi a Marson, azonban ajka keskeny és kegyetlen, arcán pedig egy kardvágás halvány, fehér nyoma húzódott halántékától a szája szegletéig.

Nos – sürgette Hélium hercege. – Beszélj!

A férfi habozott. Most már nyilvánvalóan bánta

meggondolatlanságát, ami miatt a középpontba került. Végül, más lehetősége nem lévén, megszólalt.

– Könnyen megrongálhatja egy ellenség – mondta. Carthoris kis kulcsot húzott elő bőrtarsolyából.

– Ide nézz – mondta és odanyújtotta a férfinak. – Ha értesz a zárhoz, akkor tudod, hogy a szerkezet, amit ez nyit, túljár a legravaszabb álkulcsos ellenség eszén is. Ez védi a műszer nemesebb részeit az avatatlan kezektől. Enélkül félig szét kell verni az egységet, hogy megtalálják a magját, és az ilyen beavatkozást még a felületes szemlélő is azonnal észrevenné.

A szolga kézbe vette a kulcsot, ravaszul nézegette, majd miközben visszanyújtotta Carthorisnak, leejtette a márvány kövezetre. Ahogy megfordult, mintha keresné, szandáljával ránehezedett a csillogó tárgyra. Egy pillanatra teljes súlyával ránehezedett, majd hátralépett és tettetett örömmel lehajolt érte, fölvette és visszaadta a héliuminak. Végül visszalépett helyére a nemesek mögé és mindenki megfélekedezett róla.

Egy pillanattal később Carthoris elbúcsúzott Thuvan Dihntől és nemeseitől, s a fényeket bekapcsolva fölemelkedett a marsbéli éjszaka csillagos égboltja felé.

Második fejezet SZOLGASÁG

Amikor Ptarth uralkodója és kísérete elhagyta a leszállóhelyet, a szolgák is elfoglalták helyüket nemes uraik mögött. Egyikük azonban egészen leszakadt tőlük, majd

gyorsan lehajolt, lehúzta jobb szandálját és börtársolyába rejtette.

Miután leértek az alsóbb szintekre és a jeddak egy intéssel elengedett mindenkit, senki nem vette észre, hogy az a fickó, aki annyira fölkelte Hélium hercegének figyelmét, eltűnt, s már nem volt a szolgák között.

Senkinek nem jutott eszébe, hogy megkérdezze, kinek a kíséretéhez tartozik, mivel a Mars nemeseit sokan követik vagy jönnek-mennek gazdájuk szeszélye szerint; így nem feltűnő egy-egy új arc, hiszen az a tény, hogy valaki bejuthat a palota falai közé, már önmagában elegendő bizonyíték a jeddakhoz való feltétlen hűségre, mert mindenkit alaposan lenyomoznak, aki az udvari nemések szolgálatára jelentkezik.

Ez jó szabály, és csak udvariasságból tekintenek el tőle, ha királyi vendég érkezik kísérettel valamelyik baráti országból.

Másnap késő délelőtt egy hatalmas termetű szolga lépett ki a palotakapun az egyik nagy ptarthy nemes kíséretének öltözkéiben. Végigsietett a széles sugárutakon, míg végül a nemések kerületén túl elért a vásárlónegyedbe. Itt egy magasra szökő toronyépülethez ment, melynek falait finom faragások és csodálatos mozaikok díszítették.

Ez volt a Béke palotája, melyben az idegen országok képviselői, illetve a követségek működtek, mivel a miniszterek a nemések kerületében álló pompás palotákban laktak.

A férfi a dusari nagykövetséget kereste. Egy hivatalnok kérdően fölállt; amikor belépett, s miután a szolga a

miniszterrel akart beszélni, kérte a megbízólevelét. A látogató lehúzott egy egyszerű fém karperecet a karjáról, valami vésésre mutatott a belsejében és egy szót sűgött a hivatalnoknak.

Az utóbbinak tágra nyílt a szeme, és gyökeresen megváltozott a viselkedése. Hellyel kínálta az idegent és a karpereccel a kezében egy belső szobába ment. Pillanatokon belül ismét megjelent és a miniszterhez vezette a férfit.

Hosszú ideig tárgyaltak négyszemközt, és amikor végül a hatalmas termetű szolga kilépett a szobából, gonosz és elégedett mosoly áradt el az arcán. A Béke palotájából egyenesen a dusari miniszter palotájába sietett.

Aznap éjszaka két gyorsrepülő szállt fel ugyancsak a palotának a tetejéről. Az egyik Hélium felé száguldott, míg a másik...

Ptarthi Thuvia apja palotájának a kertjében sétálgatott, mint mindig, mielőtt visszavonult volna. Maga köré vonta selymeit, mivel a marsi levegő erősen lehűl, amint lebukik a nap a nyugati látóhatáron.

A lány gondolatai a közeledő mennyegzőn jártak, mely Kaol uralkodónőjévé teszi, majd eszébe jutott a csinos, fiatal héliumi, aki előző nap a lába elé tette a szívét.

Ki tudná megmondani, hogy a sajnálat vagy a bánat felhőzte-e tekintetét, ahogy dél felé nézett, ahol előző napa messzeségbe veszteek Carthoris gépének fényei.

Azt sem tudhatjuk, mit érzett, amikor egy sebesen közeledő repülő fényeit vette észre, mely egyenesen felé tartott a távolból, mintha a hercegnő gondolatai vonzották volna.

Látta, ahogy körözni kezd a palota fölött, és végül megbizonyosodott, hogy leszálláshoz készülődik. Ekkor bekapcsolták a gép keresőreflektorát. A fénycsóva egy pillanatra a leszállóhelyre esett, megvilágítva az öröket; az öltözéküket díszítő ékkövek tűzpontokként csillogtak az éjszakában.

Ezután az óriási fény szem végigsöpört a ragyogó kupolákon és pompás tornyokon, majd a kert felé fordult, és megpihent az ersite-pad mellett álló, fölfelé néző lányon. A fény alig egy pillanatra esett Thuviára, majd ugyanolyan hirtelen, ahogy megjelent, eltűnt. A gép átrepült a lány fölött és eltűnt a kert magas skeel-fái mögött.

A lány egy ideig mozdulatlanul állt, csak a fejét hajtotta le elgondolkozva.

Ki más lehetett ez, mint Carthoris? Megpróbált haragudni a fiatal héliumi hercegre, hogy így, lopva tért vissza, de ez vajmi kevésbé sikerült.

Micsoda szeszély vehette rá a férfit, hogy áthágja a nemesek közt fennálló etikettet? A nagyhatalmak ennél kisebb okok miatt is háborúztak már egymással.

A hercegnő döbbsent és dühös volt persze – de hát a lány...! És mi van az őrséggel? Nyilván őket is meglepte a váratlan látogatás, ezért nem cselekedtek azonnal, de hamarosan kiderült, hogy nem hagyják észrevétlenül távozni a betolakodót, mert fölzúgtak a motorok a leszállópályán és fölemelkedett egy csíkos őrhajó.

Thuvia figyelte, ahogy elrepült kelet felé. De mások is figyelték.

A skeel-fák sűrű árnyékában, a lombkoronák alatt egy gép

lebegett négy méterre a talajtól. Fedélzetéről éber szemek figyelték az őrhajó messzire világító keresőfényét. Az árnyékban megbúvó repülőn semmi fény nem égett. Síri csönd honolt a fedélzetén. A fél tucát vörös harcosból álló legénység az őrhajó egyre távolodó fényeit nézte.

– Ma éjjel velünk van őseink szelleme – mondta valaki halkán.

– Soha terv nem valósult meg jobban – felelt egy másik. – Pontosan úgy reagáltak, ahogy a herceg megjósolta.

Az első beszélő a műszertábla előtt guggoló féfához fordult.

– Most! – suttogta. Több parancs nem hangzott el. A gép fedélzetén mindenki pontosan tudta, mi a dolga ezen az éjszakán. A sötét tömeg halkán elindult az ágak fekete boltíve alatt.

Thuvia kelet felé fordult, s egy fekete foltot látott a fák sötétlő lombjai előtt, amint a gép átrepült a pilléres kertfal fölött. Aztán lassan leereszkedett a kerti gyepre.

A hercegnő tudta, hogy senki nem jöhet így becsületes szándékkal. Mégsem riasztotta a közelben tartózkodó öröket és nem futott a palota biztonságába. Vajon miért?

Szinte magam előtt látom, ahogy megvonja formás vállát, és a nők ősi válaszáat adja: Csak!

Alighogy a gép földet ért, négy férfi ugrott le a fedélzetéről. A lány felé futottak.

Thuvia még mindig nem szólt, csak állt; mint aki hipnózisba esett. Vagy lehet, hogy csak úgy viselkedett, mint aki szívesen látott vendéget fogad?

Csak akkor mozdult meg, amikor már közvetlen közel értek. Ekkor a közelebbi hold a lombok fölé emelkedett és

ezüst sugarai megvilágították a harcosok arcát.

Ptarthi Thuvia idegeneket látott – dusari öltözékben. Ekkor megrémült, de már késő volt.

Durva kezek ragadták meg, mielőtt fölkiálthatott volna. Vastag kendőt borítottak a fejére. Erős karok fölemelték és a repülő fedélzetére vitték. Hallotta a fölberregő légcsavarokat és az őrség kiáltozásait messze letről, és érezte bőrén a szelet.

Egy másik gép délre, Hélium felé száguldott. Kabinjában egy magas, vörös férfi egy szandál puha talpa fölé hajolt. Finom műszerekkel méricskélte valami kis tárgy lenyomatát. Mellette egy papíron egy kulcs vázlata feküdt, erre jegyezte föl a mérési eredményeket.

Mosoly játszadozott ajkán, amikor végzett és az asztal másik oldalán ülő társához fordult.

– Az a férfi zseniális – jegyezte meg.

– Csakis egy zseni találhatott ki ilyen tökéletes zárat. Fogd a vázlatot, Larok, és add bele minden tudásodat és szárnyaló szabadságodat, hogy elkészítsd a másolatot. A harcos-kézműves bólintott.

– Emberi kéz nem készített olyasmit – mondta –, amit emberi kéz ne tudna elpusztítani. – Ezután a váz lattal együtt elhagyta a kabint.

Amikor a hajnal első fényei Hélium tornyaira estek a város egyik felének vörös tornyára és sárga nővére –, egy repülő közeledett lustán észak felől. Orrán egy Hélium északi birtokán élő kisebb nemes címere volt. Komótos közeledése és a magasság, mellyel átrepült a város fölött, nem keltett gyanút az álmos őrökben. Lassan lejár a

szolgálatuk és leginkább azon járt az eszük, hogy hamarosan leváltják őket.

Egész Héliumban béke uralkodott. Poshadt, elpuhult béke. Héliumnak nem volt ellensége, nem tartottak semmitől.

A legközelebbi őrzőjárat kényelmesen, minden sietség nélkül közelítette meg az idegen gépet. A parancsnok hallótávolságból köszöntötte az utazókat.

A vidám „Kaor” és a kézenfekvő magyarázat, hogy a tulajdonos messzi vidékről érkezett, hogy néhány napot töltsön a boldog Héliumban, elegendőnek bizonyult. Az őrhajó továbbrepült saját útján, az idegen pedig folytatta a magáét az egyik nyilvános leszállóhely felé, és leereszkedett.

Körülbelül ugyanekkor egy harcos lépett ki a kabinból.

– Elkészült, Vas Kor – mondta, és egy kis kulcsot nyújtott át a nemesnek, aki éppen kibújt szőrméi közül. – Remek! – mondta az utóbbi. – Nyilván egész éjszaka dolgoztál, Larok.

A harcos bólintott.

– Most hozd ide a héliumi fegyverzetet, amit pár napja csináltál – parancsolta Vas Kor.

A harcos így tett és segített urának lecserélni gyémántokkal ékes fegyvereit egy héliumi közkatona egyszerűbb felszerelésére, melyen ugyancsak a nemesi háznak a címere volt, mint a gépen.

Vas Kor a fedélzeten reggelizett. Ezután áthaladt a légi dokkon, belépett egy liftbe és hamarosan kijutott az utcára, ahol egy pillanat alatt elveszett a munkába siető tömegben. Felszerelése itt körülbelül annyira lehetett feltűnő, mint egy

nadrágos férfiak Broadwayn. Minden marslakó férfi harcos, kivéve azokat, akik fizikailag alkalmatlanok a fegyverviselésre. A kereskedő és alkalmazottja marsbéli fegyverzetben végzi munkáját. A tojásból öt hosszú év után szinte felnőttként kikerülő „iskolásgyerek” ugyanúgy nem tudja elképzelni, hogy kard nélkül járjon, mint ahogy egy földi fiú sem menne végig az utcán nadrág nélkül.

Vas Kor a nagyobb Héliumba igyekezett, mely a síkságon körülbelül száz kilométerre terül el kisebb Héliumtól. Azért szállt le az utóbbiban, mert itt kevésbé éber és gyanakvó az őrszolgálat, mint a hatalmas metropoliszban, ahol a jeddak palotája is áll.

Ahogy sodródott a parkszerű főúton haladótömeggel, megindult körülötte a marsbéli város élete. Az éjszakára oszlopaikon fölemelt házak finoman leereszkedtek a földre. Az épületeket körülvevő bíbor fűben gyerekek játszottak a virágok között, nevetgélő és szomszédaikkal csevegő bájos asszonyok pompás virágokat szedtek, hogy vázába tegyék házukban.

A barsoomiak kedves köszöntése, a „kaor” minduntalan megütötte az idegen fülét, ahogy a munkába igyekvő barátok és szomszédok összetalálkoztak.

Egy lakónegyedben szállt le, a jobbmódú kereskedők negyedében. Mindenfelé látszottak a fényűzés és gazdagság jelei. Szolgák tűntek föl a háztetőkön; kitették szellőzni a pompás selymeket és drága prémeket. Gyémántot viselő asszonyok lustálkodtak már most, kora reggel hálósobáik teraszán. Később majd fölmennek a tetőteraszra, miután a szolgák odavitték a heverőket és

főállították a selyem napernyőket.

Kellemes zene hallatszott ki a nyitott ablakon, mert a marslakók megoldották az idegek ráhangolását az ébredéssel járó hirtelen változásra, ami a földlakóknak annyira nehéz.

Főnt egymás után száguldottak a hosszú és könnyű utasszállítók a számtalan leszállóhely között, mindig a megfelelő magasságban. Az égbeszökő leszállóhelyeket a nagy nemzetközi utasjáratok számára tartják fenn. A szállítógépek leszállóhelyei alacsonyabb szinteken helyezkednek el, a legkisebbek ötven-hatvan méter magasan lehetnek. Egyik gép sem változtathatja repülési magasságát, kivéve bizonyos negyedekben, ahol tilos a vízszintes forgalom kis magasságban.

A sugárutak rövidre nyírt fűvén földi szerkezetek suhantak hosszú sorokban mindkét irányban. Nagyrészt a fűvet alig érintve siklanak, de ha előzni akarnak vagy útkereszteződéshez érnek, „fölugranak” a levegőbe, mert mindig az észak-déli forgalomnak van előnye, tehát a keletnyugatnak föl kell emelkednie.

A háztetőkön álló magánhangárokból kis gépek álltak be a sorba. Vidám köszönések és féltő figyelmeztetések vegyültek a motorok berregésével és a város tompa zajával.

A gyors mozgás és a sok ezer ide-oda rohangáló ember ellenére, a legfőbb benyomás a fényűző könnyedség és a puha zajtalanság volt.

A marslakók nem szeretik a fülhasogató hangzavart. Csak a háborúval járó zajt viselik el, a fegyvercsörgést vagy két

hatalmas hadihajó légi összecsapását. Számukra ez a legédesebb muzsika.

Két széles sugárút kereszteződésénél Vas Kor lement az utcáról az egyik pneumatikus állomásra. A kis pénztárlablaknál befizette a viteldíjat néhány tompa fényű, ovális héliumi pénzérmével.

A kapun belépve odaért a hosszú sorban, lassan mozgó különös járművekhez, amik a földi szemlélő számára leginkább kúp alakú, két méter hosszú óriás ágyúgolyókhoz hasonlítottak. Egymás után jöttek egy hornyolt sín mentén. Fél tucat ember segítette beszállni az utasokat és irányította a járműveket a kívánt célállomásra.

Vas Kor odalépett az egyik üres „kocsihoz”. Az elején egy tárcsa volt és egy mutató. A férfi beállította a mutatót a nagyobb Hélium egyik állomására, fölemelte a tetőt, bemászott és lefeküdt a jármű kárpitozott aljára. A személyzet egyik tagja rákattintotta a tetőt, és a jármű folytatta lassú útját.

Hamarosan automatikusan sánt váltott és egy pillanattal később lement a sötét alagutak egyikébe.

Amint beért a sötét folyosóra, egy puszagolyó sebességével ugrott előre. Valami süvítés hallatszott, majd a jármű finoman, de gyorsan megállt, és Vas Kor egy másik peronra ért. Miután egy alkalmazott kinyitotta a tetőt, kilépett az állomásra, a nagyobb Hélium központja alatt, száz kilométerre attól a ponttól, ahol beszállt.

Megkereste az utcasínt és azonnal beült egy várakozó földi járműbe. Egy szót se szólt a szolgálóhoz, aki a vezetőülésten ült. Nyilvánvalóan már várták, és a fickó Vas

Kor érkezése előtt megkapta az utasításait.

Alighogy helyet foglalt, a gép beállt a forgalomba, és a széles, zsúfolt sugárútról hamarosan egy elhagyatottabb utcába kanyarodott. Ezután elhagyva a nyüzsgő kerületet, kis boltok közé érték, és a sofőr megállt az egyik előtt, mely a felirat szerint külföldi selymekkel kereskedett.

Vas Kor belépett az alacsony mennyezetű helyiségbe. Egy férfi intett neki, hogy menjen egy belső szobába, és amíg be nem csukta az ajtót maguk mögött, nem látszott, hogy felismerte volna.

Ezután megállt látogatója előtt és tisztelettel köszöntötte.

– Legnemesebb... – kezdte, de Vas Kor egy kézmozdulattal elhallgattatta.

– Semmi formaság – mondta. – Úgy kell tennünk, mintha a szolgád lennék, semmi más. Ha mindent pontosan a terv szerint csinálunk, nincs veszítenivaló időnk. Azonnal indulnunk kell a rabszolgapiacra. Készen állsz?

A kereskedő bólintott és egy szekrényből elővett egy díztelen szolgafelszerelést. Vas Kor magára öltötte, majd a hátsó ajtón távoztak az üzletből. Egy kanyargós sikátoron kimentek a sugárútra, és beszálltak egy várakozó járműbe. Öt perccel később a kereskedő a nyilvános piacra vezette szolgáját, ahol rengeteg ember gyülekezett a középre állított szolgák körül.

Hatalmas tömeg verődött össze, mert ezen a napon Carthoris, Hélium hercege vezette az árverést.

Az urak egymás után léptek föl a szolgák melletti emelvényre. Röviden és világosan felsorolták a vagyonukat képező ember előnyeit.

Ezután Hélium hercegének udvarmestere elmondta, kik tettek rá kellemes benyomást. Ezekre kedvező ajánlatot tett.

Nem sokat alkudoztak, Vas Kor árán pedig egyáltalán nem. Kereskedő gazdája elfogadta az első ajánlatot, s így a dusari nemes Carthoris házához került.

Harmadik fejezet

ÁRULÁS

A Vas Kor Hélium hercegének palotájába érkezését követő napon nagy izgalom kerítette hatalmába az ikervárost, mely Carthoris házában érte el tetőpontját. Hírek érkeztek arról, hogy Ptarthi Thuviát elrabolták atyja udvarából és arra is céloztak, hogy Hélium hercege feltehetőleg sok mindent tud a dologról és a hercegnő hollétéről.

A Mars urának, John Carternak a tanácstermében találkozott Tardos Mors, Hélium jeddakja; a fia, Mors Kajak, akisebb Hélium fedje, Carthoris és a birodalom hús legnagyobb nemese.

– Nem lehet háború Ptarth és Hélium között, fiam mondta John Carter. – Mi pontosan tudjuk, hogy hamisak az ellened felhozott vádak, de Thuvan Dihnnek is tudnia kell. Csak egyvalaki győzheti meg, és az te vagy. Azonnal Ptarthba kell utaznod, s jelenléteddel és szavaiddal kell biztosítanod az uralkodót, hogy gyanúja alaptalan. Vidd magaddal Barsoom urának és Hélium jeddakjának a felhatalmazását, hogy a szövetséges hatalmak minden

erejükkel segítik Thuvan Dihnt lánya föl kutatásában és elrablója megbüntetésében, akárki is az.

– Menj! Tudom, fölösleges figyelmeztetnem téged a sietség fontosságára.

Carthoris elhagyta a tanácstermet és palotájába ment. A szolgák pillanatokon belül készülödni kezdtek, hogy mindent összekészítsenek uruk útjára. Néhányan a gyors gépen dolgoztak, melynek Ptarthba kellett repítenie Hélium hercegét.

Végül minden készen állt. Csak két fegyveres őr maradt szolgálatban. A lenyugvó nap közeledett a látóhatár pereméhez; pillanatokon belül leszáll a sötétség.

Az egyik őr – hatalmas fickó, jobb arcán, halántékától a szájáig húzódó forradással – odalépett társához, s feje fölött átnézve az eget kémlelte. Amikor egészen közel ért, megszólalt.

– Miféle furcsa jármű az? – kérdezte.

A másik gyorsan megfordult, hogy odanézzon. Alighogy így tett, az óriás a bal lapocka alatt beledöfte rövid kardját egyenesen az őr szívébe.

A katona hang nélkül, holtan rogyott össze. A gyilkos gyorsan bevonszolta a holttestet a hangár sötétjébe. Ezután a repülőhöz lépett.

Ügyesen megmunkált kulcsot húzott elő tarsolyából, és levette a céllenőrző iránytű jobb oldali számlapjának a tetejét. Egy pillanatig tanulmányozta a szerkezetet, majd a számlapot a helyére téve, beállította az irányzót. Ezután ismét levette a számlapot és megnézte, mi változott alatta.

Mosoly futott át az arcán. Elvágta a nyúlványt, mely a

szerkezetet összekötötte az irányzóval. Most már akárhová forgatják az utóbbit, belül semmi sem változik.

Más szóval a keleti félteke számlapja használhatatlanná vált.

Ezután a nyugati számlaphoz lépett. Ezt beállította egy bizonyos pontra, majd a fedőt levéve, itt is elvágta a kis acélnyúlványt.

Amilyen gyorsan csak tudta, visszatette a számlapot és ismét elfoglalta őrhelyét. Az iránytű valójában ugyanúgy működött, mint eddig, csak hiába állították be az irányzót, a szerkezetben semmi nem változott. A szolga a maga választotta célra állította be a műszert.

Hamarosan jött Carthoris, néhány nemese kíséretében. Éppen csak egy pillantást vetett az egyedül őrködő szolgára. Vékony, kegyetlen ajka és a halántékától szájaig húzódó kardvágás halványan valami kellemetlen emléket juttatott eszébe. Elmerengett, vajon Saran Tal hol találhatta a fickót – aztán elfeledkezett a dologról és nevetve beszélgetett társaival, bár a felszín alatt szíve tele volt rettegéssel, mert fogalma sem volt, milyen nehézségekkel nézhet szembe Thuvia.

Első gondolata természetesen az volt, hogy a dusari Astok rabolta el a szép lányt. Azonban az elrablásról szóló jelentéssel együtt hírek érkeztek arról, hogy Dusarban nagy ünnepléssel fogadták a jeddak visszatérő fiát.

Tehát nem lehetett ő, gondolta Carthoris, hiszen azon az éjszakán, amikor Thuvia eltűnt, Astok Dusarban volt. Mégis...

Beült a gépbe, és miközben beállította az iránytűt Ptharth

fővárosára, még néhány szót váltott a nemesekkel.

Elbúcsúzott és megnyomta a felhajtósugár indítógombját, és ahogy a gép könnyedén fölemelkedett, egy második gomb megnyomásával beindult a motor, fölberregtek a légcsavarok, és a gyorsítókart meghúzva Carthoris, Hélium hercege eltűnt a pompás marsi éjszakában a rohanó holdak és a csillagok milliói között.

Alighogy a repülő beállt az utazósebességre, CarthOris bebújt selyem- és szőrmetakarói közé, és elnyúlt a keskeny fedélzeten.

Azonban nagyon nehezen jött álom a szemére. Cikáztak a gondolatok a fejében, távol tartva a pihenést. Fölidézte Thuvia szavait, melyekből félig-meddig megbizonyosodott, hogy a lány szereti, hiszen amikor megkérdezte, szereti-e Kulan Tith-et, csak azt mondta, neki ígérték.

Most rájött, hogy a válasz többet jelenthetett. Természetesen jelenthette azt is, hogy a lány nem szereti Kulan Tith-et, tehát logikusan valaki mást szeret.

De mi a biztosíték, hogy az a másik a héliumi Carthoris?

Minél többet töprengett ezen, annál biztosabb lett benne, hogy nemcsak a lány szavai, hanem a tettei sem jelezték soha, hogy őt szeretné. Nem; a tény az, hogy nem szereti. Valaki mást szeret. Nem rabolták el, hanem szándékosan megszökött a szerelmével.

E gondolatok hatására a kétségbeesés és a düh között ingadozott, s végül a tökéletes lelki fáradtságtól álomba zuhant.

A hajnal még mindig alva találta. Gépe gyorsan suhant egy kopár okkersárga síkság – egy réges-rég kiszáradt

marsbéli tenger fenéke fölött.

A távolban alacsony hegyek emelkedtek. A repülő ezek felé tartott. Ahogy közeledett, a fedélzetről már kivehető lett volna az egykori hatalmas óceánba nyúló sziklakiszögellés, mely visszakanyarodva az elfelejtett város kikötőjét alkotta. Az elhagyatott rakpart mögött még álltak a régen elpusztult múlt csodálatos építészeti alkotásai. A komor, üres és elhagyatott ablakok vakon bámultak a márvány falakból. Az egész szomorú város mintha napszitta emberi koponyákból állt volna – az ablakok voltak a szemüregek, a bejáratok pedig a szájnílások.

A repülő egészen közel ért; és egészen lelassult, bár ez a város nem Ptarth volt.

Megállt a főtér fölött és lassan ereszkedni kezdett a talaj felé. A talajtól alig száz méterre ismét megállt és a levegőben lebegett, miközben a riasztó fölébresztette az alvó pilótát.

Carthoris talpra ugrott. Lenézett, hogy egy pillantást vessen a nyüzsgő metropoliszra. Már mellé kellett volna érnie a járőrhajónak.

Döbbsen nézett körül. Valóban volt alatta egy hatalmas város, de nem Ptarth. Nem látta a széles sugárutakat előzőnlő tömeget. Az élet semmilyen jele nem mutatkozott az elhagyatott tetőteraszokon. Sem pompás selymek, sem drága prémek nem kölcsönöztek életet és színt a hideg márványnak és a csillogó ersite-nak.

Nem jött a járőrhajó, hogy megkérdezze, mi járatban van. Néma és üres volt a város, üres és néma a levegő. Mi történhetett?

Carthoris ellenőrizte az iránytűt. Ptarthra volt állítva. Így elárulta volna zseniális találmánya? Nem akarta elhinni.

Gyorsan fölnyitotta a műszer tetejét. Egy pillantással fölmérte, mi történt, legalábbis részben: a műszer belsejét, az irányzóval összekötő acélnyúlványt tönkretették. Ki tehetett ilyet és miért?

Carthoris még csak találgatni sem próbált. Meg kellett tudnia, melyik részén jár a világnak, és folytatni a félbeszakított utat.

Ha egy ellenségének az volt acélja, hogy hátráltassa, akkor sikerült neki, gondolta Carthoris, miközben fölnyitotta a másik számlapot, mivel az elsőt nem állították be.

Itt is tönkretették az acéltűt, mint a másik műszerben, de először beállították egy célra a nyugati féltéken. Éppen csak nagyjából meghatározta, hogy Héliumtól délnyugatra lehet valahol és meglehetősen messze, amikor női sikolyt hallott a földről.

Kihajolt a repülő korlátján és egy vörös nőt látott, akit egy hatalmas, zöld harcos ráncigált – egyike a haldokló Mars elhagyatott városaiban és holt tengerfenekein élő vad lényeknek.

Carthoris nem akart többet látni. Bekapcsolta a motort és a gép száguldani kezdett a talaj felé.

A zöld ember egy óriás thoat felé sietett foglyával, mely a valaha vörösön pompázó főtér okkersárga növényzetét legelte. Ekkor egy tucat vörös harcos ugrott ki a közeli ersite-ből épült palota kapuján, és kivont karddal, fenyegetően úzóbe vette a leányrablót.

Egyszer csak a nő fölnézett a zuhanva közeledő gépre, és

Negyedik fejezet
A ZÖLD EMBER FOGLYA

Ahogy a napfény szétáradt a kisrepülő fedélzetén, melyen Ptarth hercegnőjét elhozták apja kertjéből, Thuvia észrevette, hogy elrablói megváltoztak az éjszaka folyamán.

Felszerelésükön már nem Dusar, hanem Hélium hercegének a jelei csillogtak.

A lányban ismét föléledt a remény, mert képtelen volt feltételezni Carthorisról, hogy ártani akarna neki. Megszólította a műszerfal előtt guggoló harcost.

– Tegnap este még dusari felszerelést viseltetek mondta –, most Hélium jeleit látom rajtatok. Mit jelentsen ez?

A férfi vigyorogva nézett rá.

– Hélium hercege nem bolond – felelte.

Ekkor egy tiszt lépett ki a kis kabinból. Rendreutasította a harcost, amiért beszélgetett a fogollyal, és ő maga sem válaszolt a lány további kérdéseire.

Az út során nem bántalmazták, és amikor elérték céljukat, a lány semmivel nem tudott többet elrablójáról, mint az első pillanatban.

Végül a repülő leszállt a Mars holt és elfeledett múltjának néma síremlékében – az egyik kihalt városban azok közül, melyek a szomorú, kiszáradt tenger partján emelkedtek. A rég eltűnt emberek az egykor felségesen hullámozó vízen közlekedtek kereskedelmi hajóikkal.

Ptarthi Thuvia számára nem voltak ismeretlenek ezek a helyek. Vándorlása során, amikor az Iss folyót kereste a marslakók évezredes utolsó vándorútján, hogy eljusson a Dor völgyébe, Korus holt tengeréhez, sok ilyen romváros mellett elhaladt, melyek a régi Barsoom nagyságát és dicsőségét idézték.

S amikor visszafelé jöttek Tars Tarkasszal, Thark jeddakjával, ismét látta őket és hátborzongató lakóikat, Barsoom nagy fehér majmait.

Azt is tudta, hogy most a zöld emberek nomád hordái is használták ezeket a városokat, de a vörös népek messze elkerülték még a környéküket is, mert egyikben sem volt víz és teljesen alkalmatlanok voltak a Marson uralkodó faj szükségleteinek kielégítésére.

Akkor miért hozták most ide? Csupán egy válasz létezett. Olyan természetű ügyben jártak, hogy szükségük volt a holt város kínálta rejtekhelyekre. A lány összeborzadt, ahogy végiggondolta helyzetét.

Az emberrablók két napig egy hatalmas palotában tartották, mely még pusztulásában is tükrözte egykori ragyogó pompáját.

A harmadik nap előtti éjszaka végén két fogvatartójának beszélgetésére ébredt.

– Hajnalra itt kell lennie – mondta az egyik. – A lányt tedd ki a főtérre, különben nem fog leszállni. Amint észreveszi, hogy idegen országban jár, vissza fog fordulni. Szerintem ez a herceg tervének egyetlen gyenge pontja.

– Nem volt más megoldás – felelt a másik. – Már az is csoda, hogy sikerült mindkettőt idehozni, és még ha nem is

sikerül lecsalni a fickót a földre, akkor is sokat csináltunk. Ekkor a beszélő észrevette, hogy Thuvia figyel, mert a lány arcán éppen átsuhant az égen száguldó hold fénye. Intett társának és elhallgatott, majd a lányhoz ment és fölállította. Ezután kivezette az éjszakába, a nagy tér közepére.

– Maradj itt – parancsolt rá –, amíg érted nem jövünk. Figyelünk, és ha szökni próbálsz, megbánod, a halálnál is rosszabb sors várna rád. Így parancsolta a herceg.

Ezután megfordult és visszament a palotába, egyedül hagyva a lányt a kísértetváros láthatatlan borzalmi között. Sok marslakó ugyanis, akik ragaszkodtak ősi tévhitükhöz, úgy gondolta léteztek kísértetek, és tanításuk szerint időnként a nagy fehér majmokba szálltak azoknak a szent therneknek a lelkei, akik nem éltek le ezer évet.

Thuvia számára azonban bőven elég volt a veszély, hogy ezek az emberszabású, vad szörnyetegek megtámadhatják. Mióta John Carter megmentette a thernektől, nem hitt a különös lélekvándorlásról szóló tanokban, de pontosan tudta, milyen sors vár rá, ha az egyik szörnyű vadállat rábukkan éjszakai vadászata során. Hát ez meg mi?

Nem tévedhetett. Valami lopakodott a tér túloldalán, a bevezető sugárút egyikoszlopa mögött!

Thar Ban, aki jed volt a Torquas hordában, gyorsan lovagolt a holt tenger okker mohájában az ősi Aanthor romjai felé. Rövid idő alatt hosszú utat tett meg ezen az éjszakán; mert elpusztította a Torquas hordával szomszédos zöldek keltetőjét, akikkel állandóan háborúskodtak.

Hatalmas thoatja távolról sem volt kimerült, de Thar Ban úgy gondolta, ráfér egy kis legelés, és az okker moha jobban megnőtt az elhagyatott városok védett udvaraiban, ahol gazdagabb a talaj, mint a tengerfenéken, és a növények kevésbé vannak kitéve a felhőtlen égből tűző napnak.

Ennek a látszólag száraz növénynek az apró szárában elegendő folyadék van az óriás thoatok hatalmas teste számára. Ezek az állatok hónapokig képesek víz nélkül élni, és napokig kibírják mindenfajta folyadék nélkül.

Ahogy Thar Ban hangtalanul végigügetett az Aanthor kikötőjéből a főterre vezető széles sugárúton, hátasával úgy festett, mintha az álmok világából lépett volna ki, olyan groteszk látványt nyújtottak és olyan némán lépdelt a thoat puha, köröm nélküli mancsaival az ősi járda moha-kövezetén.

A férfi csodálatos példánya volt fajtájának. A feje búbjáig teljes négy és fél méter magasra nőtt. Megcsillant a holdfény sima, zöld hátán, ragyogtak nehéz felszerelésének gyémántjai és a karperecek négy izmos karján, alsó állkapcsából kinőtt, visszakunkorodó agyari fehéren és félelmetesen villogtak.

Thoatja oldalán lógott hosszú rádiumpuskája és tizenkétméteres, fémhegyű lándzsája, övébe hosszú és rövid kardját és más fegyvereit tűzte.

Kidülledő szemét és antennaszerű fülét folyamatosan mozgatta ide-oda, mert még az ellenség földjén járt, és bármikor megtámadhatták a nagy fehér majmok is. John Carter szerint kizárólag ezek a lények ébreszthetnek valami

félelemhez hasonló érzést a holt tengerfenekek vad lakóinak keblében.

Ahogy a lovas közeledett a térhez, hirtelen megrántotta a gyeplőt. Mereven előreszegezte hosszú csőszerű fülét. Szokatlan hangot hallott. Beszéd! És ahol Torquason kívül beszélnek, ott ellenségnek kell lennie. A vad torquasiak számára mindenki ellenség volt egész Barsoomon.

Thar Ban a földre ugrott. Az alvó Aanthor Kikötő sugárútját szegélyező oszlopok árnyékába húzódva a tér felé lopakodott. Sarkában, mint egy vadászkutya, lépkedett palaszürke thoatja, fehér hasát elrejtette teste, élénksárga mancsa eltűnt a moha sárgájában.

A tér közepén Thar Ban egy vörös nő körvonalait látta. Egy vörös harcos beszélt hozzá. Majd a férfi megfordult és a tér túloldalán álló palota felé indult.

Thar Ban figyelte, amíg eltűnt a sötét kapuban. Íme egy értékes fogoly! A zöldek csak ritkán tudtak nőket zsákmányolni örök ellenségeiktől. Thar Ban végignyalta vékony ajkát.

Ptarthi Thuvia figyelte az árnyékot az oszlop mögött, a sugárút elején. Remélte, hogy csak túlhajszott képzelete játszik vele.

De nem! Most tisztán látta, hogy megmozdult. Kilépett az ersite-oszlop rejtekéből.

Hirtelen ráesett a felkelő nap fénye. A lány összerezsent. Az a valami egy hatalmas zöld harcos volt!

Felé futott. Thuvia fölsikoltott és menekülni próbált, ám alighogy a palota felé fordult, erős kéz kulcsolódott karjára, megperdült, és a harcos a sugárút szájánál békésen

legelésző thoat felé vitte, ráncigálta.

Ebben a pillanatban a lány motorzúgást hallott és fölnézett. Egy repülőt látott, mely sebesen közeledett, és egy férfit, aki kihajolva lenézett. Azonban a férfi arca árnyékban maradt, így nem ismerte föl.

A háta mögül meghallotta vörös elrablóinak kiáltóását. Vadul űzőbe vették azt, aki el merte lopni zsákmányukat.

Ahogy Thar Ban odaért thoatjához, kirántotta tokjából rádiumpuskáját, és megfordulva három lövést adott le a vörös harcosokra.

E marsbéli vad hátborzongató ügyessége következtében a három vörös fickó holtan esett össze, ahogy testükben fölrobbantak a golyók.

A többiek megálltak, és nem merték viszonzni a tüzet, nehogy megsebesítsék a lányt.

Ekkor Thar Ban Thuviával a karjában thoatjára ugrott, és egy győzelmi kiáltással eltűnt a Kikötő sugárút sötétjében a halott Aanthor komor palotái között.

Még le sem szállt a gépe, amikor Carthoris a földre ugrott, hogy űzőbe vegye a thoatot, mely nyolc lábán egy expresszvonat sebességével száguldott végig az utcán. Azonban a dusariaknak eszébe sem jutott, hogy futni hagyjanak egy ilyen értékes foglyot.

Elvesztették a lányt. Ezt nehéz lesz megmagyarázni Astoknak, de talán elnézőbb lesz, ha legalább Hélium hercegét elviszik neki.

Tehát a három életben maradt harcos Carthorisra rontott és fölszólították, hogy adja meg magát, de ennyi erővel Thuviának is kiabálhattak volna, hogy ne keringjen

Barsoom körül, hiszen héliumi Carthoris igazi fia volt a Mars urának és a semmihez sem fogható Dejah Thorisnak. Carthoris hosszú kardjával a kezében leugrott a fedélzetről, így amint észrevette a támadó vörös harcosokat, feléjük fordult, hogy fogadja őket, ahogy maga John Carter is tette volna.

Gyors kardjának és erős, félig földi izmainak köszönhetően, egyik ellenfele már a földön hevert és vérével locsolta az okker mohát, mielőtt egyet is vághatott volna.

Ezután a két dusari egyszerre rohant a héliumi ifjúra. Villogva csaptak össze a hosszú kardok, s a zajra fölébredtek a nagy fehér majmok és az ablakokból figyelték a véres jelenetet.

Háromszor vágta meg Carthorist, a vér végigcsorgott arcán, szemét elvakította, és vörösre festette széles mellkasát. Szabad kezével megtörölte szemét, s ajkán apja harci mosolyával, újult erővel vetette magát támadóira.

Egyetlen suhintással levágta egyikük fejét, mire a másik megfordult és a palota felé menekült a halálos penge előtt.

Carthoris nem vette üzőbe. Más dolga volt, mint hogy megbüntesse ezeket az idegeneket, akik saját házának címerét viselték, mert természetesen észrevette, hogy galád célből az ő embereinek felszerelését öltötték magukra.

Gyorsan a repülőjéhez ment, és fölemelkedett a térről, hogy Thar Ban után induljon.

A vörös harcos, akit megfutamított, megfordult a palota bejáratában, és fölismerte Carthoris szándékát, fölkapta

az egyik puskát, amit a falnak támasztva hagytak, amikor karddal a kezükben kirohantak, hogy meggátolják foglyuk ellopását.

Kevés a jó lövő a vörös emberek között, mivel a kard a választott fegyverük; így amikor a dusari célba vette a felszálló gépet és megnyomta az elsütőgombot, inkább a szerencsének, mint a tudásnak köszönhette, hogy legalábbis részben sikerült, amit akart.

A lövedék súrolta a gép oldalát, ettől megrepedt a burka és a napfény elérte a golyó orrában lévő robbanóport. Éles robbanás hallatszott. Carthoris érezte, hogy gépe megbillen és leállt a motor. A léghajó a lendülettől kisodródott a városból a tengerfenék fölé.

A vörös harcos még többször tüzelt a térről, de egyszer sem talált, és végül egy minaret elzárta előle a kilátást.

Carthoris a távolban látta a Thuviát elrabló zöld harcost. Aanthortól északnyugatra tartott, egy hegyes-völgyes vidék felé, amit a vörös emberek csak kevéssé ismertek.

A héliumi most megvizsgálta sérült gépét. Miután mindent alaposan átnézett, kiderült, hogy az egyik felhajtógáz-tartály megsérült, de maga a motor sértetlen maradt.

Egy golyószilánk megrongálta az egyik irányítókart, amit csak műhelyben lehetett volna megjavítani. Hosszas bütyköléssel Carthorisnak sikerült elérnie, hogy repülője kis sebességgel repülni tudott, azonban meg sem közelíthette a thout tempóját, mely nyolc erős, hosszú lábán hihetetlen gyorsan vágatott a holt tengerfenék okker moháján.

Hélium hercege bosszankodott lassúságán, de hálát adott, hogy nem érte komolyabb sérülés a gépet, mert így is

gyorsabban haladt, mint gyalog.

Azonban hamarosan ez a kis öröme is elpárolgott, mert a hajó oldalra billent és süllyedni kezdett. A felhajtógáz-tartály sérülése végül nagyobbnak bizonyult, mint először hitte.

Carthoris gépe egész nap imbolyogva haladt a mozdulatlan levegőben, az orra egyre lejjebb süllyedt, és mire leszállt az este, a repülő orrával a föld felé és oldalára dőlve bukdácsolt. Ezért Carthorisnak rögzítenie kellett magát a fedélzethez, nehogy a földre zuhanjon.

Most már csak az enyhe délkeleti szél hajtotta előre, és amikor napnyugta után ez is megszűnt, Carthoris letette gépét a mohaszőnyegre.

Messze előtte derengtek a hegyek, amik felé a zöld harcos tartott, amikor utoljára látta, és John Carter fia makacs elszántsággal, hatalmas ősének legyőzhetetlen akaraterejével gyalog folytatta az üldözést.

Egész éjjel ment és hajnalra elérte az alacsony dombokat, melyek Torquas hegyeinek bejáratát őrzik.

Töredezett gránitfalak emelkedtek előtte. Sehol nem talált átjárót a megmászhatatlan sziklán, de tudta, hogy a zöld harcos ebbe a barátságtalan körengetegbe hurcolta szíve hölgyét.

A tengerfenék hajlékony mohájában nem talált követhető nyomot, mert ahogy a thoat puha lába sebesen továbblépett, a rugalmas növényzet főlegyenesedett, minden jelet eltüntetve.

De itt, a dombok között, ahol időnként szikladarabok zárták el az utat, ahol fekete föld és vadvirágok törték meg az elhagyatott sík vidék komor egyhangúságát, Carthoris

reménykedett, hogy rábukkan valami nyomra, mely megmutatja a helyes irányt.

Azonban hiába keresgélt, úgy tűnt, nem találja meg a rejtélyes ösvényt.

Ismét közeledett a nap vége, amikor a héliumi ifjú éles szeme egy fényes, homoksárga hátat vett észre a sziklák között néhány szál méterre balra.

Carthoris gyorsan beugrott egy kőtömb mögé és onnan figyelte az állatot. Hatalmas banth volt, a haldokló bolygó sivár hegyei között élő barsoomi oroszlánok egyike. Orrával a földet szimatolta. Nyilvánvalóan hússzagot érzett. Miközben figyelte, Carthorist remény töltötte el. Talán most megoldódik a rejtély, amin eddig töprengett. Ez az éhes ragadozó, mely mindig megérzi az ember szagát, talán azok után szimatol, akiket Carthoris keres.

Az ifjú óvatosan az emberevő után eredt. Az állat a függőleges szikla lábánál haladt.és követte a szagot, s időnként az éhes banthokra jellemző morgást hallatta.

Carthoris alig néhány percen át lopakodott a ragadozó nyomában, amikor az hirtelen rejtélyesen eltűnt, mintha csak fölszívódott volna.

A férfi fölugrott. Nem akarta, hogy a zöld harcos után más is rászedje. Nyaktörő sebességgel rohant arra a helyre, ahol utoljára látta a fenevadat.

Előtte magasodott a sima sziklafal, sehol nem látott akkora nyílást, melyen a hatalmas banth átpréselhette volna testét. Mellette lapos kőtömb hevert, nem lehetett nagyobb, mint egy tízszemélyes gép fedélzete, és talán ha két ember magas.

És ha mögötte rejtőzik a banth? A vadállat észrevehette az őt követő embert, és talán lesben áll, hogy lecsapjon a könnyű prédára.

Carthoris kivont karddal, óvatosan megkerülte a sziklát. Banthot nem talált, de talált valami mást, amitől jobban meglepődött, mintha húsz fenevad nézett volna vele farkasszemet.

A föld mélyébe vezető, sötét barlang szája tátongott előtte. Csakis ebben tűnhetett el a barsoomi oroslán. Talán ez az oduja? Nem lehetséges, hogy a vészjósló sötétben nem egy, hanem több félelmetes lény is bújkál?

Carthoris nem tudta, és nem is érdekelte őt, hiszen azért követte idáig az állatot, mert meggyőződése szerint a zöld harcos és a lány nyomára vezethette, tehát ide is utána megy, készen rá, hogy az életét áldozza a nőért, akit szeret. Egy pillanatig sem habozott, de nem is rontott be ész nélkül. Kivont karddal és óvatosan belépett a sötétségbe. Ahogy haladt előre, egyre áthatolhatatlanabb feketeség vette körül.

Ötödik fejezet A FEHÉR BŐRŰ NÉP

A hasadékról, melyet Carthoris először barlangnak hitt, kiderült, hogy széles és sima padlójú alagút.

Maga előtt időnként hallotta a banth mély morgását, és egyszer csak a háta mögül is ugyanaz a vérfagyasztó hang hallatszott. A nyomában még egy fenevad lépett be az átjáróba!

Nem volt éppen a legkellemesebb helyzetben. Még arca elé emelt kezét sem látta a sötétben, ugyanakkor tudta, hogy a banthok a fény teljes hiánya ellenére jól látnak.

Más hangot nem is hallott, csak az előtte és mögötte haladó fenevadak iszonyú, vérszomjas morgását.

Az alagút egyenesen lejtett attól a ponttól, ahol a megmászhatatlan sziklától kissé távolabb belépett, egészen a hatalmas kőfalig, mely annyira zavarba ejtette.

Egy ideig vízszintesen haladt tovább, majd érezte, hogy az út fokozatosan emelkedik.

Hátulról egyre jobban megközelítette a vadállat, és ezért Carthoris már-már veszélyesen utolérte az előtte haladót. Tudta, hogy hamarosan meg kell küzdenie az egyikkel vagy mind a kettővel. Szorosabban markolta fegyverét.

Üldözője már a sarkában lihegett. Nem sokáig halogathatta az összecsapást.

Már régen rájött, hogy az alagút a föld alatt a sziklák túloldalára vezet, és remélte, hogy eléri a holdfényes nyílt terepet, mielőtt megverekedne valamelyik szörnyeteggel.

A nap lemenőben volt, amikor belépett az alagútba, és elég hosszú utat tett meg ahhoz, hogy tudja, közben odakint leszállt az éjszaka.

Hátranézett. Körülbelül tíz lépéssel a háta mögött két tűzpont világított a sötétben. Ahogy a vad szemek észrevették, a fenevad félelmetesen felordított és támadott.

Acélidegekre volt szükség ahhoz, hogy valaki szembeszálljon ezzel az óriási, vágató veszedelemmel, és rezzenéstelenül álljon a vérszomjasan vicsorgó agyarak előtt, még ha nem is látja őket, de Carthorisnak ilyen idegei

voltak.

Csak a ragadozó szemét vehette célba kardja hegyével, és remek apjához méltón biztos kézzel el is találta az egyik ragyogó pontot, miközben könnyedén félrelépett.

A sebesült banth fájdalmában és dühében iszonyatosan ordítva mancsával felé kapva robogott el mellette. Ezután megfordult, hogy újra támadjon. Ezúttal Carthoris már csak egy gyűlölködő tűzben égő pontot látott, mely egyenesen rámeredt.

A kard hegye ismét célba talált. Fölhangzott a sebzett állat ordítása és iszonyatos hangerővel, élesen és fűlsiketítően visszhangzott a sziklaalagútban:

Azonban amikor a ragadozó újra támadott, a férfit semmi sem segítette a tájékozódásban. Hallotta a kőpadlóra csapódó mancsok hangját. Tudta, hogy a banth megint próbálkozik, de nem látott semmit. De nem csak ő nem látta ellenfelét, hanem az sem őt.

Megpróbált az alagút közepére állni, és vonalban tartani a pengéjét a fenevad mellkasával. Ennyit tehetett, abban bízva, hogy kardja megtalálja ellenfele szívét, miközben ráugrik.

Ezután minden olyan gyorsan történt, hogy Carthoris nem akart hinni érzékeinek. A hatalmas test elrohant mellette. Vagy ő nem állt középre, vagy a megvakított banth vétette el az ugrást.

Mindenesetre a szörnyeteg egy arasszal elhibázta és eltűnt az alagútban, mintha valami zsákmányt üldözne.

Carthoris követte, és hamarosan repeső szívvel meglátta a hosszú, sötét átjáró holdfényes kijáratát. Égbenyúló

sziklával körülzárt, mély völgy terület el előtte. Itt-ott hatalmas fák nőttek, ami igen meglepő látvány volt ilyen messzire a Mars-csatornáktól. A talajt csodálatos vörös fű borította, s mindenfelé pompás vadvirágok nőttek.

A két hold csodálatos fényében leírhatatlanul szép és földöntúlian varázslatos volt a táj.

Carthoris azonban csak egy pillanatig gyönyörködött az elé táruló természeti csodákban. Szinte azonnal észrevett egy banthot, mely egy thoat frissen elejtett tetemén állt.

A fenevad meredő sörénnyel egy másik banthot figyelt, amely fájdalomosan és dühösen üvöltve és ordítva ide-oda rohangált.

Carthoris azonnal tudta, hogy ez az, amelyiket az alagútban vívott csatában megvakított, de a két ragadozónál sokkal jobban érdekelte a döglött thoat.

Még rajta volt a szerszám az óriás marsbéli lovon, és Carthoris megbizonyosodott, hogy ezen ült a Thuviát elragadó zöld harcos.

De hová tűnt a lovas és a foglya? Hélium hercege megborzadt a gondolatra, hogy mi történhetett velük. A vad barsoomi oroslán, melynek rengeteget kell ennie, hogy ellássa hatalmas testét és izmait, mindennél jobban szereti az emberi húst.

Két ember teteme épp csak fölkelte e szörnyetegek étvágyát, és Carthoris számára nagyon is valószínűnek tűnt, hogy a szörnyeteg megette a zöld harcost és a vörös lányt. Nyilván lakomája végére hagyta a thoatot és előbb végzett az ínycsiklandóbb falatokkal.

Ahogy a vak banth ide-oda rohangált ellenfelét keresve,

elrohant társa zsákmánya mellett, és az enyhe szellő odasodorta hozzá a friss vér szagát.

Most már nem mozgott össze-vissza. Nyújtott farokkal és habzó szájjal, kilőtt nyílként indult a thoat teteme felé, ahol a pusztítás másik teremtménye mellső lábával zsákmányán várta, hogy megvédje, ami az övé. Amikor a támadó húsz lépésnyire ért a thoathoz, a gyilkos elébe ment a kihívásnak, és egyetlen ugrással az útjába került.

A kibontakozó harc még a harcoslelkű barsoomi ifjút is lenyűgözte. Bénultan állt az iszonyú harapások, a vérszomjas állatok hihetetlen vadsága láttán és fülsiketítő ordításuk hallatán, és amikor mindennek vége lett s a két szörnyeteg szétszabdalt fejjel és vállal, holtukban is egymásba mélyesztett foggal feküdt egymás mellett, Carthorisnak minden erejét össze kellett szednie, hogy megszabaduljon a varázslattól.

A thoat teteméhez sietett, és a lány nyomait kereste, attól tartva, hogy ő is az állat sorsára jutott, de semmit sem talált, ami igazolhatta volna félelmét.

Kissé megkönnyebbülten indult a völgy felé, de alig tett meg tíz lépést, amikor valami gyémántékszerszert pillantott meg a fűben.

Ahogy fölvette a földről, azonnal tudta, hogy egy női hajdíszt talált és Ptarth királyi házának címerét fedezte föl rajta.

De – szörnyű felismerés – még nedves vér tapadt a csodás gyémántokra.

Carthorisnak elállt a lélegzete, amint rádöbbsent a szörnyű lehetőségre, de nem tudta és nem akarta elhinni.

Lehetetlennek tűnt, hogy az a ragyogó teremtés ilyen

iszonyú véget érjen. Hihetetlennek tűnt, hogy a csodás Thuvia ne létezzen többé.

Carthoris, Hélium hercege hűséges szíve fölé, a széles mellkasán keresztbefutó gyémántokkal díszített szíj alá tette Ptarthi Thuvia hajékét, mely – mivel a leány viselte – szent volt a szemében.

Ezután elindult az ismeretlen völgy mélyére.

A hatalmas fák jórészt elzárták előle a kilátást. Időnként megpillantotta a minden irányban emelkedő hegyeket a két hold fényénél, de tudta, hogy nagyon messze vannak és a völgy hihetetlenül nagy.

Fél éjszaka folytatta a keresést, míg végül hirtelen megállt, mert thoatok távoli ordítását hallotta.

Ezeknek a mindig dühös állatoknak a hangját követve lopakodott tovább a fák között, míg egy nagy fennsíkhoz ért, melynek közepén egy hatalmas város ragyogó kupolái és élénk színű tornyai emelkedtek.

A vörös ifjú a holt tengerfenekek zöld harcosainak táborát látta a falak előtt, és ahogy a várost kémlelte, rájött, hogy ez nem a távoli múlt egyik elhagyatott metropolisza.

De milyen város lehetett ez? Tanulmányaiból úgy tudta, hogy Barsoomnak ezen a kevésbé felfedezett részén a torquasi zöld emberek vad törzse uralkodik, és hogy még egyetlen vörös ember sem jutott el a birodalmukba úgy, hogy vissza is tért volna a civilizációba.

A torquasiak fegyverkovácsai olyan tökéletes ágyúkat alkottak, amikkel rendre visszaverték a közeli vörös népek felfedező flottáit.

Carthoris biztos volt benne, hogy Torquasban jár, de

álmodni sem merte volna, hogy létezik egy ilyen gyönyörű város. A krónikák sem tudtak erről, hisz mindenki úgy tudta, hogy a torquasiak – akárcsak a többi zöld törzs – a haldokló bolygó elhagyatott városaiban élnek, ráadásul egyetlen zöld horda sem épített még egy erődítményt sem, csak alacsony falú keltetőik ismertek, melyekben utódaikat őrzik.

A zöldek kerek tábora körülbelül ötszáz méterre terült el a városfaltól. Carthoris semmilyen mellvédet vagy más védelmi berendezést nem fedezett fel esetleges ágyúk vagy puskák ellen, de a felkelő nap fényében alakokat látott mozogni a magas fal tetején és a tetőteraszokon.

Carthoris biztos volt benne, hogy magához hasonló embereket lát, de túl nagy volt a távolság ahhoz, hogy megállapítsa, vörösek-e.

Napkelte után a zöld harcosok szinte azonnal löni kezdték a falon feltűnő kisalakokat. Carthoris meglepetésére senki nem viszonzta a tüzet, de hamarosan a város minden lakója fedezékbe húzódott a zöldek félelmetes fegyverei előtt, és ezután az életnek semmilyen jele nem mutatkozott a falon túl.

Ekkor Carthoris a fennsíkot körülvevő fák árnyékában próbálta megkerülni az ostromlók vonalait, reménytelenül bízva benne, hogy valahol megpillantja Ptarthi Thuviát, mivel még most sem tudta elhinni, hogy meghalt.

Csoda volt, hogy nem vették észre, mert néhány harcos folyamatosan oda-vissza lovágolt a tábor és az erdő között. Lassan telt a hosszú nap és Hélium hercege folytatta a látszólag eredménytelen kutatást, míg végül valamivel

napnyugta előtt a város nyugati falának egyik kapujával szemben találta magát.

Itt állt föl a támadók főereje. Egy emelvényt is építettek, amin Carthoris egy nagytermetű zöld harcost látott emberei gyűrűjében. Ez csakis a hírhedt Hortan Gur lehetett, Torquas jeddakja, a délnyugati félteke vad, öreg óriása, mert a barsoomi zöld hordák csak jeddakok számára építenek emelvényt ideiglenes táboraikban vagy meneteléskor.

Ahogy a herceg figyelt, észrevett egy zöld harcost, aki az emelvény felé csörtetett. Egy foglyot rángatott maga mellett, és mikor a többiek utat nyitottak neki, Carthoris egy pillanatra meglátta a túszt.

Majd kiugrott a szíve örömeiben. Tehát Thuvia még él!

Carthoris alig tudta túrtöztetni magát, hogy ne rohanjon oda a ptarthi hercegnőhöz, de végül felülkerekedett józan ítélőképessége, hiszen tudta, ilyen túlerővel szemben örökre elveszítené a lehetőséget, hogy megmentse a lányt. Láta, ahogy az emelvényhez vonszolják. Azt is látta, hogy Hortan Gur szól hozzá. Nem hallotta a zöld szörnyeteg szavait, sem Thuvia válaszát, de az utóbbi földühítette a jeddakot, mert az a fogolyhoz ugrott és kegyetlenül arcon ütötte.

Ekkor a jeddakok jeddakjának, Barsoom urának, John Carternek a fia nem bírta tovább. Az apja tekintetét is elborító vérvörös köd ereszkedett a szeme elé.

Gyorsan döntött és félig földi izmaival, nagy ugrásokkal közeledett a zöld szörnyeteg felé, aki megütötte szíve hölgyét.

A torquasiak nem néztek az erdő felé. Minden szem a lányra és a jeddakra figyelt, s undorító nevetés hangzott elismerésül a zöld uralkodó szellemes válaszára, amit a szabadságát követelő fogolynak adott.

Carthoris félúton járhatott az erdő és a zöldek között, amikor valami új dolog csak még inkább elirányította róla az utóbbiak figyelmét.

Egy férfi jelent meg az ostromlott város egyik tornyában. Az ég felé fordította tekintetét és iszonyatos rikoltások hagyták el ajkát, melyek élesen és borzalmasan söpörtek át a város falain, a támadók feje fölött és az erdőn keresztül, egészen a völgy legeldugottabb szegletéig.

Háromszor ütötte meg a félelmetes hang a zöld harcosok fülét, majd messze, az erdőn túl élesen és tisztán hallatszott a válasz.

És ez csak az első volt. Mindenfelől fölharsant a vad ordítás, míg végül szinte az egész világ beleremegett a visszhangokba.

A zöld harcosok idegesen kapkodták a fejüket. Nem ismertek a földi, emberéhez hasonló félelmet, de a szokatlan dologgal szemben elhagyta őket szokásos magabiztosságuk.

És akkor hirtelen kinyílt a Hortan Gur emelvényével szemben lévő nagykapu. Ennél különösebb látvány még soha nem tárult Carthoris szeme elé, bár csak egy futó pillantást vetett a hosszú, ovális pajzsot hordó, lobogó gesztenyebarna hajú ijászokra és a mellettük lépkedő, morgó állatokra – amik vad barsoomi oroszánok voltak.

Egyszerre a döbönt torquasiak között találta magát.

Hosszú kardját kezében tartotta, és Thuviának, aki elsőként vette észre, úgy tűnt, mintha magát John Cartert látná, annyira az apjához hasonlóan harcolt.

Még a virginiai férfiú híres harci mosolyára is igaz volt a hasonlóság. És az a kardforgató kéz! Ó, az a finomság, az a gyorsaság!

Teljes volt a zűrzavar. A zöld harcosok kezelhetetlen, ordító thoatjaik hátára ugráltak. A calotok torokhangon morogtak és vinnyogva ugrottak volna az ellenség torkának.

Thar Ban és egy társa vették először észre Carthorist, aki így velük harcolt a lányért, miközben a többiek az ostromlott városból kitörő ellenségre támadtak.

Carthoris egyszerre küzdött azért, hogy megmentse Thuviát és hogy Hortan Gur közelébe jusson, mert bosszút akart állni, amiért a szörnyeteg megütötte a lányt.

Két holttesten átlépve, akik Thar Ganékhoz csatlakoztak, hogy visszaszorítsák a vörös harcost, éppen elérte az emelvényt, amikor Hortan Gur a thoatja hátára ugrott.

A zöldek figyelmét most teljesen lekötötték a városból kimentő ijászok és a mellettük lépkedő vad banthok, ezek a szörnyű harci állatok, melyek még saját, mindenre elszánt calotjaiknál is borzalmasabbak.

Ahogy Carthoris az emelvényre ugrott, maga mellé húzta Thuviát, majd a távozni készülő jeddakhoz fordult, és dühös kiáltással beledöfte kardját.

Ahogy megérezte a héliumi kardjának hegyét, Hortan Gur egy horkantással fordult ellenfeléhez, de ugyanabban a pillanatban két főnöke odakiáltott, hogy siessen, mert a város fehér bőrű lakóinak támadása komolyabbra fordult,

mint várták.

Hortan Gur nem vette fel a harcot a vörös ifjúval, hanem megígérte, hogy miután végez a város önhitt lakóival, visszatér. Azzal thoatján a közeledő ijászok elébe vágatott. A harcosok követték jeddakjukat, s Thuvia és Carthoris egyedül maradt az emelvényen.

Köztük és a város között borzalmas csata bontakozott ki. Az ijjal és rövid csatabárddal fölfegyverkezett fehér bőrű harcosok helyzete reménytelennek tűnt a közelharcban, azonban távolról hegyes nyilaik ugyanolyan halálosnak bizonyultak, mint a zöldek rádiumlövedékei.

Bár maguk a harcosok nem vehették fel a közelharcot, nem így vad társaik, a banthok. Amint a két tábor összecsapott, a rémisztő vadállatok százai a torquasiak közé ugrottak, s lerántották a harcosokat thoatjaik hátáról, sőt, magukat a thoatokat is földre húzták, pusztítást hagyva maguk mögött. A városiak számbeli fölényben is voltak, mert alighogy valaki kidőlt, huszan álltak a helyébe. Szinte folyamatosan özönlöttek ki a város kapuján.

Így aztán, a banthok vadságának és az ijászok százának köszönhetően a torquasiak visszaszorultak, és az emelvény, amin Thuvia és Carthoris állt, hamarosan a csata közepébe került.

Csodálatos módon egyetlen nyíl vagy golyó sem érte őket. Végül túljutott rajtuk az ár, s kettesben maradtak a város és a harcolók között, eltekintve a halottaktól és a haldoklóktól, meg attól a körülbelül húsz banthtól, amiket kevésbé sikerült beidomítani, mint társaikat, és most húst keresgéltek.

Carthoris számára az volt a legkülönösebb, hogy az íjászok viszonylag gyenge fegyverzetükkel bocsátkoztak harcba. Sehol nem látott sebesült zöld harcosokat, mert akiket eltaláltak, azok holtan heverték a csatamezőn. Akiket nyíl ért, azonnal meghaltak, és egyetlen íjász sem tévesztett célt. Ennek csak egyetlen magyarázata lehetett: a nyílveszők végét méregbe mártották.

A csatazaj hamarosan elhalt az erdőben. A beálló csendet csak a falatozó banthok morgása törte meg. Carthoris Thuviahoz fordult. Eddig egyetlen szót sem váltottak.

– Hol vagyunk, Thuvia? – kérdezte.

A lány kérdően nézett rá. Az ifjú puszta jelenléte arról árulkodott, hogy része volt a lányrablásban. Másképp honnan tudta volna, hová vitte a repülő!

– Ki tudhatná jobban Hélium hercegénél? – kérdezett vissza. – Hát nem önszántából jött ide?

– Aanthorból valóban önként követtem a zöld embert, aki elrabolt, Thuvia – mondta Carthoris –, de attól kezdve, hogy elhagytam Héliumot, az aanthori ébredésig azt hittem, Ptarthba tartok.

– Céloztak rá, hogy tudomásom van elrablásodról magyarázta –, és azonnal atyádhoz, a jeddakhoz indultam, hogy bebizonyítsam, a vád alaptalan, és följánljam segítségemet felkutatásodra. Mielőtt elindultam Héliumból, valaki megrongálta az iránytűmet, így Ptarth helyett Aanthorba érkeztem. Ez minden. Hiszel nekem?

– És a harcosok, akik elvittek a kertből? – kiáltotta a lány. – Amikor Aanthorba érkeztünk, Hélium hercegének címerét viselték, de amikor elraboltak, még dusari felszerelés volt

rajtuk. Erre csak egy magyarázat lehetett. Akárki követte is el a gáztettet, másra akarta terelni a gyanút, ha netán rajtakapnák. De miután elhagyták Ptarth városát és biztonságba kerültek, végrehajtói ismét felöltötték saját szíjjaikat.

– Te elhiszed, hogy én tettem ezt, Thuvia?

– Ó, Carthoris – felelt szomorúan a lány –, nem akartam elhinni, még akkor sem, amikor minden gyanú rád terelődött.

– Nem én tettem, Thuvia – mondta az ifjú. – De hadd legyek teljesen őszinte hozzád. Akármennyire szeretem atyádat, akármennyire tisztetem Kulan Tithet, akinek odaígértek téged, és akármennyire is tisztában vagyok a szörnyű következményekkel, amik egy ilyen tettet követek volna, háborúba taszítva Barsoom három legnagyobb nemzetét, mindazonáltal habozás nélkül elraboltalak volna, Thuvia, ha csak egyszer is céloztál volna rá, hogy neked nincs ellenedre.

– Azonban semmi ilyesmit nem tettél, tehát itt vagyok, és nem magam miatt, hanem miattad és annak a szolgálatában, akinek ígértek, hogy megmentselek számára, ha emberileg lehetséges – fejezte be szinte keserűen.

Ptarthi Thuvia egy ideig a férfi arcát kémlelte. Keble emelkedett és süllyedt, mintha ellenállhatatlan érzelmekkel viaskodna. Tétovázó lépést tett Carthoris felé. Hirtelen és hevesen kinyitotta a száját, mintha mondani akart volna valamit.

Végül mégis sikerült magában tartani azt, ami megindította.

– Hélium hercegének jövendő tettei – mondta hidegen – bebizonyíthatják múltbéli becsületességét. Carthorist bántotta a lány hangja, és a szavaiban rejlő kétkedés. Kicsit reménykedett, hogy a lány talán elfogadja szerelmét, de legalábbis hálás lesz azért, amit érte tett, azonban csak hideg kétkedést kapott szolgálataiért.

Hélium hercege megvonta széles vállát. A lány észrevette, csakúgy, mint az ifjú ajkán átsuhanó mosolyt, tehát most rajta volt a sor, hogy megbántódjon.

Természetesen nem akarta bántani Carthorist. Az ifúnak tudnia kellett volna, hogy azok után, amiket mondott, nem bátoríthatta. Azonban nem kellett volna ilyen nyíltan kimutatnia érdektelenségét. A héliumi férfiak lovagiasságúkról ismertek – nem faragatlanságukról: Talán ez az ereiben csörgedező földi vér megnyilvánulása volt.

Honnan tudhatta volna, hogy Carthoris vállrándítása nem jelentett mást, mint hogy fizikai erőfeszítéssel próbálta kihúzni szívéből a szomorúságot, a mosoly pedig apja harci mosolya volt, mellyel a fiú látható bizonyítékát adta elszántságának, hogy elnyomja saját hatalmas szerelmét és valaki más számára mentse meg Thuiát; mert meggyőződése szerint a lány azt a másikat szerette.

Visszatért legelső kérdéséhez.

– Hol vagyunk? Nekem fogalmam sincs.

– Nekem sem – felelt a lány. – Akik elraboltak, egymás közt beszéltek Aanthorról, ebből gondoltam, hogy az ősi város, ahová vittek, az volt. De sejtelmem sincs, hogy most hol lehetünk.

– Ha az ijászok visszatérnek, biztosan mindent megtudunk

– mondta Carthoris. – Reménykedjünk, hogy barátságosak lesznek. Vajon milyen faj lehetnek? Csak a legősibb legendákban és a holt tengerek elhagyott városainak freskóin szerepelnek ilyen gesztenyebarna hajú, fehér bőrű emberek. Lehetséges, hogy a múlt egyik túlélő városába botlottunk, a múltnak, amiről minden barsoomi azt hiszi, hogy végképp elnyelte a feledés homálya?

Thuvia az erdő felé kémlelt, ahol a zöld emberek és az üdöző ijászok eltűntek. Nagyon messziről a banthok iszonyú ordítása és egy-egy lövés hallatszott.

– Különös, hogy még nem jönnek visszafelé – mondta.

– Az ember azt várná, hogy a sebesültek visszasántikálnak a városba vagy beviszik őket – felelt Carthoris zavartan ráncolva szemöldökét. – És mi van azokkal, akik a városhoz közelebb sebesültek meg? Bevitték őket?

Mindketten a város és kettőjük közötti térség felé fordultak, ahol a leghevesebb harc dúlt.

A banthok még mindig lakmároztak.

Carthoris döbbenten nézett Thuviára, majd a csatatérre mutatott.

– Hova tűntek? – suttogta. – Mi történt a halottakkal és a sebesültekkel?

Hatodik fejezet

LOTHAR JEDDAKJA

A lány elhülten nézett körül.

Tömegével heverték mindenütt – mormolta. – Még egy perccel ezelőtt is több ezren voltak.

– Most pedig – folytatta Carthoris – csak a banthok és a zöldek holttesteit maradtak.

– Nyilván elvitték a halott ijászokat, mialatt beszélgettünk – mondta a lány.

– Lehetetlen – felelt Carthoris. – Egy pillanattal ezelőtt ezrével feküdtek mindenütt. Órákba telt volna, amíg elviszik őket. Hátborzongató ez az egész.

– Abban bízom – mondta Thuvia –, hogy menedékre lelünk ezeknél a fehér bőrű embereknél. A csata közben tanúsított vadságuk dacára nem találtam őket vérszomjas s háborúskodó népnek. Már éppen javasolni akartam, hogy lépünk be a városba, de most már nem vagyok biztos benne, hogy bemerészkednék ezek közé az emberek közé, akiknek a halottai fölszívódnak a levegőben.

– Próbáljuk meg – szölt Carthoris. – A falakon belül sem lehet rosszabb, mint itt, ahol zsákmányul eshetünk a banthoknak vagy a nem kevésbé veszélyes torquasiaknak. Bent legalább hozzánk hasonló teremtmények élnek.

– Az egyetlen dolog, ami habozásra kényszerít folytatta –, hogy át kell mennünk a banthok között. Egyetlen karddal még kettőjük ellen sem állhatnék ki.

– Ettől ne félj – felelte mosolyogva a lány. – A banthok nem fognak bántani.

Miközben beszélt, lelépett az emelvényről és Carthorisszal az oldalán, félelem nélkül a város felé indult a véres csatamezőn.

Alig tettek meg néhány lépést, amikor az egyik banth észrevette őket. Dühös ordítással ügetni kezdett feléjük, és hangjára több társa is csatlakozott hozzá.

Carthoris előhuzta hosszú kardját. A lány gyors pillantást vetett rá. Láta a férfi ajkán játszadozó mosolyt, és olyan volt ez számára, mint a bor a fáradt idegeknek, mert még Barsoomon is, ahol minden férfi bátor, a nők értékelik a veszélyt semmibe vevő vakmerőséget, ha nem párosul nagyképűséggel.

– Tedd vissza a kardod – mondta. – Hidd el, hogy nem kell tartanunk tőlük. Nézd! – Miközben beszélt, a legközelebbi vadállat felé lépett.

Carthoris oda akart ugrani, hogy megvédje, de a lány egy mozdulattal megállította, és halk, éneklő hangon beszélni kezdett a fenevadakhoz, mintha dorombolna.

Hirtelen mindegyik fölemelte a fejét és gonosz szemük a lányon csüngött, majd lassan és óvatosan közeledtek hozzá. Thuvia állva várta őket.

A legközelebb lévő banth habozott, mire a lány ráparancsolt, ahogy a gazda teszi makacskodó kutyájával. A hatalmas ragadozó lesunyta a fejét és behúzott farkokkal a lány lábához somfordált. A többiek követték, míg az emberevők teljesen körülvették Thuiát.

Az utóbbi megfordult és Carthorishoz vezette a csapatot. Az állatok morogtak, de néhány éles szó elhallgattatta őket. – Hogy csinálod? – kérdezte Carthoris.

– Atyád egyszer, ugyanezt kérdezte tőlem az Otz hegységben, az Arany Sziklák termeiben, a thernek templomai alatt. Nem tudtam válaszolni neki, és neked sem tudok. Fogalmam sincs, honnan származik a hatalmam, de azóta, hogy Sator Throg közéjük vetett, és a hatalmas állatok hízelegni kezdtek, ahelyett, hogy fölfaltak volna,

mindig ugyanez történik. Odajönnek, ha hívom őket és megteszik, amit parancsolok, ahogy a hűséges Woola megteszi, amit nagy elődöd parancsol neki.

A lány egyetlen szóval szétküldte a fenevadakat. Azok ordítva folytatták az evést, Carthoris és Thuvia pedig a város felé indult.

Miközben haladtak, a férfi csodálkozva nézte azokat a zöld holttesteket, amiket még nem téptek szét a banthok.

A lánynak is megmutatta őket. Egyikből sem állt ki nyilvánvaló. Egyikükön sem látszott halálos seb, sőt még egy karcolás sem.

Mielőtt a halott ijászok eltűntek volna, a torquasiak holttesteik tele voltak tűzdelve ellenségeik nyilaival. Hová tűntek a halál hegyes futárai? Miféle láthatatlan kéz húzta ki őket az áldozatokból?

Carthoris önkéntelenül összeresztette, ahogy az előttük lévő néma város felé nézett. Már semmi jele nem látszott az életnek, sem a falon, sem a tetőkön. Minden csendes volt, vészjóslóan, rosszindulatúan csendes.

Mégis biztosan tudta, hogy valahonnan a fal mögül_ figyelik őket.

Thuviára nézett. Tágra nyílt szemét a városkapura szegezve ment. Carthoris is odanézett, de semmit sem látott.

A férfi tekintete mintha valami kábulatból ébresztette volna föl a lányt, aki odafordult, bátran rámosolygott Carthorisra, és szinte önkéntelenül közelebb húzódott, s megfogta a kezét.

Carthoris rájött, hogy valami, ami túl volt a tudat határán, védelmet kért a lányban. Átölelte a vállát és így mentek át a

csatamezőn. A lány nem húzódott el. Nem biztos, hogy észrevette az ölelő kart, annyira lefoglalta a rejtélyes város. A kapu előtt megálltak. Fantasztikus tárgy volt. A szerkezetéből Carthoris halványan sejtette, milyen régi lehet.

Kerek volt és kerek nyílást zárt el, s a régi barsoomi építészeti tanulmányaiból tudta, hogy nyitáskor oldalt gurult mint egy óriási kerék, a falba vágott részbe.

Még az olyan régi városokról sem álmodtak, mint Aanthor, amikor azok az emberek éltek, akik ilyen kapukat készítettek.

Miközben Carthoris azon töprengett, vajon hogy hívhatják ezt az elfeledett várost, valahonnan a magasból egy hang szólt hozzájuk. Mindketten fölnéztek. Egy férfi állt ott a falnak támaszkodva.

Haja arany volt, a bőre fehér, fehérebb, mint a virginiai John Carteré. Homloka magas, szeme nagy és értelmes.

A lent állók értették ugyan a nyelvét, de kiejtése érezhetően különbözött az övéktől.

– Kik vagytok? – kérdezte. – És mi dolgotok Lotharkapuja előtt?

– Barátok vagyunk – felelt Carthoris. – Ez itt Thuvia, Ptarth hercegnője, akit foglyul ejtett a torquasiak hordája. Én Carthoris vagyok, Tardos Mors, Hélium jeddakja házának hercege, és a Mars urának, John Carternek és Dejah Thorisnak a fia.

– Ptarth? – ismételte a férfi. – Hélium? – Megrázta a fejét.

– Soha nem hallottam ezekről a helyekről, és nem tudtam, hogy Barsoomon élne egy faj, melynek ilyen színű a bőre,

mint a tiétek. Hol vannak ezek a városok, amiket említettél? A legmagasabb tornyunkból sem láttunk más várost Lotharon kívül.

Carthoris északkeletre mutatott.

– Arra található Hélium és Ptarth – mondta. – Hélium több mint nyolcezer haadra[1] fekszik Lothartól, Ptarth pedig kilencezer haadra Héliumtól, északkeleti irányban.

A férfi még mindig csak rázta a fejét.

– Semmiről sem tudok a lothari hegyeken túl mondta. – A torquasiak gonosz, zöld hordáin kívül senki nem él ott. Egész Barsoomot meghódították a völgy és Lothar kivételével. Ezer és ezer éve védjük ezt a várost, bár időről-időre megpróbálják elpusztítani. Fogalmam sincs, honnan jöttetek, hacsak nem a rabszolgák leszármazottai vagytok, akiket a torquasiak foglyul ejtettek azokban a régi időkben, amikor hatalmuk alá hajtották a világot, de mi úgy tudjuk, a sajátjukon kívül minden népet kiirtottak.

Carthoris megpróbálta elmagyarázni, hogy a torquasiak viszonylag kis részét uralják Barsoomnak, és azt is csak azért, mert a birodalmuk nem érdeklí a vörös embereket. Azonban a lothari nem vett tudomást semmiről, és nem hitte el, hogy a völgyön túl más is létezne, mint a torquasiak zöld hordái által ritkán lakott hatalmas pusztaság.

A férfi hosszas vita után engedélyezte, hogy belépjenek a városba. A kapu begördült a falba, s Thuvia és Carthoris bement a Lothar nevű városba.

Körülöttük minden mesés gazdagságról árulkodott. A falon belüli sugárútra néző homlokzatokat pompás faragványok díszítették, az ablak- és ajtókeretek szinte mindenütt

drágakövekből, bonyolult mozaikokból, nagy arany féldomborművekből készültek, melyek ennek az elfeledett népnek a történelmét mutatták be.

Akivel az imént beszéltek, most a sugárúton fogadta őket. Több mint száz hozzá hasonló ember állt mögötte. Mindegyikük hosszú köntöst viselt és egyiküknek sem volt szakálla.

Viselkedésükben inkább óvatos gyanakvás tükröződött, mintsem ellenségesség. Tekintetükkel követték az újonnan érkezetteket, de egyetlen szót sem szóltak.

Carthorisnak azonnal feltűnt, hogy bár nem sokkal ezelőtt vérszomjas ördögök támadtak a városra, senki nem viselt fegyvert és sehol nem voltak katonák.

Azon gondolkodott, vajon minden harcos kimasírozott-e, hogy visszaszorítsa az ellenséget, őrizetlenül hagyva a várost. Megkérdezte házigazdájukat.

– Körülbelül húsz szent banthon kívül más nem hagyta el Lothart a mai napon – felelte az.

– De hát a katonák! Az ijászok?! – kiáltott föl Carthoris. – Ezerszámra láttuk kijönni őket a kapun, ahogy halálos nyilaikkal és vad banthjaikkal legyőzték a torquasiakat.

A férfi mindentudón mosolygott.

– Nézd! – kiáltott és az előtte lévő széles sugárútra mutatott.

Carthoris és Thuvia odafordult, és rengeteg ijászt láttak, akik a napfényben elszántan meneteltek feléjük.

– Ó! – Thuvia meglepődött – Egy másik kapun tértek vissza vagy esetleg ők maradtak itt a város védelmére?!

A fickó megint csak mosolygott.

– Lotharban nincsenek katonák – mondta. – Nézzétek!
Carthoris és Thuvia őt nézték, miközben beszélt, s amikor visszafordultak, tágra nyílt szemmel látták, hogy a seregnek hűlt helye és a széles sugárút teljesen kihalt.

– És akik üldözőbe vették a hordát? – suttogta Carthoris. – Ők sem voltak valódiak?

A férfi bólintott.

– De hát a nyilaik megölték a zöld harcosokat – erősködött Thuvia.

– Menjünk Tario elé – felelt a lothari. – Majd ő elmondja, amit jónak tart elmondani.

– Ki az a Tario? – kérdezte Carthoris.

– Lothar jeddakja – felelte a vezetőjük, és elindult velük a sugárúton, ahol egy pillanattal ezelőtt még a fantomhadsereg masírozott.

Fél órán át gyalogoltak a gyönyörű sugárutakon, a legszebb épületek között, amiket valaha is láttak. Emberrel nemigen találkoztak. Carthorisnak fel is tűnt, mennyire elhagyatott ez a pompás város.

Végül odaértek a királyi palotához. Carthoris már messziről észrevette, és mivel sejtette, milyen célt szolgál az elragadó épület, csodálkozott, hogy még itt sem látja az élet jelét.

Egyetlen ór sem állt a bejárat előtt, és a kapu mögötti kertben sem zajlott olyan nyüzsgő élet, mint a vörös jeddakok házaiban.

– Ez itt Tario palotája – mondta a férfi. Miközben beszélt, Carthoris újra a csodás palota felé fordult. Döbönt kiáltással dörzsölte meg a szemét. Nem! Nem tévedhetett. Az erős kapu előtt húsz őrszemét látott. Bent, a palotához

vezető kerti út két oldalán ijászok sorakoztak. A kertekben tiszták és katonák járkáltak sietősen, mint akik éppen valami parancsot teljesítenek.

Miféle emberek ezek, akik hadsereget varázsolnak a levegőből? Thuvia nézett. Láthatóan ő is észrevette a változást.

A lány megrezzent és közelebb húzódott a férfihoz. – Mi lehet ez? – suttogta. – Meglehetősen hátborzongató.

– Fogalmam sincs – válaszolt Carthoris. – Talán mindketten megőrültünk.

Gyorsan a lothari felé fordult. A fickó vidáman nevetett.

– Mintha éppen az imént mondtad volna, hogy Lotharban nincsenek katonák – mondta a héliumi az örökre mutatva. – Akkor mik ezek?

– Kérdezd meg Tariot – felelt a másik. – Mindjárt ott leszünk a színe előtt.

Hamarosan beléptek egy magas terembe, melynek végében, egy emelvényen álló díszes heverőn egy férfi ült.

Ahogy közeledtek, a férfi álmos tekintettel feléjük fordult. Hat méterre az emelvénytől Thuvia és Carthoris vezetője megállt, odasúgta nekik, hogy kövessék példáját, azzal hasra vágódott a padlón. Ezután négykézlábra emelkedett, és fejét csóválva, testét ide-oda himbálva mászott a trón lábához, mint a gazdájához igyekvő kutya.

Thuvia Carthorisra pillantott. Az ifjú egyenesen állt, fölemelt fejjel, széles mellkasán összefont karral. Ajkán gögös mosoly ült.

Az emelvényen ülő férfi egyenesen a szemébe nézett, és Carthoris állta a tekintetét.

– Kik ezek, Jav? – kérdezte a férfi a csúszó-mászó vezetőtől.

– Ó, Tario, legfényesebb jeddak – felelt Jav –, ezek az idegenek a torquasi hordával érkeztek és azt állítják, hogy a zöld emberek foglyai voltak. Különös dolgokat mesélnek Lothartól távoli városokról.

– Kelj fel, Jav – parancsolta Tario – és kérdezd meg őket, miért nem mutatják a Tarionak kijáró tiszteletet. Jav fölállt és az idegenekhez fordult. Látva, hogy mindketten állnak, eltorzult az arca a dühtől. Feléjük ugrott.

– Teremtmények! – üvöltött. – Hasra! Hasra, Barsoom utolsó jeddakja előtt!

Hetedik fejezet

A FANTOM-ÍJÁSZOK

Amint Jav felé ugrott, Carthoris kardja markolatára tette kezét. A lothari megtorpant. A nagy terem az imént még négyüktől eltekintve üres volt, azonban amikor Jav visszalépett a héliumi fenyegető magatartása láttán, az utóbbi íjászok gyűrűjében találta magát.

Honnan kerültek elő? Carthoris és Thuvia döbbenetben álltak. Az ifjú előrántotta kardját, az íjászok pedig megfeszítették a húrt.

Tario a könyökére támaszkodott. Most először vehette szemügyre Thuviát, aki eddig Carthoris mögött állt.

– Elég! – kiáltott a jeddak és fölemelte a karját, de a héliumi kardja már lesújtott legközelebbi ellenfelére. Ahogy az éles penge elérte volna célját, továbbsuhant és a földet

érte. Carthoris ámultan lépett hátra és keze fejével megtörölte a homlokát. A kard csak a levegőt hasította, ellenfele eltűnt, s egyetlen íjász sem maradt a teremben.

– Ezek nyilvánvalóan idegenek – mondta Tario Javnak. – Először bizonyosodjunk meg róla, hogy tudatosan szegültek szembe velünk, csak aztán büntessük meg őket. Ezután Carthorishoz fordult, de tekintete újra meg újra Thuvia ragyogó alakjára tévedt, amit a barsoomi hercegnő „öltözete” inkább fokozott, mint elrejtett.

– Ki vagy te – kérdezte –, aki nem ismeri az utolsó jeddak udvarának szokásait?

– Carthoris vagyok, Hélium hercege – felelt az ifjú. – Ő pedig Thuvia, Ptarth hercegnője. Atyáink udvarában az embereknek nem kell a földre vetniük magukat uruk előtt. Mióta az elsőszülöttek darabokra tépték halhatatlan istennőjüket, Barsoomon senkinek nem kell hason csúsznia semmiféle trón előtt. Hogyan várhatnád el tehát egy hatalmas jeddak lányától és egy másik fiától, hogy megalázkodjanak?

Tario hosszasan nézte Carthorist. Végül beszélni kezdett.

– Tarión kívül nincs más jeddak Barsoomon. Nincs más nép, mint a lothari, hacsak a torquasiakat nem tekintjük annak. A lothariak fehérek, a ti bőrötök vörös. Barsoomon nincsenek nők, a te társad pedig nő.

Félig fölemelkedett a heverőről, messze előre hajolt és vádlón Carthorisra mutatott.

– Te hazug! – üvöltött. – Mindketten hazugok vagytok, és még ide mertek jönni Tario, Barsoom utolsó és leghatalmasabb jeddakja elé, és azt állítjátok, hogy

valódiak vagytok! Valaki megfizet ezért, Jav, és ha nem tévedek, te magad merészelted kihozni a sodrából uradat ezzel a rossz tréfával. Vezesd el a férfit. A nőt hagyd itt. Meglátjuk, hazugok-e. Később felelősségre vonlak vakmerőségedért. Kevesen maradtunk, de Komainak ennie kell. Menj!

Carthoris észrevette, hogy Jav reszketett, miközben ismét hasra vágódott. Miután fölállt, Hélium hercegéhez fordult.

– Gyere! – mondta.

– És hagyjam itt egyedül Ptharth hercegnőjét? – kiáltott föl Carthoris.

Jav egészen közel hajolt hozzá és a fülébe súgta:

– Kövess, nem árthat neki, hacsak meg nem öli, és azt akkor is megteheti, ha maradsz. Menjünk, és bízz bennem.

Carthoris nem értette a dolgot, de volt valami megnyugtató kísérőjének hangjában, így megfordult, de előbb Thuvíára nézett és tekintetével próbálta jelezni, hogy a lány érdekében távozik.

Válaszként Thuvia hátat fordított neki, és arcán olyan megvetés tükröződött, hogy Carthoris belepirult.

Az ifjú habozva megállt, de Jav megragadta a csuklóját.

– Gyere! – suttopta. – Különben rád ereszti az íjászokat, és ezúttal nem lesz menekvés. Nem vetted észre, milyen haszontalan fegyver a kard a levegővel szemben?!

Carthoris kelletlenül követte. Amint kiléptek a teremből, társához fordult.

– Ha én nem tudom megölni a levegőt, akkor miért tartsak attól, hogy a puszta levegő megöl engem? – kérdezte.

– Láttad, hogyan végeztek az íjászok a torquasiakkal? –

kérdezett vissza Jav.

Carthoris bólintott.

– Ugyanúgy végeznének veled is, anélkül, hogy védekezhetsél vagy bosszút állhatnál.

Miközben beszélgettek, Jav egy kis szobába vezette Carthorist, a palota számos tornyának egyikébe. A szobában heverők álltak, és Jav hellyel kínálta a héliumit.

A lothari néhány percig figyelmesen nézte foglyát, mert Carthoris rádöbbsent, hogy tulajdonképpen fogoly. – Féligmeddig meggyőződtem róla, hogy valódi vagy – mondta végül.

Carthoris elnevette magát.

– Persze hogy valódi vagyok – mondta. – Miért vontad kétségbe? Hiszen látsz és meg tudsz érinteni.

– Ugyanúgy látom és megérinthetem az ijászokat felett Jav –, és mégis mindannyian tudjuk, hogy nem valódiak.

Carthoris mindannyiszor zavart tekintettel nézett társára, amikor szóba jöttek a rejtélyes ijászok – Lothar levegőhadserege.

– Akkor micsodák?

– Tényleg nem tudod? – kérdezte Jav. Carthoris megrázta a fejét.

– Már-már hajlamos vagyok elhinni, hogy igazat mondtál, és Barsoom más részéből vagy egy másik világból jöttél. De mondd csak, a ti országotokban nincsenek ijászok, akik oldalukon a harci banthokkal félelmet ültetnek a zöld emberek szívébe?

– Nekünk katonáink vannak – mondta Carthoris pontosabban minden vörös férfi katona, de nincsenek a

teitekhez hasonló ijászaink, hogy megvédjenek. Mi magunkat védjük meg.

– Azt akarod mondani, hogy megöletitek magatokat az ellenséggel?! – kiáltott fel Jav hitetlenkedve.

– Pontosan – válaszolt Carthoris. – A lothariak hogy csinálják?

– Ahogy láttad – felelt a másik. – Elējük küldjük halhatatlan ijászainkat. Halhatatlanok, mert nem léteznek, csak ellenségeink képzeletében. Valójában hatalmas elménk véd minket, mellyel képzeletbeli harcosokat alkotunk, akik ellenségeink lelki szemei előtt hús-vér emberekké válnak. Látják őket, látják, ahogy felajzzák ijaikat, elindítják a pontosan a szívük felé tartó nyílveesszőt. És meghalnak, mert megöli őket a képzelőerő.

– És az ijászok, akik elvesznek? – kérdezte Carthoris. – Azt mondod, halhatatlanok, mégis százával láttam heverni a holttesteket a csatatéren. Hogy lehetséges ez?

– Ez csak azért van, hogy valósnak tűnjön a jelenet – felelte Jav. – Azért jelenítünk meg halott védőket, hogy a torquasiak azt higgyék, hús-vér ellenséggel harcolnak. Sokan úgy tartjuk, hogy ha rájönnének az igazságra, nem esnének áldozatul a „halálos” nyílnak, mert az igazság erősebb lenne, és mindig az erősebb elképzelés győz, ez a törvény.

– És a banthok? – kérdezte Carthoris. – Azok is csak a képzelet szüleményei?

– Néhány közülük valódi, de amelyikek az ijászokkal űzőbe vették a torquasiakat, azok nem. Akár az ijászok, teljesítették küldetésüket, és velük együtt eltűntek, amikor

már nem volt rajuk szükség.

Az a néhány, amelyik a csatatéren maradt, valódi volt. Azokat arra tartjuk, hogy eltakarítsák a torquasiak hulláit. Ez a realisták ötlete volt. Én is az vagyok. Tario éterista.

Az éteristák szerint anyag nem létezik, minden szellemi. Ők azt állítják, hogy egyikünk sem létezik, csak társai képzeletében, s mindannyian megfoghatatlan, láthatatlan szellemek vagyunk.

Tario szerint elegendő lenne közösen azt képzelni, hogy nincsenek halott torquasiak a falak előtt; és akkor nem lesznek, tehát nincs szükség a takarító banthokra.

– Tehát te kételkedsz Tario tételeiben? – kérdezte Carthoris.

– Csak részben – felelt a lothari. – Azt hiszem, illetve tudom, hogy léteznek teljesen légi teremtmények. Meg vagyok győződve róla, hogy Tario is ilyen. Kizárólag népe képzeletében létezik.

Természetesen mi, realisták mindannyian azt állítjuk, hogy az éteristák csak a képzelet szüleményei. Szerintük nincs szükség ételre és nem is esznek; azonban még a legprimitívebb elmének is föl kell fognia, hogy a valóban létező teremtményeknek enniük kell.

– Igen – értett egyet Carthoris –, mivel ma még egy falatot sem ettem, tökéletesen egyetértek veled.

– Ó, bocsáss meg – mondta Jav. – Kérlek, ülj le, és csillapítsd éhedet. – És egy gazdagon terített asztalra mutatott, mely az előző pillanatban még nem volt ott. Carthoris egészen biztos volt ebben, mert többször alaposan körülnézett a szobában.

– Még szerencse – folytatta Jav –, hogy nem kerültél egy éterista kezébe. Akkor tényleg megéheztél volna.

– De ez nem igazi étel – ellenkezett Carthoris –, egy pillanattal ezelőtt még nem volt itt és a pusztá levegőből nem lesz igazi étel.

Jav sértődötten nézett rá.

– Lotharban nincs igazi étel vagy víz – mondta –, és hosszú évezredek óta nem is volt. A világ hajnala óta ezen élünk, amit itt látsz, Akkor neked is jó lesz.

– De hát én azt hittem, te realista vagy – mondta Carthoris.

– Úgy van – kiáltott föl Jav. – Mi lehet valódibb ennél a pompás lakománál? Pontosan ebben különbözünk leginkább az éteristáktól. Szerintük fölösleges ételt képzelni, mi azonban rájöttünk, hogy az élet fenntartásához naponta háromszor étkeznünk kell.

Az ételnek, amit megeszünk, bizonyos kémiai folyamatokon kell átmenni az emésztés és a feldolgozás során, hogy végül újraépítse a szöveteket. Természetesen mindannyian tudjuk, hogy az elme mindenek fölött áll, de másképp értelmezzük a megnyilvánulásait. Tario szerint anyag nem létezik, és minden az anyagtalan agy szüleménye.

Mi, realisták, mást mondunk. Mi tudjuk, hogy az elmének hatalma van fenntartani az anyagot, még ha nem is képes létrehozni, de az utóbbi még nyitott kérdés. Így tehát ahhoz, hogy fenntartsuk a testünket, a szerveinket tökéletesen kell működtetnünk.

Ezt úgy tesszük, hogy étel-gondolatokat materializálunk, és az így létrehozott ételt elfogyasztjuk. Megrágjuk, lenyeljük,

megemésztjük. Minden szervünk pontosan úgy működik, mintha anyagi ételt ettünk volna. És mi az eredmény? Mi lehet az eredmény? Direkt és indirekt módon végbemennek a kémiai változások, tehát élünk és gyarapszunk.

Carthoris szemügyre vette az ételt. Teljesen igazinak látszott. A szájához emelt egy falatot. Anyagszerű volt és ízletes. Még az ízlelését is rászedték.

Jav mosolyogva nézte, amíg evett. – Nos, kielégítő? – kérdezte.

– El kell ismernem, hogy az – felelt Carthoris. – De mondd csak, hogy él Tario és a többi éterista, akik szerint az étel sükségtelen?

Jav megvakarta a fejét.

– Már sokszor megvitattuk ezt a kérdést. Ez a legerősebb bizonyítéka annak, hogy az éteristák nem léteznek; de ki tudhatja jobban, mint Komal?

– Ki az a Komal? – kérdezte Carthoris. – Hallottam, hogy a jeddakod is említette a nevét.

Jav egészen közel hajolt a héliumihoz, és óvatosan körülnézett, mielőtt megszólalt.

– Komal maga a lényeg – suttogta. – Még az éteristák is elismerik, hogy az elmének kell hogy legyen anyagi valósága ahhoz, hogy anyagi megjelenéssel ruházhassa föl a gondolatait. Mert ha soha nem volt anyag, akkor el sem lehet képzelni, ami nem létezett, arra nem is gondolhatunk. Érted, amit mondok?

– Igyekszem – felelte szárazon Carthoris.

– Tehát a lényeg anyagi – folytatta Jav. – Komal a

mindenség lényege. Az anyag táplálja. Eszik. Valódi dolgokat eszik. Pontosabban realistákat eszik. Ez Tario munkája.

Ő azt mondta, hogy mivel mi azt állítjuk, csak mi vagyunk valódiak, akkor el kell ismernünk, hogy mi vagyunk a legmegfelelőbb étel Komal számára. Néha, mint ma is, találunk neki más ételt. Nagyon szereti a torquasiakat.

– És Komal ember? – kérdezte Carthoris.

– Ő maga a mindenség, ahogy mondtam – felelt Jav. – Nem tudom elmagyarázni szavakkal, hogy megértsd. Ő a kezdet és a vég. minden ÉIET Komaltól származik, mivel az agyat gondolatokkal tápláló anyag Komal testéből sugárzik. Ha Komal nem enne többé, minden élet megszűnne Barsoomon. Nem halhat meg, de abbahagyhatja az evést, és akkor abbahagyná a sugárzást is.

– És a vallásokhoz tartozó férfiakat és nőket eszi? – kérdezte Carthoris döbbsen.

– Nők! – mondta Jav. – Lotharban nincsenek nők. Az utolsó nők évezredekkel ezelőtt elpusztultak, azon a szörnyű és kegyetlen úton, át a félig kiszáradt tengerek körüli mocsárokon, amikor a zöld hordák egy világon át kergettek minket végső menedékünkig, Lothar bevehetetlen erődjéig. A sok milliónyi fajtáinkból alig húszezer férfi jutott el élve Lotharba. Nők és gyermekek nem voltak köztük. Ők mind odavesztek az úton.

Ahogy telt az idő, mi is gyengültünk és a faj vészesen közeledett a kihaláshoz, amikor föltárult számunkra a Nagy Igazság, hogy az elme mindenható. Még sokan meghaltak,

mire tökéletesítettük a hatalmunkat, de végül, amikor megértettük, hogy a halál csak egy lelkiállapot, képesek lettünk legyőzni.

Ekkor kezdődött az elem-emberek teremtése, azaz a gondolatok materializálása. A gyakorlatban akkor vetettük be őket először, amikor a torquasiak felfedezték a rejtekhelyünket, és nagy szerencsénkre több száz évükbe került, mire megtalálták Lothar völgyének egyetlen bejáratát.

Azon a napon küldtük először rájuk az ijászokat. Csak meg akartuk őket ijeszteni a felsorakozó ijászok hatalmas számával. Mindenütt éterista gazdánk ijai és nyilai látszottak.

De a torquasiak nem ijedtek meg. Rosszabbak, mint az állatok, nem ismernek félelmet. Megrohanták a falakat, és egymás vállára állva emberi létrát alkottak, és már-már átjutottak a falakon, hogy végezzenek velünk.

Ijászaink egyetlen nyilat sem lőttek ki, csak a falon rohángásztattuk őket, gúnyolták és fenyegették az ellenséget.

És akkor arra gondoltam, megkísérlem a dolgot, a nagy dolgot! Minden erőmmel az általam alkotott ijászokra összpontosítottam; mindegyikünk annyi ijászt alkot és irányít, amennyit elméje és képzelete képes megalkotni.

Akkor irányítottam őket úgy először, hogy fölajzzák ijáikat. Célba vetettem velük a zöld harcosok szívét. Kényszerítettem a zöldeket, hogy lássák mindezt, lássák a kilőtt nyilakat és gondolják, hogy a szívükbe tartanak.

Ennél többre nem is volt szükség. A zöldek százával

zuhantak le a falakról, és mikor társaim látták a sikert, gyorsan követték a példát és a torquasiak hamarosan visszavonultak lőtávolságon kívülre.

Bármilyen távolságból megölhetnénk őket, de kezdettől fogva alkalmaztunk egy háborús alapszabályt, a valószerűség szabályát. Nem csinálunk semmit, illetve pontosabban, nem csináltatunk semmit az íjászaikkal látótávolságon belül, amit az ellenség ne érthetne. Különben rájöhetnének az igazságra, és akkor végünk lenne.

De a torquasiak, amint kijutottak nyilaik lőtávolából, azonnal löni kezdtek szörnyű puskáikkal és borzalmassá vált az élet a falakon belül. Ezért kidolgoztam egy új tervet, és az íjászaikat kiküldtük a kapun. Magad is láthattad, milyen jó munkát végeznek. Több száz éve újra meg újra támadnak, de mindig ugyanez az eredmény.

– És mindez a te eszednek köszönhető, Jav? – kérdezte Carthoris. – Gondolom, magas rangod van néped tagjai között.

– Igen – felelt Jav büszkén. – Közvetlenül Tario után következem.

– Akkor miért kell olyan alázatosan közeledned a trónhoz?
– Tario megköveteli. Féltékeny rám. Csak valami kifogást akar találni, hogy föltállhasson Komainak. Attól fél, hogy egy napon megszerzem tőle a hatalmat.

Carthoris hirtelen fölugrott az asztaltól.

– Jav! – kiáltott föl. – Én egy fenevad vagyok! Itt falatozok, miközben Ptarth hercegnője talán egy falatot sem evett.. Menjünk vissza és keressünk valami módot, hogy

ennivalóhoz juttassuk.

A lothari megrázta a fejét.

– Tario úgyszemint engedné – mondta. – Előbb-utóbb úgyszemint éteristát csinál belőle.

– Oda kell mennem hozzá – erősködött Carthoris. Azt mondtad, Lotharban nincsenek nők. Akkor Thuvia férfiak között van, és én a közelében akarok lenni, hogy szükség esetén a segítségére lehessenek.

– Tario úgyszemint azt csinál, amit akar – magyarázta Jav. – Elküldött, és amíg nem hívat, nem térhetsz vissza.

– Akkor nem várom meg, hogy hívasson, hanem megyek.

– Ne feledkezz meg az íjászokról – intette Jav.

– Nem feledkezem meg róluk – felelt Carthoris, de nem mondta meg Javnak, hogy emlékszik egy másik elejtett megjegyzésére is, ami csak valami célzás volt ugyan, de ha a helyzet úgy alakul, némi reményre adhat okot.

Carthoris kifelé indult a szobából. Jav eléugrott és elállta az útját.

– Megkedveltelek, vörös ember – mondta –, azonban ne feledd, hogy Tario a jeddakom, és ő parancsolta, hogy maradj itt.

Carthoris válaszolni akart, amikor egy nő segélykiáltását hallották valahonnan messziről.

Hélium hercege egyetlen kézmozdulattal elsöpörte a lotharit az útjából és kivont karddal a folyosóra ugrott.

Amikor Ptarthi Thuvia látta, hogy Carthoris távozik és magára marad ezzel az emberrel, hirtelen félelem kerítette hatalmába.

Valamiféle titokzatosság lebegett a méltóságteljes teremben. Bútorai és berendezése gazdagságról és kultúráról árulkodtak. Valaha nyilvánvalóan gyakoriak voltak itt a királyi szertartások, melyek élettelt töltötték meg a helyiséget.

De a lány sem az előcsarnokban, sem a folyosókon nem látott embereket magán és a jeddak, Tario fekvő alakján kívül, aki félig lehunytt szemmel figyelte gazdagon díszített heverőjéről.

Jav és Carthoris távozása után a férfi egy ideig csak nézte. Majd megszólalt:

– Gyere közelebb! – Majd miután a lány előrébb lépett, folytatta: – Kinek a teremtménye vagy? Ki merészelte megtestesíteni a képzelgéseit? Ez ellenkezik a lothari szokásokkal és a királyi rendeletekkel. Mondd, asszony, kinek az agyában születél? Javéban? Nem, ne is tagadd. Tudom, hogy csakis az a féltékeny realista lehetett. Kísértésbe akar hozni. Megvárná, amíg a hatalmadba kerülök, hogy aztán ő, a gazdád irányítsa sorsomat és végzetemet. Átlátok a tervén!

Thuvia arcát elfutotta a vér a dübtől és felháborodástól. Fölszegte az állát, ajkát gögösen elbiggyesztette.

– Fogalmam sincs, miről locsogsz! – kiáltotta. – Én Thuvia vagyok, Ptarth hercegnője. Nem vagyok valakinek a „teremtménye”. A mai napig soha nem láttam ezt az embert, akit Javnak nevezel, sem pedig nevetséges

városotokat, amiről még Barsoom legnagyobb népei sem tudtak.

Bájimat nem neked vagy a hozzád hasonlóknak tartogatom. Engem nem lehet adni venni, még akkor sem, ha valódi trón a fizetség. És ami a semminél is kevesebb hatalmadat illeti... – Egy vállrándítással és gúnyos nevetéssel fejezte be a mondatot.

Mire elhallgatott, Tario lábát a földre téve a heverő szélén ült. Előrehajolt, és a szeme már nem volt félig lehunyva, hanem tágra nyílt a megdöbbenéstől.

Nilvánvalóan nem vette észre a lány szavaiban és viselkedésében a felségsértés jegyeit. Valami sokkal jobban megdöbbentette és lenyűgözte.

Lassan fölemelkedett.

– Komal fogára! – motyogta. – Te valódi vagy! Egy valódi nő! Nem álom! Nem az agy bolond és fölösleges szüleménye!

Kitárt karral a lány felé lépett.

– Gyere! – suttogta. – Gyere, asszony! Több ezer éve álmodom róla, hogy egyszer megérkezel. És most, hogy itt vagy, alig hiszek a saját szememnek. Még most is, bár tudom, hogy valódi vagy, attól félek, nehogy hazugság legyen az egész.

Thuvia hátralépett. Azt hitte, a férfi megőrült. Kezét lassan gyémántnyelű törjére csúsztatta. A férfi észrevette a mozdulatot és megállt. Ravasz kifejezés jelent meg a szemében. Majd tekintete egyszerre álmosná és áthatóvá vált, mintha be akarta volna fúrni magát a lány agyába.

Thuvia valami változást érzett, aminek nem tudta az okát,

de valahogy a férfi új érzéseket ébresztett szívében.

Nem volt többé különös és titokzatos ellenség, hanem régi, bizalmas jóbarát. Elengedte a tört. Tario közelebb jött. Lány, baráti szavakat mondott, és a lány olyan hangon válaszolt, mély egyszerre tűnt a sajátjának és mégis idegennek.

A férfi már közvetlenül mellette állt, és a vállára tette a kezét. Mélyen a lány szemébe nézett. Az fölneézett rá. Tario szeme mintha áthatolt volna rajta, és egy rejtett érzelmet lelt volna benne.

A lány ajka kinyílt az ámulattól és csodálkozástól, legbelső énjének különös feltárása láttán. Minden világossá vált. Mindig is ismerte Tariót. Több volt, mint barát. Közelebb húzódott hozzá. Hirtelen előmlött benne az igazság. Ő szereti Tariót, Lothar jeddakját! Mindig is szerette.

A férfi, látva stratégiája sikerét, önkéntelenül elmosolyodott. Vajon az arckifejezésében volt valami, vagy Carthoristól jött egy erősebb gondolat? Ki tudja? De valami hirtelen megtörte a férfi különös, hipnotikus hatását.

Mintha levették volna szeméről a kötést, Thuvia egyszerre ugyanolyannak látta Tariót, mint azelőtt, és mivel tudta, hogy Barsoomon gyakoriak a fejlett elme különös megnyilvánulásai, mindent megértett és rájött, hogy komoly veszélyben van.

Kitépte magát a férfi karjaiból és hátralépett. Azonban a pillanatnyi közelség életre keltette Tarióban a szerelem nélküli életében régóta szunnyadó szenvedélyét.

Tompa kiáltással odaugrott, magához húzta a lányt és meg akarta csókolni.

– Asszony! – kiáltotta. – Drága asszony! Tario Lothar királynőjévé tesz. Figyelj rám! Fogadd el Barsoom utolsó jeddakjának szerelmét.

Thuvia küszködve próbált menekülni az öleléstől.

– Elég, teremtmény! – kiáltotta. – Elég! Nem szeretlek. Hagyd abba vagy segítségért kiáltok!

Tario az arcába nevetett.

– „Segítségért kiáltok” – utánozta. – És ugyan ki fog segítségedre sietni Lothar csarnokában? Ki merészelne Tario elé lépni, anélkül, hogy hívatnák?

– Egyvalaki biztosan – felelt Thuvia –, és ha úgy látja, megsértetted Ptarthi Thuviát, le is merészel vágni saját trónodon!

– Ki, Jav? – kérdezte Tario.

– Nem Jav és nem is valami puhatestű lothari, hanem egy igazi férfi, egy igazi harcos, Héliumi Carthoris!

A férfi ismét elnevette magát.

– Elfeledkezel az íjászokról – emlékeztette. – Mit tehetne a te vörös harcosod rettenthetetlen katonáimmal szemben?

Ezzel durván magához rántotta a lányt és megpróbálta heverőjéhez vonszolni.

– Ha nem akarsz királynőm lenni – mondta –, akkor a szolgám leszel.

– Egyik sem! – kiáltotta a lány.

Miközben kimondta, gyors mozdulatot tett jobb kezével. Tario mindkét kezét oldalára szorítva hátratántorodott. Ugyanebben a pillanatban a terem megtelt íjászokkal, majd Lothar jeddakja eszméletlenül a márványpadlóra zuhant.

Az íjászok már célba vették Thuvia szívét, amikor gazdájuk

elájult. A lány önkéntelenül fölkiáltott, bár tudta, most már Carthoris sem mentheti meg.

Behunyta a szemét és várta a véget. Egyetlen nyíl sem fúródott szívébe. Fölnézett, hogy megtudja, mi tartotta vissza kivégzői kezét.

A teremben rajta és a lábánál mozdulatlanul heverő alakon kívül nem volt senki. Tario eszméletlenül feküdt a márványon, mellette sötétvörös tócsa.

Thuvia ámulatlan nézett körül. Hova tűntek az íjászok? Miért nem lőtték ki nyilait? Mi ez az egész?

Egy pillanattal ezelőtt a termet megtöltötték a jeddakjuk védelmére siető fegyveresek; most pedig, amikor nyilvánvaló, hogy mit tett, ugyanolyan titokzatosan eltűntek, ahogy jöttek, s egyedül hagyták uralkodójukkal, akibe beledöfte az éles pengét.

A lány nyugtalanul nézett mindenfelé. Először az íjászokat kereste, azután valami menekülési lehetőséget. Az emelvény mögött két kis ajtónyílást vágtak a falba, és nehéz függönyökkel takarták el őket. Thuvia gyorsan futni kezdett arrafelé, amikor fegyvercsörgést hallott a háta mögül.

Ó, ha egy pillanattal előbb cselekszik; elérte volna a kijáratot, és talán megmenekülhetett volna. De elkésett észrevették!

Szinte közönyösen fordult meg, hogy szembenézzen sorsával, és akkor meglátta a termen keresztül felé siető Carthorist, akinek hosszú kardja csillogott a kezében.

Napokig bizonytalan volt, mik lehettek a héliumi szándékai. Azt hitte, része van az elrablásban. Mióta a sors összehozta őket, alig méltatta többre, mint hogy válaszolt a

megjegyzéseire, kivéve, amikor a lothari különös és hátborzongató események hatására elvesztette nyugalmát. Tudta, hogy Carthoris harcolna érte, de nem volt benne biztos, hogy magának vagy valaki másnak mentené meg. Az ifjú tudta, hogy Kulan Tithnek, Kaol jeddakjának ígérték, de ha része volt az elrablásában, akkor nem vezérelhette a baráti hűség vagy a lány becsületének védelme.

De amikor a marsbéli harcosok legpompásabb megtestesülése szemében aggodalommal jött felé Tario csarnokának márványpadlóján, Thuvia nem tudta elképzelni, hogy ez a ragyogó külső álnokságot rejtсен. Arra gondolt, hogy még egyetlen férfinak sem örült ennyire soha életében. Alig bírta türtőztetni magát, hogy ne szaladjon elébe.

Tudta, hogy a férfi szereti, de időben eszébe jutott, hogy őt Kulan Tithnek ígérték. Nem mutathatja ki háláját, mert a héliumi félreértené.

Közben Carthoris odaért hozzá. Gyors pillantással felmérte a helyzetet; a jeddak mozdulatlanul feküdt a földön, a lány a kijárat felé igyekezett.

– Bántott, Thuvia? – kérdezte.

A lány fölemelte véres törét, hogy Carthoris láthassa. – Nem – mondta –, nem bántott.

Carthoris komoran elmosolyodott.

– Legyenek áldottak őseink – mormolta. – És most próbáljunk meg kijutni ebből az átkozott városból, mielőtt a lothariak rájönnek, hogy a jeddakjuk nincs többé.

Magabiztosan, ahogy a virginiai John Carter és a héliumi Dejah Thoris fiához illett, megragadta Thuvia kezét, és

ahhoz a bejárathoz indult, ahol korábban Jav a jeddak színe elé vezette őket.

Már-már a küszöbhez érték, amikor egy másik bejáraton át valaki a terembe rontott. Jav volt az. Ő is egyetlen pillantással fölmérte a helyzetet.

Carthoris karddal a kezében megfordult, izmos testével védve a lány karcsú alakját.

– Gyere, lothari Jav! – kiáltotta. – Essünk túl a dolgon, mert csak egyikünk hagyhatja el élve ezt a termet Ptarthi Thuviával. – Majd mikor látta, hogy a férfinél nincs fegyver, így szólt: – Akkor hívd az ijászaidat vagy túszként velünk jössz, amíg biztonságban ki nem jutunk ebből a kísértetvárosból.

– Megöltétek Tariót! – kiáltott fel Jav, mit sem törődve a kihívással. – Megöltétek Tariót! Látom a vérét a földön! Valódi vér, valódi halál. Tehát Tario ugyanolyan valódi volt, mint én magam. És mégis éterista volt. Nem elégítette ki a szükségleteit. Lehet, hogy igazuk van? Mindegy, nekünk is igazunk van. És mégis, évszázadokon át vitatkoztunk és mindkét fél azt mondta, hogy a másik téved! Mindenesetre most már halott. Ennek örülök. Jav végre megkapja, ami jár neki. Mostantól Jav lesz Lothar jeddakja!

Ahogy befejezte, Tario kinyitotta a szemét és hirtelen fölült.

– Áruló! Gyilkos! – ordította, majd: – Kadar! Kadar! –, ami a barsoomi nyelven annyit tesz: örség.

Jav elsápadt. Hasra vágta magát és kúszni kezdett Tario felé.

– Ó, jeddakom, jeddakom! – nyöszörögte. – Javnak semmi köze ehhez. Jav, a te hűséges Javod éppen a pillanatban

lépett be és itt talált téged a földön meg ezt a két idegent, akik távozni készültek. Nem tudom, hogy történt. Higgy nekem, tündöklő jeddak!

– Hallgass, gazember! – kiáltott rá Tario. – Hallottam szavaid: „Mindenesetre most már halott. Ennek örülök. Jav megkapja, ami jár neki. Mostantól Jav lesz Lothar jeddakja”. Végül mégiscsak kiismertelek, áruló. Saját szavaid ítétek el, ugyanúgy, ahogy ennek a két vörös teremtménynek is megpecsételte sorsát, amit tettek, hacsak... – Egy pillanatra elhallgatott. – Hacsak a nő...

De tovább nem jutott. Carthoris kitalálta, mit akar mondani, és mielőtt a szavak kibuggyantak volna belőle, odaugrott és pofon vágta.

Tario tajtékozott a dühtől és a megaláztatástól.

– Ha még egyszer megsérted Ptarth hercegnőjét – figyelmeztette a héliumi –, el fogom felejteni, hogy nincs nálad fegyver! Nem tudom örökké visszafogni ficánkoló kardomat.

Tario hátrálni kezdett az emelvény mögötti kijárat felé. Beszélni akart, de arcizmai nem működtek, és néhány másodpercig egyetlen hang sem jött ki a torkán. Végül sikerült kinyögnie:

– Halál rátok! Halál! – és a mögötte lévő kijárat felé fordult. Jav előreugrott és rémülten üvöltött.

– Kegyelem, Tario! Kegyelem! Ne feledd, hogy évszázadok óta hűségesen szolgálalak. Ne feledd, mi mindent tettem Lotharért. Ne ítéld kegyetlen halálra. Ments meg! Ments meg!

De Tario csak gúnyosan nevetett és továbbhátrált a kis

kijáratot rejtő függöny felé.

Jav Carthorishoz fordult:

– Állítsd meg! – üvöltött. – Állítsd meg! Ha szeretsz élni, ne hagyd kimenni ebből a teremből – és miközben beszélt, a jeddak után vetette magát.

Carthris követte példáját, de „Barsoom utolsó jeddakja” túl gyorsnak bizonyult. Mire a függönyhöz érték, mely mögött eltűnt, nehéz kőtömb zárta el előlük az utat.

Jav rémulten a földre rogyott.

– Talpra, ember! – kiáltott rá Carthoris. – Még nem haltunk meg. Rohanjunk ki az utcára, és próbáljunk meg kijutni a városból. Még élünk, és amíg így van, irányíthatjuk a sorsunkat. Mi értelme megroppant gerinccel a földre rogygni? Gyere és légy férfi!

Jav csak a fejét rázta.

– Nem hallottad, hogy hívta az őrséget? – kérdezte lemondón. – Ó, ha utolértük volna, akkor még lenne remény! De jaj, túl gyors volt.

– Jó, jó – mondta türelmetlenül Carthoris. – Mi van akkor, ha hívta az őrséget? Azzal ráérünk foglalkozni, ha már itt lesznek, bár eddig semmi jelét nem láttam annak, hogy nagyon törnék magukat a parancs teljesítésében.

Jav szomorúan rázta a fejét továbbra is.

– Nem érted – mondta. – Az örök már itt voltak és távoztak. Megtették a dolgukat és nekünk befellegzett. Nézd a kijáratokat.

Carthoris és Thuvia a terem falaiba vágott ajtónyílások felé fordult. Mindegyiket vastag kőlap zárta.

– És? – kérdezte Carthoris.

– Halálnak halála vár ránk – suttogta Jav elhaló hangon. Többet nem mondott. Csak ült a jeddak heverőjén és várt. Carthoris Thuvia mellé lépett és kezében kivont karddal figyelt mindenfelé, hogy ne támadhassanak rá váratlanul. Úgy érezték, órák teltek el, és semmi nem törte meg a csendet élő sírboltjukban. Kivégzőik nem jelezték a halál módját vagy idejét. A feszültség elviselhetetlen volt. Még Carthoris idegei is pattanásig feszültek. Ha tudhatta volna, honnan és hogyan sújt le a halál keze, félelem nélkül szembefordult volna vele, de rettenetesen nyomasztotta, hogy semmit sem tud ellenségei tervéről.

Ptarthi Thuvia egészen közel húzódott hozzá. Nagyobb biztonságban érezte magát a férfi karjában és az utóbbi is összeszedte magát a lány érintésétől. Ismerős mosolyával fordult hozzá.

– Úgy tűnik, halálra akarnak rémíteni – mondta nevetve –, és szégyellem bár, de be kell vallanom, hogy ami engem illet, kis híján sikerült nekik.

A lány éppen válaszolni akart, amikor a lothari iszonyatosan fölordított.

– Közel a vég! Közel a vég! A padló! A padló! Ó, Komal, légy könyörületes!

Thuviának és Carthorisnak nem kellett lenéznie, hogy érezze a különös mozgást.

A márványpadló lassan minden irányból lejtteni kezdett a középpont felé. Mivel a mozgás fokozatos volt, először alig lehetett észrevenni, de hamarosan már annyira lejtett a padló, hogy egyik térdüket be kellett hajlítaniuk, ha talpon akartak maradni.

Jav folyamatosan ordított és a királyi heverőbe kapaszkodott, mely csúszni kezdett a terem közepe felé, ahol Thuvia és Carthoris hirtelen kis nyílást vett észre, ami fokról fokra szélesedett, miközben a padló egyre inkább tölcsérszerű jelleget öltött.

Egyre nehezebb lett állva maradni a tükörsima márványon, ahogy a lejtés mind szédítőbbé vált. Carthoris próbálta tartani a lányt, de ő maga csúszni kezdett a még mindig táguló nyílás felé.

Hogy jobban tapadjon a lába, lerúgta zitidarbőr szandálját és meztláb tartotta magát, miközben átölelve fogta Thuviát. A lány félelmében a férfi nyaka köré fonta a kezét. Arca közel volt Carthoriséhez. A halál láthatatlanul és ismeretlen alakban közeledett, s éppen mert láthatatlanul és ismeretlen alakban, ezért sokkal ijesztőbb volt.

– Bátorság, hercegnőm – suttozta az ifjú.

A lány fölnézett mosolygó ajkára és a félelemtől érintetlen szempárba, amely mélyen az övébe kapcsolódott. Ekkor a padló még jobban süllyedt és lejtett. Hirtelen ellenállhatatlanul csúszni kezdtek a nyílás felé.

Jav iszonyú és hátborzongató üvöltése visszhangzott a fülükben, majd mindhárman a márványtölcsér tövében fönnakadt heverőn találták magukat.

Egy pillanatra föllélegeztek, de hamarosan észrevették, hogy a nyílás tovább tágul. A heverő lejjebb csúszott. Jav ismét felordított. Iszonyodva érezték, hogy minden eltűnt alóluk és a sötétségben az ismeretlen halálba zuhannak.

Kilencedik fejezet
CSATA A SÍKON

Nem lehetett túl nagy a távolság a tölcsér alja és az alatta lévő terem padlója között, mert Tario haragjának mindhárom áldozata sértetlenül ért földet.

Carthoris, aki még mindig szorosán ölelte Thuviát, talpra érkezett, akár egy macska, és enyhítette a lány ijedtségét. Alighogy talpa megérintette a durva kövezetet, kardját készenlétben tartotta. A teremben nem volt sötét, és ellenségnek nyoma sem látszott.

Carthoris Javhoz fordult. A férfi krétafehér volt a félelemtől.

– Mi lesz a sorsunk? – kérdezte a héliumi. – Mondd meg, ember! Legalább annyi időre rázd le a rettegésedet, amíg elmondod, hogy kész legyek olyan drágán adni a magam és Ptarth hercegnőjének az életét, amennyire csak lehet.

– Komal! – suttogta Jav. – Komal fölfal minket! – Az istenetek? – kérdezte Carthoris.

A lothari bólintott, majd egy alacsony ajtónyílásra mutatott a terem egyik végében..

– Onnan fog kilépni. Hajítsd el gyenge kardod, te bolond. Azzal csak földühítenéd és növelnéd szenvedésünket.

Carthoris mosolygott és csak erősebben szorította kardja markolatát.

Egyszerre Jav rémülten felnyögött és az ajtóra mutatott.

– Jön – nyöszörögte.

Carthoris és Thuvia odanézett, abban a hiszemben, hogy valami emberszerű, különös és félelmetes teremtményt fognak látni. Azonban a legnagyobb megdöbbenésükre egy hatalmas banth nagy fejét és sörényét pillantották meg.

Ez volt a legnagyobb példány, amit valaha is láttak.

A fenevad lassan és méltóságteljesen közeledett. Jav a földre vetette magát és ugyanolyan szolgai módon vonaglott, mint Tario előtt. Úgy beszélt az állathoz, mintha az emberi lény lenne, és kegyelemért könyörgött.

Carthoris Thuvia és a banth közé lépett, készen arra, hogy kiálljon a fenevad ellen. Thuvia Javhoz fordult.

– Ez Komal, az istenetek? – kérdezte.

Jav bólintott. A lány elmosolyodott, majd Carthoris mellett elhaladva gyors léptekkel közeledett a morgó ragadozó felé.

Halk, parancsoló hangon beszélt hozzá, ahogy az Arany Sziklák és a Lothar falai előtt látott banthokhoz. Erre az állat abbahagyta a morgást. Leszegett fejjel és macskaszzerű dorombolással törleszkedett a lány lábához. Thuvia Carthorishoz fordult.

– Hiszen ez csak egy banth – mondta. – Nem kell tőle tartanunk.

Carthoris elmosolyodott.

– Nem is tartottam tőle – felelte –, mert én is úgy gondoltam, hogy ez csak egy banth és itt van hosszú kardom.

Jav fölült és ámulva nézte az elé táruló látványt: a karcsú lányt, ahogy az óriási teremtmény sörényét simogatja, miközben Komal, akit ő istennek hitt, odadörgölőzik hozzá.

– Tehát ez az istenetek! – nevetett Thuvia.

Jav megzavarodott. Nem tudta, szembe merjen-e szegülni Komallal, mert olyan nagy a babona ereje, hogy még ha rájövünk is a csalásra, akkor is habozunk, vajon hihetünk-e

az új meggyőződésnek.

– Igen – mondta. – Ez Komal. Évszázadokon át ide vezették Tario ellenségeit, mivel Komalt táplálni kell.

– Ki lehet innen jutni a város utcáira? – kérdezte Carthori s. Jav vállat vont.

– Nem tudom – felelte. – Még soha nem voltam itt, és nem is akartam idejönni.

– Gyerünk – javasolta Thuvia –, nézzünk utána. Kell hogy legyen egy kijárat:

A nyíláshoz mentek, ahol Komal belépett, hogy végezzen velük. Mögötte alacsony odú volt, kis ajtóval a túsó végén.

Ezt legnagyobb örömeikre egyszerű retesz nyitotta, és egy nézőtérrel körülvett, kör alakú arénában találták magukat.

– Itt szokták nyilvánosan etetni Komalt – magyarázta Jav. – Itt kellett volna megpecsételődnie sorsunknak, de Tario

túságosan félt éles pengédtől, vörös ember, így a verembe vetett. Nem tudtam, hogy a két terem közvetlenül kapcsolódik egymáshoz.

Innen már könnyedén kijutunk a városba és a kapukhoz. Csak az ijászok állhatnák utunkat, de ismerve titkukat, kétlem, hogy árthatnának nekünk.

Egy újabb ajtón túl lépcsősorra bukkantak, mely az ülések között fölvezetett egy kijáratához. E mögött egy széles, egyenes folyosón, a palotán át a kertbe jutottak.

Senki sem tartóztatta fel őket útjukon, s a felséges Komal a lány mellett lépdelt.

– Hol vannak az emberek, a jeddak kísérete? – kérdezte Carthoris. – Az utcákon sem láttam egyetlen embert sem, amikor jöttünk, pedig minden arra vall, hogy sokan élnek itt.

Jav sóhajtott.

– Szegény Lothar valódi kísértetváros. Alig ezen maradtunk a hajdani milliókból. Nagy városunkat képzeletünk szülte lények lakják. Magunknak fölösleges lenne materializálni agyszüleményeinket, bár mi mindig látjuk őket.

– Most is tömegeket látok a sugárutakon, ahogy a dolguk után rohagnak. Nevető asszonyokat és gyerekeket látok az erkélyeken, akiket tilos materializálnunk; mégis látom őket, itt vannak... De miért is ne? – elmélkedett. – Már nem kell félnem Tariótól, hiszen mindent megpróbált és sikertelenül. Tényleg, miért ne? Várjatok, barátaim – folytatta – Akarjátok látni Lothart dicsősége teljében? Carthoris és Thuvia bólintott, bár inkább udvariasságból, mint érdeklődésből.

Jav egy pillanatra mélyen a szemükbe nézett, majd egy kézmozdulattal felkiáltott: – Íme!

Bámulatba ejtette őket a látvány. Ahol az előbb üres járdákat és vörös gyept, ásító ablakokat és tátongó nyílásokat láttak, ott most boldog, nevető emberek nyüzsögtek.

– Ez a múlt – mondta halkán Jav. – Ők nem látnak minket, egyszerűen az ősi Lothar elpusztult múltjában élnek, a halott és összeroppant Lotharéban, mely az öt óceán leghatalmasabbja, a Throxus partján állt.

Látjátok azokat a pompás, egyenes tartású férfiakat a széles sugárúton? Látjátok a rájuk mosolygó lányokat és asszonyokat? Látjátok, milyen tisztelettel és szeretettel köszöntik őket a férfiak? Ők tengerészek, akik a városszéli kikötőkből jönnek.

Bátor emberek voltak; de jaj, elhalványult Lothar dicsősége! Nézzétek a fegyvereiket. Csak ők viseltek fegyvert, mert idegen helyekre hajóztak az öt tengeren, ahol veszély leselkedett rájuk. Pusztulásukkal elenyészett a lothariak marsi szelleme, és ahogy teltek az évszázadok, gerinctelen gyávák népe lettünk.

Gyűlöltük a háborút, ezért gyermekeinket nem neveltük katonáskodásra. Ez okozta veszтүнket, mert amikor kiszáradtak a tengerek és megtámadtak a zöld hordák, nem tehattünk mást, mint hogy menekültünk. De nem felejtettük el a dicsőséges napok tengerészijászait, az ő szellemüket küldjük ellenségeinkre.

Ahogy Jav elhallgatott, elhalványult a kép, és folytatták útjukat az elhagyatott sugárutakon a távoli kapuk felé. Csak kétszer találkoztak hús-vér lothariakkal. Ahogy megpillantották őket, a banthot, azaz Komalt, megfordultak és elrohantak.

– Elmondják Tariónak, hogy megszöktünk – kiáltott fel Jav –, és ő hamarosan utánunk küldi az ijászait. Reménykedjünk benne, hogy helyes az elméletünk és nyilaink ártalmatlanok azokkal szemben, akik tudják, hogy nem valódiak. Különben végünk. Vörös ember, mondd el a nőnek az igazságot, amit elmagyaráztam, hogy a sértetlenség gondolata erősebb legyen benne, mint a nyilaké!

Carthoris úgy tett, de közben elérték a kapukat anélkül, hogy bárki is űzőbe vette volna őket. Jav mozgásba hozta a kerek kaput működtető szerkezetet, és egy pillanattal később a banthtal együtt mindannyian kiléptek a Lothar

előtti síkra.

Alig tettek meg száz métert, amikor kiabálást hallottak a hátuk mögül. Ahogy megfordultak, egy csapat íjászt láttak kirohanni a kapun.

A kapu fölött, a falon lothariak álltak, és Jav fölismerte köztük Tariót. A jeddak őket nézte, nyilván minden erejével rájuk összpontosított. Láthatóan azt akarta, hogy képzeletének szüleményei halálba kergessék ellenségeit.

Jav elsápadt és remegni kezdett. Úgy tűnt, a döntő pillanatban elvesztette bátorságát. A hatalmas banth megfordult és morogni kezdett az íjászokra. Carthoris Thuvia és a támadók közé ugrott és várta a rohamot.

Hirtelen eszébe jutott valami a héliuminak.

– Küldd a saját íjászaidat Tario emberei ellen! – kiáltott oda Javnak. – Hadd lássunk egy valódi csatát a képzeletbeli harcosok között.

Az ötlet új erőt adott a lotharinak, és pillanatokon belül nagytermetű íjászok sorai álltak előttük, akik szidták és gúnyolták a város felől közeledőket.

Ahogy fölállt saját csapata, Jav egészen megváltozott. Az ember megesküdött volna, hogy azt hiszi, különös hipnotikus erejének teremtményei valódi hús-vér emberek. Vad csatakiáltással támadtak Tario íjászaira. Nyílveszők süvítettek a levegőben. Hullottak a katonák, a vér vörösre festette a földet.

Carthoris és Thuvia, bár tudták az igazságot, nehezen tudták összeegyeztetni a látvánnyal. Megállás nélkül masíroztak ki az egységek, hogy pótolják Tario csapatának veszteségeit.

Jav harcosai ugyanolyan ütemben szaporodtak, míg végül harcoló, szitkozódó katonák tengerében álltak, s a halottak magas halmokban heverték mindenütt.

Jav és Tario láthatóan mindenről elfeledkezett az ideoda siető harcosok mellett, akik teljesen kitöltötték az erdő és a város közötti térséget.

Közvetlenül Thuvia és Carthoris mögött húzódott az erdő. Az utóbbi Jav felé pillantott.

– Gyere! – súgta a lánynak. – Hadd vívják fölösleges csatájukat, nyilvánvalóan nem árthatnak egymásnak. Olyanok, mint két vitázó, akik szavakat vagdosnak egymáshoz. Amíg ezzel foglalatoskodnak, mi arra fordíthatnánk az energiánkat, hogy megkeressük az átjárót a sziklákon.

Miközben beszélt, Jav egy pillanatra feléjük fordult és meghallotta a szavait. Láta, hogy a lány elindul a héliumival. Ravasz fény villant a lothari szemében.

És ami a fény mögött rejtett, már akkor befészkelődött a szívébe, amikor először látta Ptarthi Thuviát. Azonban csak most ismerte föl az érzést, mikor a lány ki akart lépni az életéből.

Egy pillanatra a lányra és az ifjúra összpontosította gondolatait.

Carthoris azt látta, hogy Thuvia kinyújtott kézzel indul utána. Meglepte a hirtelen ellágyulás, és repeső szívvel kulcsolta ujjait a lányéira. Elfordultak Lothar elfeledett városától, kiléptek az erdőbe és a távoli hegyek felé vették útjukat.

Miközben a lothari feléjük fordult, Thuvia meglepetten hallotta, hogy Carthoris meggondolta magát, és

megváltoztatta tervét.

– Maradj itt Javval – hallotta az ifjú hangját –, amíg megkeresem az átjárót a sziklák között.

A lány meghökkenően és csalódottan ült vissza, mert semmi okát nem látta, miért ne mehetne Carthorisszal. Nyilvánvalóan nagyobb biztonságban lenne vele, mint ezzel a lotharival.

Jav pedig figyelte őket és ravaszul mosolygott. Amikor Carthoris eltűnt a fák között, Thuvia közönyösen elhelyezkedett a vörös fűben és az ijászok látszólag végtelen harcát nézte.

A hosszú délután lassan estébe hanyatlott, és a képzeletbeli csapatok még mindig támadtak vagy visszavonultak. Már lemenőben volt a nap, amikor Tario lassan visszavonta csapatait a városkapu felé.

Jav teljes mértékig egyetértett az éjszakai tűzszünettel, és csatarendbe állított csapatait visszavonta az erdő pereméig, ahol a katonák hamarosan hozzáláttak a vacsorakészítéshez, és leterítették selyem- és prémtakaróikat az alváshoz.

Thuvia alig tudott elnyomni egy mosolyt, ahogy nézte, milyen aprólékos gonddal teszik a dolgukat Jav elképzelt katonái. Úgy tűnt, mintha hús-vér emberek lettek volna.

Őröket állítottak a tábor és a város közé. Tisztek siettek mindenfelé parancsokat osztogatva, és utánanézték, hogy helyesen teljesítsék azokat.

Thuvia Javhoz fordult.

– Miért kell ilyen aprólékos gonddal vezetni a teremtményeidet, ha egyszer Tario is ugyanolyan pontosan

tudja, mint te, hogy csak agyad szüleményei? – kérdezte. – Miért nem tünteted el őket, amíg nincs újra szükséged hiábavaló szolgálataikra?

– Te nem értheted őket – felelt Jav. – Amíg léteznek, valódiak. Én, csak életre hívom őket és bizonyos fokig irányítom a tevékenységüket. De amíg el nem tüntetem őket, ugyanolyan jelenvalók, mint te vagy én. A tisztjeik azén irányításommal osztogatják nekik a parancsokat. Én vagyok a tábornok, ez minden. És az ellenségre gyakorolt lélektani hatás sokkal erősebb így, mintha testetlen szellemekként kezelném őket.

– Továbbá – folytatta – mindig él bennünk a remény, ami már-már egyenértékű a hittel, hogy ezek a teremtmények egy napon átlépnek a valóságba, és néhányan közülük itt maradnak, miután a többieket eltüntettük, és így megtaláljuk a módját, hogy örökkévalóvá tegyük haldokló fajtánkat.

Néhányan azt állítják, hogy már sikerült is nekik. Általános a feltevés, hogy az éteristák között nagyon kevesen vannak, akik állandóan megtestesülten léteznek. Még Tarióról is ezt állítják, de az lehetetlen, mert ő már azelőtt létezett, hogy fölfedezték volna a képzelőerő lehetőségeit.

Megint mások azt tartják, hogy egyikünk sem valódi. Szerintük nem élhettünk volna az elmúlt évszázadokban anyagi étel és víz nélkül, ha mi magunk anyagiak volnánk. Bár én realista vagyok, magam is hajlok rá, hogy ez igaz.

Az utóbbi feltevés azon a logikus alapon nyugszik, hogy őseink, mielőtt kihaltak volna, olyan csodálatos képességeket fejlesztettek ki magukban, melynek

segítségével a legnagyobb elmék tovább élhettek testük halála után; tehát mi ezeknek a régóta halott embereknek az örök elméi vagyunk. Ez végül is lehetséges, de legalábbis ami engem illet, minden testi szükséglettel rendelkezem. Eszem, alszom – itt egy pillanatra elhallgatott, és jelentőségteljesen a lányra nézett –, és szeretlek.

Thuvia azonnal megértette a szavaiban és arckifejezésében rejlő célzást. Némi undorral elfordult, amit a lothari is észrevett.

Odament hozzá és megragadta a karját.

– És miért ne felelne meg neked Jav? – kiáltott föl. Ki lehet méltóbb urad, mint a világ legősibb népének második embere? A te héliumi embered? Ő elment. A sorsodra hagyott, hogy mentse az irháját. Gyere és légy Javé!

Ptarth Thuvia talpra szökkent, föl vonta vállát, állát magasra emelte és megvetően lebiggyesztette az ajkát.

– Hazudsz! – mondta csendesesen. – A héliumi kevesebbet tud a hűtlenségről, mint a félelemről, és a félelem annyira ismeretlen számára, mint egy újszülöttnék.

– Akkor hol van? – gúnyolódott Jav. – Hidd el nekem, elmenekült a völgyből. A sorsodra hagyott. De Jav majd gondoskodik róla, hogy ne legyen rossz az a sors. Holnap dicsőséges seregem élén visszatérünk Lotharba. Én leszek a jeddak, te pedig a hitvesem. Jöjj. – És megpróbálta magához ölelni a lányt.

A lány küszködve igyekezett szabadulni, s fém karpereceivel ütötte-verte a férfit. Az azonban egyre közelebb vonta magához, míg egyszer csak mindketten

megdermedtek, amikor iszonyú morgás hallatszott közvetlenül mögöttük, a sötét erdőben.

Tizedik fejezet
KAR KOMAK, AZ ÚJÁSZ

Ahogy Carthoris egyre beljebb hatolt az erdőbe, még mindig szorosan fogta a lány kezét. Kissé zavarba hozta Thuvia szüntelen hallgatása, de hűvös tenyerének érintése olyan kellemes volt, hogy nem merte beszéddel megtörni az új ragaszkodás varázsát.

Egyre csak mentek az erdő homályában, míg végül rájuk borult a gyorsan leszálló marsbéli éjszaka árnya. Ekkor Carthoris a mellette lépdelő lányhoz fordult.

El kellett döntenüik, hogyan tovább. Az ifjú úgy tervezte, hogy amint megtalálják az átjárót, elhagyják a völgyet, és meg volt róla győződve, hogy már nem lehetnek messze a sziklától. Mindazonáltal hallani akarta Thuvia véleményét is. Ahogy ránézett, megdöbbent a lány különös, éteri megjelenésétől. Mintha hirtelen az álom áttetsző alakját öltötte volna föl. Majd miközben nézte, Thuvia egyszerre elhalványult és eltűnt.

Az ifjú egy pillanatra megdermedt, majd egy másodperc múlva megértette a teljes igazságot. Jav elhitette vele, hogy a lány vele ment az erdőbe, valójában viszont ott tartotta magát.

Carthoris megrettent. Átkozta magát együgyűségéért, bár tudta, hogy a lothari ördögi képessége, mellyel megzavarta, mindenkit rászédett volna.

Amint megértette a történeteket, visszaindult Lothar felé, de most már futva, és apjától örökölt földi izmaival. gyorsan haladt a lehullott levelek és a dús fű szőnyegén.

Thuvia ragyogó fénnel árasztotta el a Lothar előtti síkot, ahogy Carthoris kiment az erdőből szemben azzal a kapuval, amelyen korábban elhagyták a várost. Az első pillanatban egy teremtet lelket sem látott. A sík elhagyatottnak tűnt. Nem táboroztak csapatok a hatalmas fák alatt. A szép vörös fű látványát nem mocskolták a holtak véres halmai. Mindenütt csend és béke.

A héliumi alig állt meg és már rohant volna át a síkon a város felé, amikor összekuporodott alakot vett észre a lábánál.

Egy férfi feküdt ott, arccal a fűben. Carthoris a hátára fordította. Jav volt az, bár szinte a felismerhetetlenségig megtépve és szaggatva.

A herceg egészen közel hajolt hozzá, hogy megtudja, pislákol-e benne az élet. Ekkor Jav fölnyitotta szemét, és elhomályosuló, szenvedő tekintettel nézett Carthorisra.

– Ptarth hercegnője! – kiabált rá Carthoris. – Hová tűnt? Felelj, ember, vagy bevégezem a munkát, amit valaki ilyen jól elkezdett.

– Komal – motyogta Jav. – Rám ugrott... és fölfalt volna, ha a lány hagyja. Azután együtt eltűntek az erdőben, a lány és a hatalmas banth... és a lány a fenevad sörényét simogatta.

– Merre mentek? – kérdezte Carthoris.

– A szikla átjárója felé – válaszolt Jav elhaló hangon. Hélium hercege nem akart többet hallani, fölugrott és ismét futni kezdett vissza az erdőbe.

Hajnakra elérte a sötét alagutat, melyen át kijuthatott a kísérteties emlékek és különös, hipnotikus hatások völgyéből.

Semmi és senki nem állta útját a hosszú átjáróban, így minden baj nélkül lépett ki a napfényre a hegyek túlsó oldalán, viszonylag közel a torquasiak birodalmának déli pereméhez. Nem lehetett messzebb százötven haadnál a zöldek földjétől.

Torquas határától Aanthorig körülbelül kétszáz haad lehetett az út, tehát a herceget több mint százötven földi mérföld választotta el az ősi várostól.

Csak találgatni tudott, hogy Thuvia Aanthor felé menekült. Ott találhatott a legközelebb vizet, és ott remélhette, hogy egy napon rábukkannak apja.mentőcsapatai. Hiszen Carthoris elég jól ismerte Thuvan Dihnt ahhoz, hogy tudja, a jeddak minden követ megmozgat, hogy kiderítse az igazságot lánya elrablásával kapcsolatban, és mindent elkövet, hogy rájöjjön hollétére.

Carthoris természetesen tudta, hogy a csel, mellyel őrá terelték a gyanút, nagyban hátráltathatja az igazság kinyomozását, de csak sejtelmei lehettek arról, hogy milyen következményekkel járt már eddig is Dusari Astok aljassága.

Ugyanabban a pillanatban, amikor kilépett a sziklaalagút túloldalán és a dombok fölött Aanthor felé kémlelt, egy ptarthy flotta felségesen közeledett Hélium ikervárosához, mögötte a távolban pedig Kaol csatahajói száguldottak szövetségesük segítségére.

Az ifjú nem tudta, hogy a körülmények olyan terhelőek

voltak, hogy már-már saját népe is őt kezdte gyanúsítani Ptarth hercegnőjének elrablásával.

Azt sem sejtette, mekkora erőfeszítéseket tettek a dusariak, hogy tönkretegyék a keleti félteke három nagyhatalmának – Héliumnak, Ptarthnak és Kaolnak – a barátságát és szövetségét.

Hogyan kerültek be a három nagyhatalom külügyminisztériumaiba a dusari követek, és ezek a beépített emberek hogyan másították meg a jeddakok egymásnak írt leveleit mindaddig, amíg a három uralkodó és régi barát türelme elfogyott, és büszkeségük nem engedte, hogy tovább tőrjék a meghamisított levelekben leírt megalázó és sértő dolgokat – Carthoris erről sem tudott semmit.

Mint ahogy arról sem, hogyan tartott ki a végsőig John Carter, a Mars ura, nem engedélyezve Hélium jeddakjának, hogy hadat üzenjen Ptarthnak vagy Kaolnak, mert tökéletesen megbízott fiában, és hitt benne, hogy végül mindenre lesz magyarázat.

És most két nagy flotta is közeledett Héliumhoz, miközben a Tardos Mors udvarába került dusari kémek gondoskodtak róla, hogy az ikerváros mit se sejtjen a veszélyről.

Thuvan Dihn elküldte ugyan a hadüzenetet, de a futár dusari volt, és elintézte, hogy az ikerváros ne kapjon hírt az ellenséges flották közeledéséről.

Már néhány napja ridegebbé váltak Hélium és két hatalmas szomszédjának kapcsolatai, és amikor a miniszterek távoztak, a vitázó felek között megszűnt a drótnélküli

kommunikáció, ahogy az megszokott volt Barsoomon. Carthoris azonban semmit sem tudott erről az egészről. Őt jelenleg csak az érdekelte, hogy megtalálja Ptarthi Thuviát. Világosan látta nyomait a banthéval együtt még az alagút előtt, és nappal újra kivehetően délnyugatra, a dombok felé vezették.

Ahogy gyorsan lefelé indult a holt tengerfenék irányába, ahol a rugalmas okker növényzetben biztosan elveszti a nyomot, meglepetten látta, hogy egy meztelen férfi jön felé észak-keletről.

A fickó közeledett, Carthoris pedig megállt, hogy bevárja. Látta, hogy a férfi fegyvertelen és nyilvánvalóan lothari, mert a bőre fehér volt, a haja pedig gesztenyebarna.

A félelem legcsekélyebb jele nélkül lépett oda a héliumihoz, és vidám barsoomi kaorral köszönt.

– Ki vagy te? – kérdezte Carthoris.

– Kar Komak, az ijászok odwarja – felelt a másik. Különös dolog történt velem. Évszázadokon át Tario mindig életre keltett, ha szüksége volt képzeletbeli hadseregére. Az összes ijász közül Kar Komak öltött a leggyakrabban testet. Tario hosszú ideig arra összpontosította minden gondolatát, hogy állandóan materializálódjak. Az volt a rögeszméje, hogy ha egyszer sikerül ezt elérnie, akkor biztosítja Lothar jövőjét. Úgy tartotta, hogy az anyag, tehát a test csak az ember képzeletében létezik és minden dolog szellemi. Tehát azt gondolta, ha kitartóan életre kelt, akkor állandó jelenséggé válok minden teremtmény képzeletében.

Tegnap sikerült neki, de rosszkor. Nyilván nem tudott róla,

mint ahogy engem is váratlanul ért, amikor üvöltő ijászaikkal visszaűztük a torquasiakat pusztáikra. Amikor leszállt a sötétség és ideje volt, hogy fölszívódjunk, hirtelen egyedül találtam magam a dombokon túli síkon. Embereim visszatértek a semmibe, ahonnan jöttek, de én maradtam – meztelenül és fegyvertelenül.

Eleinte nem értettem a dolgot, de végül minden világossá vált. Tario kitartó gondolatai végül győzedelmeskedtek, és Kar Komak valósággá vált az emberi világban, de fegyvereim és felszerelésem eltűnt a társaimmal együtt, s meztelenül és védtelenül maradtam Lothartól távol, az ellenség földjén.

– Vissza akarsz térni Lotharba? – kérdezte Carthoris. – Nem! – vágta rá Kar Komak. – Nem szeretem Tariót. Mivel az ő agyában fogantam, túl jól ismerem. Kegyetlen elnyomó, olyan gazda, akit nem kívánok szolgálni. Most, hogy sikerült állandó életre keltenie, elviselhetetlen lesz, és meg fogja tölteni egész Lothart a teremtményeivel. Kíváncsi vagyok, sikerül-e ugyanez a lothari nővel.

– Én azt hittem, a városban nincsenek nők – mondta Carthoris.

– A palota egyik titkos szobájában – felelt Kar Komak – Tario újra meg újra elképzeli egy gyönyörű lányt, és bíz benne, hogy egy napon sikerül állandó életre keltenie. Én láttam. Csodálatos lány! De az ő érdekében reméltem, hogy Tario nem jár olyan sikerrel vele, mint velem. Nos, vörös ember, mindent elmondtam, most te következel.

Carthorisnak tetszett az ijász arca és viselkedése. Nem látszott rajta kétség vagy félelem, ahogy odament a

fegyveres héliumhoz, egyenesen és lényegretörően beszélt.

Így Hélium hercege elmondta a lothari íjásznak, ki ő, és mi sodorta erre a távoli vidékre.

– Jól van – jelentette ki a másik, amikor befejezte. Kar Komak elkísér. Együtt megtaláljuk Ptarth hercegnőjét, és Kar Komak visszatérhet veled az emberek világába, abba a világba, amit réges-régen ismert, amikor a hatalmas Lothar hajói a haragos Throxus vizét hasították, és a dübörgő hullámok e szomorú, kopár dombokat nyaldosták.

– Hogy érted ezt? – kérdezte Carthoris. – Valamikor tényleg éltél?

– Bizonyos lehetsz benne – felelt Kar Komak. – A magam idejében én voltam Lothar flottáinak parancsnoka, a leghatalmasabb flottáké, melyek valaha az öt sós tengeren hajóztak.

– Ahol csak ember élt Barsoomon, mindenhol ismerték és tisztelték Kar Komak nevét. Azokban a régmúlt időkben a szárazföldi emberek békében éltek, csak a tengerészek harcoltak, de most már letűnt a múlt dicső sége, és amíg veled találkoztam, nem is hittem, hogy maradt egyetlen hozzánk hasonló is, aki úgy él, szeret és harcol, mint a régi tengerészek valaha.

Ó, milyen jó lesz újra emberekkel találkozni! Igazi emberekkel és igazi férfiakkal! Annak idején nem sokra tartottam a szárazföldi népeket. Fallal körülvett városaikba húzódtak, játékra vesztegették az idejüket, és teljesen a tengerészek védelmére bízták magukat. És ezek a szerencsétlenek, akik megmaradtak, a Tariók és a Javok

még rosszabbak, mint az őseik voltak.

Carthoris nem volt teljesen meggyőződve róla, hogy bölcs dolog magával vinnie az idegent. Fennállt a lehetőség, hogy ez is csak valami érzéki csalódás, ami Tario vagy Jav mesterkedése, hogy félrevezesse a héliumit. Azonban az ijász viselkedése és szavai olyan őszintének tűntek, és annyira látszott rajta, hogy igazi harcos, hogy Carthoris a szíve mélyén hitt neki.

Tehát végül is úgy döntött, hogy vele tarthat a meztelen odwar, és kettesben indultak tovább Thuvia és Komal nyomában.

A nyomok az okkersárga tengerfenékre vezettek. Itt, ahogy Carthoris várta, eltűntek, de az irányuk Aanthor felé mutatott, így ők is arra fordultak.

Hosszú, fáradságos és sok veszéllyel járó út volt. Az ijász nem tudott lépést tartani Carthorisszal, akit izmai nagy sebességgel repítettek a kis bolygó felszínén, melyen sokkal kisebb a gravitáció, mint a Földön. Egy barsoomi számára napi nyolcvan kilométer jó átlagnak számít, de John Carter fia könnyedén megtett volna kétszer ennyit vagy még többet, ha magára hagyta volna újdonsült társát. Mindvégig főnnállt a veszély, hogy portyázó torquasiakba botlanak, főleg mielőtt elérték volna Torquas határát. A jó szerencse nem hagyta el őket, és bár kétszer is láttak zöld egységeket, őket nem látta meg senki.

Így a harmadik nap reggelén végre megpillantották a távoli Aanthor csillogó kupoláit. Az út során Carthoris többször is erőltette a szemét, hátha meglátja Thuiát és a nagy banthot, de semmi reménykeltőt nem vett észre.

Ezen a reggelen, messze előttük, félúton köztük és Aanhor között két apró alakot láttak, akik a város felé mentek. Egy pillanatig feszülten figyelték őket. Majd Carthoris, miután megbizonyosodott, őrlt tempóban eredt utánuk, Kar Komak pedig amilyen gyorsan csak tudta, követte.

A héliumi kiabált, hogy magára vonja a lány figyelmét, és hamarosan sikerrel járt, mert látta, hogy Thuvia felé fordul és megáll. Mellette a banth a fülét hegyezve figyelte a közeledő férfit.

Thuvia még nem ismerhette föl Carthorist, azonban nyilván tudta, hogy ő az, mert a félelem legcsekélyebb jele sem látszott rajta.

Az ifjú egyszerre észrevette, hogy a lány a háta mögé mutat, északnyugat felé. Anélkül, hogy lassított volna, odanézett.

A tömör mohán zajtalanul vágatva és alig fél mérföldnyire vagy húsz zöld harcos közeledett hatalmas thoatokon.

Kar Komak tőlük jobbra loholt, és bár meztelen volt és fegyvertelen, igyekezett utolérni Carthorist, s közben figyelmeztetően kiabált, mintha ő is csak most vette volna észre az előreszegezett lándzsákkal és kivont hosszú kardokkal csendben vágató ellenséget.

Carthoris kiabált a lotharinak, hogy megállítsa, mert pontosan tudta, hogy fölöslegesen áldozná föl az életét, ha fegyvertelenül a gonosz és könyörtelen vadak útjába állna.

De Kar Komak sosem habozott. Bátorító kiáltásokkal egyre csak rohant új barátja felé. A vörös férfinak megdobbant a szíve ilyen bátorság és önfeláldozás láttán.

Sajnálta, hogy nem adta oda egyik kardját Kar Komaknak. Most már azonban túl késő lett volna megkísérelni, mert ha bevárta volna a lotharit vagy visszafordul, a torquasiak könnyen megelőzték volna.

Még így is egy szalmaszálon múlt, melyikük ér oda elsőnek Thuviához.

Visszafordította tekintetét a város felé, és akkor Aanthor irányából újabb erőket látott közeledni: két közepes méretű repülő, és még ilyen távolságból is fölismerte rajtuk Duser címerét.

Most már valóban kevés reménye maradt Ptarthi Thuvianak. Egyik irányból a torquasi horda harcosai közeledtek, a másiktól pedig nem kevésbé engesztelhetetlen ellenségei, azaz Astok emberei, s csak egy banth, egyetlen vörös harcos és egy fegyvertelen íjász siethettek a segítségére. Helyzete meglehetősen reménytelen volt és elveszett, már azelőtt, hogy harcra került volna sor.

Amikor Thuvia meglátta a közeledő Carthorist, ugyanazt a megmagyarázhatatlan megkönnyebbülést érezte, mint korábban is annyiszor. Nem is tudott mit kezdeni ezzel az érzéssel, hiszen az esze még mindig gyözködte szívét, hogy Hélium hercege tevékenyen részt vett elrablásában. Csak annyit tudott, hogy boldog, ha maga mellett érzi a férfit, és hogy vele minden lehetségesnek tűnik, még az a képtelenség is, hogy kijutnak a jelenlegi csávából.

A herceg zihálva állt meg előtte. Bátorító mosoly ragyogott arcán.

– Bátorság, hercegnőm – suttogta.

A lánynak eszébe villant az a másik alkalom, amikor az ifjú ugyanezeket a szavakat használta Tario tróntermében, miközben ismeretlen sorsuk felé csúsztak a márványpadlón.

Sem akkor, sem most nem róttta meg a közvetlen üdvözlésért, pedig őt másnak ígérték. Csodálkozott magán, belepirult saját gyalázatos viselkedésébe, mert Barsoomon szégyenletes cselekedet, ha egy nő mástól is eltúri ezt a szót, mint férjétől vagy jegyesétől.

Carthoris észrevette a lány sértett pirulását, és azonnal megbánta szavait. A zöld harcosok már-már elérték őket.

– Bocsáss meg! – mondta halkán a herceg. – Szolgáljon mentségemül végtelen szerelmem és az a tudat, hogy pillanatok maradtak csak az életemből. – E szavakkal megfordult, hogy fölvegye a harcot az elsőnek érkező zöld harcossal.

A fickó előreszegezett lándzsával támadott, de Carthoris kitért a szúrás elől, és ahogy a thoat és lovasa elrobogtak mellette, hosszú kardjának egyetlen suhintásával kettévágta a zöld harcost.

Ugyanebben a pillanatban Kar Komak pusztá kézzel rontott az ellenségnek és az egyik óriási lovas lábába csimpaszkodott. A csapat nagy része közelebb jött, majd leugrottak hátasaikról, hogy kedvenc hosszú kardjaikkal harcolhassanak. A dusari gépek leszálltak az okkerszínű mohára, és ötven harcos pattant ki belőlük. Végül Komal, a banth is belevetette magát a suhogó, vagdalkozó kardok csapongó tengerébe.

Tizenegyedik fejezet

ZÖLD EMBEREK ÉS FEHÉR MAJMKOK

Egy torquasi kard végigvágott Carthoris homlokán. Egy futó pillanatra puha karokat érzett a nyaka körül és egy meleg ajkat, mely az övére záródott, majd eszméletét veszítette.

Fogalma sem volt, mennyi ideig feketett magatehetetlenül, de amikor újra kinyitotta a szemét, egyedül volt, a dusari és torquasi holttestek között, s egy banth teteme hevert félig rajta:

Thuvia eltűnt, és Kar Komak nem feküdt a levágottak közt. Carthoris a vérveszteségtől elgyengülve vánszorgott Aanthor felé, és már sötét volt, mire elérte a külvárost.

Mindenekelőtt vízre vágyott, ezért egy széles sugárúton a főtér felé igyekezett, mert tudta, hogy egy félig romos épületben megtalálhatja a drága folyadékot, a palotával szemben, melyben valaha a város jeddakja élt.

Elcsüggedt és belefáradt az események különös sorozatába, melyek mintha előre úgy lettek volna elrendezve, hogy ne menthesse meg Ptarth hercegnőjét, így semmivel sem törődve botorkált át az elhagyott városon, mintha nem ólalkodtak volna fehér majmkok a sugárutat szegélyező és a főtér körül álló kísérteties épületekben.

De nem mindenki volt olyan figyelmetlen, mint Carthoris és többszempár is figyelte, ahogy a főtérre lépett. Követték lassú lépteit a márványépület felé, melyben valaha forrás csordogált; ma már csak úgy lehetett vizet nyerni, ha az

ember mély lyukat kapart a meder homokjába, s megvárta, míg némi víz belészivárgott.

Amint a héliumi belépett a házba, egy tucat hatalmas, groteszk figura lépett ki a szemközi palotabejáratán, és nesztelenül a kapuhoz osontak.

Carthoris fél órát időzött odabent, amíg megszerezte azt a néhány csepp vizet, amit fáradságos ásással talált. Ezután fölállt és lassan elhagyta az épületet. Alighogy átlépett a küszöbön, tizenkét torquasi harcos vetette rá magát.

Már nem volt ideje előhúzni hosszú kardját, viszont gyorsan előrántotta karcsú törét, és miközben lassan legyűrte a túlerő, nem egy zöld szív állt meg örökre az éles penge szúrása miatt.

Végül azonban lefogták és elvették fegyvereit, de a téren átosonó tizenkét harcosból csak kilenc térhetett vissza a fogollyal.

Durván berángatták a palotatómlöcbe, és egy rozsdás láncsal az erős falhoz láncolták.

– Holnap, Thar \$an majd beszél veled – mondták. Most alszik. De nagy lesz az öröme, ha megtudja, ki tévedt közénk, és még nagyobb lesz Hortan Gur öröme, amikor Thar Ban elé vezeti azt a megátalkodott örültet, aki kardot mert emelni a hatalmas jeddakra.

Ezután magára hagyták a sötétben és a csöndben. Carthorisnak úgy tűnt, órákig guggolt börtöne kőpadlóján, hátát a falnak vetve, melybe a nehéz karikát rögzítették, amihez hozzá volt láncolva.

Aztán egyszerre meztelen lábak neszét hallotta maga előtt a titokzatos sötétségben, és a zaj egyre közeledett hozzá,

aki fegyver nélkül, védtelenül hevert.

A múltó percek óráknak tűntek, síri csend váltakozott a lopakodó léptek hátborzongató zajával. Végül futó lépteket hallott az üres sötétségben, majd dulakodás, lihegés és szitkozódás hallatszott a közelben, mintha valaki túlerővel szemben küzdene. Azután mintha lánc csapódott volna a kőhöz.

És újra csend, de csak egy pillanatra. Carthoris újra hallotta a csoszogó lépteket, és mintha gonosz szemek villogtak volna a sötétben. Hatalmas tüdők lélegzetvétele ütötte meg a fülét. Majd a lábak rohanni kezdtek felé és azok a valamik rávetették magukat.

Emberi ujjakban végződő kezek kulcsolódtak torkára, kezére és lábára. Szőrös testek préselődtek neki, miközben komor csöndben küzdött borzalmas ellenségeivel az ősi Aanthor tömlöcének sötétjében.

Héliumi Carthoris isteni erővel küzdött, de a láthatatlan lényekkel szemben tehetetlen volt, mint valami törékeny nő, a pokoli sötétben.

Azért csak küzdött tovább, s minden eredmény nélkül ütötte-verte a hatalmas, sörtés mellkasokat. Vastag, rövid nyakakat érzett az ujjai között, az arca tiszta nyál lett és szinte beburkolta a forró, undok leheletek bűze.

Tudta, hogy erős agyarak közelednek hozzá, és nem értette, miért nem mélyednek húsába.

Végül mintha nagyon sokat nyüzsögtek volna láncai körül, s hamarosan ugyanazt a hangot hallotta, mint nemrég a közelben, mielőtt megtámadták – a lánc kettévált, és az egyik vége nekicsapódott a falnak.

Mindkét oldalról megragadták és gyors tempóban végigráncigálták a sötét folyosókon. Fogalma sem volt, mi várhat rá.

Először azt hitte, torquasiakkal harcol, de a szőrös testek másról árulkodtak. Most már biztosan tudta; kikkel áll szemben, bár nem értette, miért nem ölték meg és falták föl azonnal.

Miután fél órán keresztül rohantak az ősi és modern barsoomi városokra olyannyira jellemző földalatti folyosókon, egyszer csak egy holdfényes udvarba léptek, távol a főtértől.

Carthoris azonnal látta, hogy a Barsoom nagy, fehér majmainak a fogságába esett. Eddig is csak azért voltak kétségei a támadók kilétét illetően, mert szőrösek voltak, holott a fehér majmok közismerten teljesen csupaszok, a fejükön növe sörtétől eltekintve.

A holdfényben rájött, mi tévesztette meg-mindegyik vadállat valami prémcsíkot viselt a mellkasán, a legtöbb baríth-prémet. Így utánozták a városaikban gyakran táborozó zöld harcosok felszerelését.

Carthoris olvasott valamikor olyan majomtörzsekről, melyek lassan az értelmi fejlődés útjára léptek, s hamar rájött, hogy ilyenek ejtették foglyul. De vajon mi lehetett vele a céljuk?

Ahogy körbenézett az udvaron, ötven guggoló szörnyeteget látott, és a közelben egy másik, erősen őrzött emberi lényt.

Tekintete találkozott fogolytársáéval, és az elmosolyodott.

– Kaor, vörös Ember! – mondta: Kar Komak volt, az íjász.

– Kaor! – kiáltotta Carthoris. – Hogy kerültél ide, és mi történt a hercegnővel?

– Hozzád hasonló vörös emberek szálltak le égi hajóikkal, melyek olyanok voltak, mint az én régi flottám hajói – felelt Kar Komak. – Harcba szálltak a torquasiakkal. Megölték Komalt! Lothar istenét. Azt hittem, a barátaid, így boldog voltam, amikor a túlélők fölvtették a vörös lányt az egyik hajóra és elrepültek vele.

Ezután megragadtak a zöld emberek, bevonszoltak a nagy, üres városba és egy tömlőcben a falhoz láncoltak. Azután jöttek ezek és idehoztak. És veled mi történt, vörös ember? Carthoris elmesélte a maga történetét, s mialatt beszélgettek, a körülöttük guggoló majmok érdeklődéssel figyeltek.

– Most mit tegyünk? – kérdezte az íjász.

– Meglehetősen reménytelennek látszik a helyzetünk – mondta bánatosan Carthoris. – Ezek a lények született emberevők. El sem tudom képzelni, miért nem faltak föl eddig. Odanézz! Látod? Közeledik a vég.

Kar Komak odanézett, ahová Carthoris mutatott és egy hatalmas majmot látott, amely kezében bunkóval jött feléjük.

– Így szeretnek végezni áldozataikkal – mondta Carthoris.

– Harc nélkül elpusztulunk? – kérdezte Kar Komak. – Én nem – felelt Carthoris –, bár tudom, hogy minden hiábavaló ezek ellen a szörnyetegek ellen. Ó, ha itt lenne hosszú kardom!

– Vagy az íjam – tette hozzá Kar Komak – és egy íjász-utan.

Erre Carthoris föl akart pattanni, de őre durván visszarántotta.

– Kar Komak! – kiáltotta. – Miért ne tehetnéd meg te is,

amit Tario és Jav? Nekik is csak a maguk alkotta ijászaiak voltak. Te biztos ismered hatalmuk titkát. Teremts magadnak egy utant, Kar Komak.

Ahogy a lothari megértette, mire céloz társa, tágra nyílt szemmel nézett rá.

– Miért is ne? – mormolta.

Az óriási bunkót szorongató majom közeledett Carthorishoz. Dolgoztak a héliumi ujjai, miközben kivégzőjére szegezte szemét. Kar Komak áthatóan nézett a majmokra. A homlokán gyöngyöző verejtékből is látszott, mennyire összpontosít.

A kivégző már-már karnyújtásnyira volt a vörös embertől, amikor az utóbbi hátborzongató kiáltást hallott az udvar túloldaláról. A guggoló majmokkal és a bunkós rémmel együtt a hang irányába fordult, és robusztus ijászokat látott, akik egy közeli épületből özönlöttek ki.

A majmok vad kiáltással ugrottak talpra, hogy elébe menjenek az agytámadóknak. Nyilzápor állította meg őket, s vagy egy tucat vadállat élettelenül rogyott a földre. Ezután közelharc alakult ki. A majmok figyelmét teljesen lekötötték a támadók, még a foglyok őre is bevetette magát a csatába.

– Gyere! – suttogta Kar Komak. – Amíg az ijászaimmal foglalkoznak, megszökhetünk.

– És vezér nélkül hagyjuk ezeket a bátor fickókat? kiáltott föl Carthoris, akinek hú természetete az ötlet pusztá említésén is fölháborodott.

Kar Komak elnevette magát.

– Elfelejtetd – mondta –, hogy levegőből vannak, az agyam

szüleményei. Sértetlenül eltűnnek, ha nem lesz már szükségünk rájuk. Legyenek áldottak az őseid, vörös ember, hogy időben eszedbe jutott ez a lehetőség! Soha nem gondoltam volna rá, hogy bennem is létezik a hatalom, mely életre kelti őket.

– Igazad van – mondta Carthoris. – Mégsem szívesen hagyom itt őket, de nem tehetünk mást.

Ezzel otthagyták az udvart, kiléptek az egyik sugárútra, és az épületek árnyékába húzódva a főtér felé igyekeztek, ahol a zöld harcosok lakta házak álltak.

Amikor odaértek a térre, Carthoris megállt.

– Itt várj meg – suttogta. – Szerzek két thoatot, mert gyalog semmi esélyünk, hogy lerázzuk ezeket a zöld ördögöket.

Ahhoz, hogy bejusson az udvarba, ahol a thoatokat tartották, Carthorisnak át kellett mennie az egyik épületen. Fogalma sem volt, melyik házban alszanak és melyikben nem, így meglehetősen nagy kockázatot kellett vállalnia, hogy odajusson, ahonnan a nyugtalan állatok üvöltését és veszekedését hallotta.

Carthoris belépett egy sötét ajtónyíláson, és balszerencséjére egy olyan terembe jutott, ahol húsz vagy még több zöld harcos aludt selymekbe és szőrmékbe burkolózva. Alighogy az ifjú áthaladt a rövid előtéren, mely a bejáratot és a termet választotta el egymástól, amikor észrevette, hogy valami vagy valaki mozog mögötte.

Ásítást hallott, majd meglátta az őr körvonalait, aki fölemelkedett alvó társa mellől és most nyújtózkodott, hogy lerázza magáról az álmot.

Carthoris rájött, hogy alig harminc centire haladt el a harcos

mellett, és ezzel ébresztette föl. Visszafordulni nem lehetett, és az alvó harcosok között átjutni szinte ugyanolyan képtelenségnek látszott.

A héliumi megvonta széles vállát és a kisebbik rosszat választotta. Óvatosan belépett a terembe. Jobbra néhány kard, puska és lándzsa volt a falnak támasztva, fegyverek, amiket azért tettek oda, hogy egy esetleges éjszakai riadó esetére kéznél legyenek.

Minden alvó mellett ott hevert saját fegyvere, amit tulajdonosa születésétől haláláig szeretett a közelében tudni.

A kardok látványára viszketni kezdett a herceg tenyere. Gyorsan odalépett, s kiválasztott két rövid kardot, egyet magának, egyet Kar Komaknak, majd egy ruhadarabot is összeszedett meztelenbarátjának.

Ezután a szoba közepén át elindult az alvó torquasiak között.

Már túljutott rövid, de veszélyes útjának felén, és egyetlen harcos sem mozdult. Ekkor egy fickó, aki pont az útjában feküdt, nyugtalanul forgolódni kezdett.

A héliumi megállt fölötte és készenlétben tartotta egyik kardját, ha a harcos netán fölébredne. Egy örökkévalóságnak tűnő ideig mocorgott a zöld férfi, majd mintha rugóra járna, talpra szökkent és farkasszemet nézett az ifjúval.

Carthoris azonnal vágott, de ellenfele még vad morgást hallatott, mielőtt összeesett. A teremben hatalmas felfordulás támadt. Harcosok ugrottak föl karddal a kezükben és kiabálva tudakolták egymástól a zűrzavar

okát.

Az ifjú mindent tisztán látott a kintről beszűrődő fényben, mert a távolabbi hold éppen útjának zenitjén járt. Azonban az egymás után ébredő zöldek szeme még nem azonosította az ismerős alakokat – elmosódó harcosokat láttak csak, akik hálótermükbe hatoltak.

Ekkor az egyik harcos belebotlott Carthoris áldozatának tetemébe. Lehajolt és keze megtalálta a széthasadt koponyát. Zöld embereket látott maga körül, így az egyetlen lehetséges következtetésre jutott:

– A thurdok! – kiáltotta. – Megtámadtak a thurdok! Talpra, torquasi harcosok, és kardotok hegyével keressétek ősi ellenségeink szívét!

A zöldek kivont karddal rontottak egymásnak. Föltámadt bennük a harci kedv. Harcolni, ölni, meghalni, hideg acéllal a szívükben! Ó, számukra ez volt a Nirvána.

Carthoris hamar rájött tévedésükre és ki is használta. Tudta, hogy a gyilkolás hevében sokáig harcolnak majd azután is, hogy rájöttek a ballépésre; hacsak nem jönnek rá a riadó valódi okára. Ezért nem vesztegette az idejét, hanem gyorsan átment a szobán és kilépett a belső udvarra vezető ajtón az üvöltő és veszekedő thoatok közé.

Itt sem volt könnyű dolga. Még jó körülmények között sem lett volna gyerekjáték elkapni valamelyik születésétől fogva vad és irányíthatatlan állatot, hogy a hátára üljön. Az adott helyzetben, amikor a zajtalanság és a gyorsaság ilyen fontos szerepet játszott, a Mars urának fiánál kevésbé találékony és elszánt férfi könnyen kétségbe esett volna.

Carthoris sok mindent tanult apjától az óriási állatokról,

nenkülönben Tars Tarkastól, amikor meglátogatta a zöld jeddakot a tharkok földjén. Most tehát mindent eszébe idézett abból, amit másoktól és saját tapasztalataiból tanult, mivel ő is sokszor ült már thoat-háton.

A torquasi thoatok még tharki és warhooni társaiknál is indulatosabbnak bizonyultak, és egy ideig úgy tűnt, hogy Carthoris sem úszhatja meg néhány idős hím támadását, amelyek ordítva keringtek körülötte. Végül azonban sikerült megközelítenie és megérintenie az egyiket. Kezét az állat sima hátára téve lecsillapította azt, s a háttas a vörös ember telepatikus parancsára térdre ereszkedett.

Carthoris egy pillanat múlva már az állat hátán ült és egy kapu felé vezette, mely az épületen át a sugárútra vitt.

A másik hím még mindig dühösen ordítva követte társát. Egyikükön sem volt kantár, mert a thoatokat kizárólag gondolatokkal irányítják, ha azok hagyják magukat.

Még a hatalmas termetű zöld emberek is tökéletesen tehetetlenek lennének a thoatok örületes vadságával és masztodoni erejével szemben, hiába használnának gyeplőt. Így azzal a különös telepatikus erővel idomítják őket, aminek segítségével a marslakók nyers módon kommunikálnak bolygójuk alsóbb rendű lakóival.

Carthoris nagy nehezen a kapuhoz vezette a két vadállatot, majd lehajolt és eltolta a reteszt. Ekkor az a thoat, amelyiken ült, oldalával kinyitotta a skeel-fa kaput, s egy pillanattal később a férfi és a két háttas hangtalanul száguldott végig a sugárúton a főtérhez, ahol Kar Komak várta őket.

A héliumi igen nehezen tudta rákényszeríteni akaratát a

másik állatra, és mivel Kar Komak még soha nem ült thoaton, a helyzet meglehetősen reménytelennek tűnt. Végül azonban az íjász fölkapaszkodott az állat sima hátára, és a kis csapat a tengerfenék felé indult a mohával benőtt sugárúton.

Aznap éjjel, másnap egész nap és éjjel északkeletnek vágattak. Üldözésnek semmi jele nem mutatkozott, és a második nap hajnalán Carthoris magas fák hullámzó szalagját vette észre a messzeségben, ami azt jelentette, hogy elérték az egyik hosszú barsoomi víziutat.

Azonnal elengedték a thoatokat és gyalog közeledtek a megművelt területhez. Carthoris minden dísz letépett magáról, ami héliumi és uralkodói származására utalt, mivel nem tudta, melyik nép víziútjába botlottak, s a Marson nem árt, ha az ember mindenkit ellenségnek tart, amíg meg nem győződik az ellenkezőjéről.

Már délelőttre járt az idő, amikor végül elérték a megművelt területet szabályos távolságokra megszakító utak egyikét, melyek a kopár területeket kötik össze a szalagszerű termőföld közepén végigfutó központi, fehér úttal.

A földeket körülvevő magas fal védelemül szolgált a zöld hordák esetleges támadása ellen, ugyanakkor távoltartotta a banthokat és a többi ragadozót a falvakban élő emberektől és háziállatoktól.

Carthoris bekopogott az első útjukba eső kapun. A fiatalember, aki ajtót nyitott, barátságosan üdvözölte őket, bár meglehetősen csodálkozással nézett az íjász fehér bőrére és gesztenyebarna hajára.

Miután végighallgatta torquasiaktól való szökésük

történetét, behívta őket házába, és megparancsolta szolgálainak, hogy készítsenek ételt a vendégeknek.

Miközben várakoztak az alacsony mennyezetű, kellemes nappaliban, Carthoris beszélgetést kezdeményezett házigazdájukkal, hogy megtudja, melyik nemzethez tartozik, tehát azt is, kiknek a víziútjához vezette a véletlen.

– A nevem Hal Vas – mondta a fiatalember –, a dusari Vas Kor fia, aki Astok, Dugar hercege kíséretéhez tartozik. Jelenleg én vagyok az út dwarja ezen a vidéken.

Carthoris nagyon örült, hogy nem fedte föl kilétét, mert ugyan nem tudta, mi történt, mióta elhagyta Héliumot, és azt sem, hogy Astok a felelős minden szerencsétlenségéért, de abban biztos volt, hogy a dusari herceg nem szíveli és Dugar területén nem remélhet segítséget.

– És te ki vagy? – kérdezte Hal Vas. – Megjelenésed alapján harcosnak néznék, de nem látok címet a szíjadon. Lehetséges, hogy panthan vagy?

Ezek a vándorszoldosok igen sokan vannak Barsoomon, ahol a legtöbb férfi szeret harcolni. Ha valahol háború van, áruba bocsátják szolgálataikat, és azokban a ritka időközökben, amikor vörös népek nincsenek hadiállapotban, csatlakoznak a számtalan portya egyikéhez, melyek a zöldek ellen indulnak, hogy megvédjék a bolygót behálózó víziutakat.

Amint letelik a szolgálatuk, leveszik annak a népnek a jelvényeit, amelyikért harcoltak, és várnak, hogy ki lesz új gazdájuk. Az átmeneti időszakban nem viselnek címet, hiszen harctépte felszerelésük és fegyverzetük tökéletesen bizonyítja kilétüket.

Jó ötlet volt tehát, és Carthoris élt a lehetőséggel, hogy így módon kielégítően igazolhatja magát. Azonban a dolognak volt némi hátránya. Ha egy panthan hadviselő ország területén tartózkodott, annak az országnak a lobogója alatt kellett harcolnia.

Carthorisnak nem volt tudomása róla, hogy Dusar háborúzott volna, azonban sosem lehetett biztos benne az ember, egy vörös nép mikor ugrik a szomszédja torkának, annak ellenére, hogy az az erős szövetség, melynek élén Carthoris apja, John Carter állt, hosszú ideje biztosította a békét Barsoom nagy részén.

Hal Vas boldogan elmosolyodott Carthoris néma válaszára.

– Akkor a legjobb helyre vetődtél – mondta –, mert itt hamarosan szolgálatba állhatsz. Apám, Vas Kor itt tartózkodik, és azért jött, hogy hadsereget toborozzon Hélium ellen.

Tizenkettedik fejezet DUSAR ÉRDEKÉBEN

Ptarthi Thuvia, aki úgy küzdött Jav ellen, mintha az életére törnének, hirtelen az erdő felé fordult, ahonnan a vad morgás hallatszott. Jav is odanézett.

A látvány mindkettőjüket félelemmel töltötte el. Komal, a banth-isten vicsorogva rohant feléjük.

Kit választott áldozatául? Talán mindkettőjüket? Nem kellett sokáig várniuk a válaszra, mert ugyan a lothari megpróbálta maga és a szörnyű fogak között tartani a

lányt, a vadállat végül mégis elérte.

Ekkor a férfi üvöltve próbált menekülni Lothar felé, miután Thuviát az emberevő útjába lökte. Menekülése nem tartott sokáig, Komal pillanatokon belül utolérte, és vadul tépni kezdte torkát és mellkasát.

A lány azonnal ott termett, de alig bírta lerángatni zsákmányáról a bősz fenevadat. Végül a banth még mindig morogva és éhesen tekingetve vissza Jav felé, hagyta magát elvezetni az erdőbe.

Oldalán hatalmas védelmezőjével, Thuvia elindult, hogy megkeresse az átjárót, és nekivágjon a képtelen vállalkozásnak, hogy hazajusson több mint tizenhétezer haadnyi vad vidéken át a távoli Ptarthba.

Nem hitte el, hogy Carthoris szándékosan hagyta ott, ezért mindvégig figyelt, hátha észreveszi. Azonban túlságosan északra keveredett, miközben az alagutat kereste, így elkerülte a héliumit, aki Lothar felé haladt, hogy visszamenjen a lányért:

Thuvia nehezen tudta volna megmondani, pontosan milyen szerepet tölt be szívében Hélium hercege. Még magának sem ismerte el, hogy szereti az ifjút, és mégis eltűrte, hogy Carthoris a bizalmasságnak és birtoklásnak a szavával illesse, amit egy barsoomi leánynak meg sem szabad hallania, ha nem férje vagy vőlegénye mondja: „hercegnőm”.

Kulan Tith, Kaol jeddakja, akivel eljegyezték, tisztelettel és csodálattal bánt vele. Lehetséges, hogy csak azért engedett apja kíváncsiságának, mert a jóképű héliumi nem használta ki a jeddaknál tett látogatásait, hogy megkérje a

kezét. Pedig Thuvia biztos volt benne, hogy gondolkozott ezen, az óta a régmúlt nap óta, amikor kettesben ültek Salensus Oll kadabrai palotájának belső udvarában, a pompás Jeddakok Kertjében.

Szerette Kulan Tithet? Elszántan próbálta azt hinni, hogy igen, de a növekvő sötétségben mégis egy tökéletes alakú harcost keresett tekintetével, aki fekete hajú és szürke szemű. Kulan Tithnek is fekete volt a haja; de a szeme barna.

Szinte teljesen besötétedett, mire megtalálta az alagút bejáratát. Minden baj nélkül átjutott a túloldalra, s a Mars két holdjának fényében megállt, hogy eltervezze a továbbiakat.

Várjon itt, hátha Carthoris visszajön érte? Vagy folytassa az utat északkeletre, Ptarth felé? Vajon Carthoris hová megy először, amint kijut Lothar völgyéből?

Kiszáradt torka és megdagadt nyelve megadta a választ – Aanthor és a víz lesz az ifjú célja. Tehát ő is Aanthorba indult, reménykedve, hogy nem csak vizet talál ott.

Oldalán Komallal nem nagyon félt, mert a banth mindenmás vadállattól megvédhette volna. Még a nagy fehér majmok is rémülten menekülnének előle. Csak az emberektől kellett tartania, de sok mással együtt vállalnia kellett ezt a kockázatot, ha vissza akart térni apja udvarába.

Amikor végül Carthoris megtalálta és szinte azonnal lesújtott rá egy zöld harcos kardja, Thuvia azért fohászzkodott, hogy osztozhasson sorsában.

A repülőkről leugráló vörös harcosok látványa egy pillanatra reményt öntött a lányba – abban bízott, hogy Carthoris csak

elájult és társai megmentik. Azonban amikor észrevette, hogy az újonnan érkezettek dusariak és csak őt akarják elvinni a támadó torquasiak elől, föladta.

Komal is elpusztult, a héliumi testén feküdt. Thuvia végképp egyedül maradt. Senki nem védhette meg.

A dusari harcosok a közelebbi gép fedélzetére hurcolták. Mindenfelől zöld harcosok közeledtek, hogy megszerezzék a lányt a vörösöktől.

Végül az életben maradt vörös harcosok fölugráltak a két repülőre, magukkal cipelve a lányt. Felberregtek a motorok, beindultak a légcsavarok. A gépek gyorsan emelkedni kezdtek.

Ptarthi Thuvia körül nézett. Egy férfi állt mellette és az arcába nevetett. A lány hirtelen felismeréssel a szemébe nézett, majd kissé ijedten és mindent megértve tenyerébe temette arcát, és a fényes skeel-fa fedélzetre rogyott. Astok, Dusar hercege hajolt fölé.

Sebesen szálltak Dusari Astok repülői, és fontos volt, hogy gyorsan visszaérjen apja udvarába, mert Hélium, Ptarth és Kaol hadiflottái keresztül-kasul szelték Barsoomot. Sokat árthatott volna Astoknak, illetve Dusarnak, ha az ő hajóján, fogolyként találják meg Thuviát.

Aanthor a déli szélesség ötvenedik fokán terült el, negyven fokkal keletre Horntól, az ősi barsoomi kultúra és műveltség hajdani központjától, Dusar pedig tizenöt fokkal van az egyenlítő fölött és húsz fokkal keletre Horntól.

Bár hosszú volt az út, a repülők egyhuzamban tették meg. Még el sem érték céljukat, amikor Thuvia már sok mindent megtudott, ami teljesen eloszlatta korábbi kételyeit.

Alighogy Aanthvr fölé emelkedtek, a legénység egyik tagjában fölismerte egyik elrablóját. Világossá vált, kik vitték el Aanthorba apja kertjéből, Astok jelenléte pedig végképp tisztázta a helyzetet. A dusari herceg emberei rabolták el és Carthorisnak semmi köze az ármányhoz.

Astok nem is tagadta a nekiszegezett vádat: Csak mosolygott és szerelmére hivatkozott.

– Inkább lennék egy fehér majom felesége! – kiáltotta Thuvia, amikor a férfi erősködött.

Astok dühösen nézett rá.

– Az enyém leszel, Ptarthi Thuvia – morogta –, vagy őseidre esküszöm, teljesül kívánságod, és egy fehér majom lesz az urad.

A lány nem válaszolt és a férfi az út hátralévő részén nem is tudott több szót kihúzni belőle.

Valójában Astok kissé megijedt a ptarthi hercegnő elrablásával kialakult helyzet komolyságától, és az ilyen fogollyal járó felelősség is meglehetősen nyomasztotta.

Szeretett volna minél előbb visszajutni Dusarba, hogy apjára ruházza át a felelősséget. Addig pedig mindent elkövetett, hogy ne haragítsa meg jobban magára a lányt, mert ha netán elfognák őket, az előtt a hatalmas jeddak előtt kell számot adnia viselkedéséről, aki igényt formált Thuviára.

Végül aztán megérkeztek Dusarba, és Astok palotája keleti tornyának titkos szobájába zárta foglyát. Megeskette az embereit, hogy hallgatnak a lány kilétéről, mert amíg nem beszélt apjával, Nutusszal, Dusar jeddakjával, nem akarta, hogy bárki is megtudja, kit hozott magával délről.

Azonban amikor a kegyetlen ajkú férfi elé lépett, aki az apja volt, elszállt a bátorsága, és nem beszélt a palotájába rejtett hercegnőről. Arra gondolt, hogy előbb kipuhatozza apja véleményét a dolgról, ezért előadott egy mesét, miszerint elfogott valakit, aki állítólag tudja, hol tartózkodik Thuvia.

– És ha parancsolod, uram – mondta –, megyek és idehozom Dusarba a lányt.

Nutus rosszalóan föl vonta szemöldökét és megrázta a fejét.

– Már így is eleget tettél ahhoz, hogy ránk uszítsd Ptarth, Kaol és Hélium hadseregét, ha megtudják, ki állt a ptarthi hercegnő elrablásának hátterében. Szerencsés és remek stratégiai húzás volt Hélium hercegére terelni a gyanút, de ha a lány megtudja az igazságot és visszajut apja udvarába, egész Dusarnak fizetnie kell, s ha itt tartanánk fogságban, azzal nyíltan beismernénk mindent és senki sem menthetne meg a következményektől. A trónomba kerülne a dolog, Astok, és arról nincs kedvem lemondani.

– Ha itt tartanánk... – Az idősebb férfi hirtelen eltöprengett, újra meg újra ismételve a mondatot. – Ha itt tartanánk, Astok – kiáltotta vadul – Ó, ha itt tartanánk és senki sem tudna róla! Nem kapsz gálád? Dusar vétkét örökre eltemethetnénk a csontjaival együtt – fejezte be gonosz suttogással.

Astok, Dusar hercege összerendezte.

Gyenge volt, igen, és gonosz, de apja sugallatára szinte megfagyott ereiben a vér.

A marsbéli férfiak kegyetlenek az ellenségeikkel, azonban az „ellenség” szót kizárólag más férfiakra értik. A Mars

városaiban szinte mindennapos a gyilkosság, de egy nő megölése annyira elképzelhetetlen, hogy még a legkeményebb fizetett gyilkos is elborzadna, ha az ember ilyen ötlettel állna elő.

Nutus nem méltatta figyelemre fia túlságosan is nyilvánvaló megdöbbenését. Így folytatta:

– Tehát azt mondd; tudod, hol rejtőzik a lány azóta, hogy elrabolták az embereidtől. Ha a három ország valamelyikének emberei megtalálják, az ő története is elég lesz ahhoz, hogy mindannyian nekünk ugorjanak.

– Csak egy megoldás van, Astok! – kiáltott fel Nutus. – Azonnal keresd meg, és teljes titokban hozd ide. És ide figyelj! Halálbüntetés terhe mellett, ne gyere vissza nélküle! Astok, Dusar hercege jól ismerte apja természetét. Pontosan tudta, hogy a zsarnok szívében semmilyen teremtmény iránt nem lakozott szeretet.

Astok anyja egy szolga volt. Nutus soha nem szerette. És mást sem. Fiatalkorában több hatalmas szomszédjánál is próbált feleséget találni, de azok a nők hallani sem akartak róla.

Miután több nemes lány inkább az öngyilkosságot választotta, mint őt, Nutus föladta. Ekkor törvényesen feleségül vette egyik szolgálóját, hogy a fia ott állhasson majd a fedek között, amikor Nutus halála után új jeddakot választanak.

Astok lassan elhagyta apja fogadótermét. Sápadtan és reszkető lábbal indult saját palotájába. Ahogy átment a kerten, tekintete az ég kékjébe hasító, magas keleti toronyra tévedt.

A látványtól gyöngyözött a verejték a homlokán. Issus! Csak az ő keze viheti végbe a szörnyű tettet. Saját ujjainak kell kiszorítania az életet abból a tökéletes nyakból vagy beledöfni a kést abba a vörös, vörös szívébe.

Thuvia szíve! A szív, melyről azt remélte, szerelemmel telik meg iránta.

És így történt? Eszébe jutott az a gőgös megvetés, amivel érzelmeit fogadta. Összerezcent, mintha fázna, majd elöntötte a forróság az emlék hatására. Elült lelkifurdalása, ahogy a közeli bosszú kielégültsége elnyomta az egy pillanatra felszínre törő finomabb ösztönt. A szolgáló anyától örökölt jót ismét legyőzte királyi nemzójétől eredő rossz vére – végül mindig így történt.

Hideg mosoly váltotta fel a szemét tágra nyitó rémületet. A torony felé vette lépteit. Meglátogatja a lányt, mielőtt elindul a megtévesztő útra, nehogy apja rájöjjön, hogy a hercegnő máris Dusarban van.

Csendesen végigment a titkos folyosón, és a csigalépcsőn a Ptarth hercegnejének börtönéül szolgáló szoba felé indult. Amikor belépett, a lány a keleti ablaknál állt és Dusar háztetői fölött a távoli Ptarth felé nézett. Astok gyűlölte Ptarthot. Még a gondolata is dühbe hozta. Miért ne ölné meg most Thuviát, ezzel egyszer s mindenkorra lezárva az ügyet?

Lépteinek zajára a lány gyorsan megfordult. Ó, milyen gyönyörű volt! A dusari hirtelen támadt elhatározása szétfoszlott a lány szépségének ragyogó fényében. A férfi utazása utánra halasztotta tervét – talán akkor lesz valami más megoldás. Másnak kellene lesújtani rá – ezzel az

arccal és szempárral szemben ő képtelen lenne rá. Ebben biztos volt. Mindig tetszett neki saját kegyetlen természete, de Issusra! mégsem olyan kegyetlen. Mindenképpen találnia kell valaki mást, valakit, akiben megbízhat.

Még mindig a lányt nézte, aki rezzentlenül és félelem nélkül állta tekintetét. Érezte, ahogy egyre jobban felbuzog benne szerelme.

Miért ne kérje meg még egyszer? Ha megkönyörülne rajta, még mindent rendbe hozhatnak. Még ha apját nem is tudná meggyőzni, elmenekülnének Ptarthba, Nutus vállára rakva minden gázságot, mely háborúba vitt négy hatalmas népet. Ki vonná kétségbe a vádakát?

– Thuvia! – szólalt meg. – Még egyszer, utoljára eljöttem, hogy a lábaid elé tegyem a szívem. Ptarth, Kaol és Dusar miattad áll háborúban Héliummal. Légy a feleségem, Thuvia, és minden rendbejön.

A lány megrázta a fejét.

– Várj! – hallgattatta el Astok a lányt. – Tudd meg az igazságot, mielőtt kimondod a szavakat, melyek nem csak a te sorsodat, hanem több ezer harcosét is megpecsételik, akik érted harcolnak.

– Ha elutasítasz, kiszolgáltatod Dusart, ha Ptarth, Kaol és Hélium megtudja az igazat, eltipornák városainkat, kőkövön nem maradna. Népünket szétszórják mindenfelé a fagyos északtól a fagyos délig, vadásznának embereinkre és megölnék őket, míg ez a nagy nemzet csak egy gyűlöletes emlék maradna Barsoom lakói számára.

De miközben elpusztítják a dusariakat, számtalan harcosnak kell odavesznie, és mindez egyetlen nő

makacssága miatt, aki visszautasítja azt, aki szereti.

Ha elutasítasz, Thuvia, egyetlen lehetőség marad: soha senki nem tudhatja meg az igazat. Királyi apámon, rajtam és néhány hűséges szolgán kívül senki nem tudhatja, hogy Astok, Dusar hercege rabolt el Thuvan Dihn kertjéből és azt sem, hogy itt őrzünk. Ha elutasítasz, Thuvia; meg kell halnod Dusar érdekében; nincs más megoldás. Nutus, a jeddak akarja így. Szólottam.

A lány egy hosszú pillanatra egyenesen Astok szemébe nézett. Majd megszólalt, és bár nem sokat mondott, szentelen hangjában mélységes megvetés csengett.

– Inkább választom azt, amivel fenyegetsz – mondta –, mint téged.

Ezután hátat fordított a férfinak és visszament a keleti ablakhoz, hogy szomorú tekintetével a távoli Ptarthot keresse.

Astok megfordult és kiment a szobából, s rövid idő múlva étellel és itallal tért vissza.

– Tessék – mondta –, ez elég lesz, amíg visszatérek. Aki legközelebb ebbe a szobába lép, az a hóhérod lesz. Imádkozz az őseidhez, Ptarthi Thuvia, mert néhány nap múlva találkozol velük.

Ezzel távozott.

Félórával később a dusari flotta egyik magasrangú tisztjétől kérdezte:

– Hol van Vas Kor? Nem találtam a palotájában.

– Délre ment, a Torquast szegélyező víziúthoz – felelt a kérdezett. – Fia, Hal Vas az ottani út dwarja, és Vas Kor odament, hogy harcosokat toborozzon a dolgozók közül.

– Rendben – mondta Astok és újabb félóra elteltével már felszállt leggyorsabb repülőjével.

Tizenharmadik fejezet TURJUN, A ZSOLDOS

Carthoris arca nem árulkodott a benne dúló érzelmi viharról, amikor azt hallotta Hal Vastól, hogy Hélium háborúban áll Dusarral, és hogy a sors az ellenség szolgálatába sodorta.

Az, hogy esetleg Hélium javára fordíthatja ezt a helyzetet, aligha csökkentette afölötti bánatát, hogy nem indulhat csatába saját, hűségese emberei élén.

Könnyű lenne megszökni a dusariaktól, és ugyanakkor nagyon nehéz. Ha kétségbe vonnák hűségét (és szolgálatra kénytelen panthanok hűségét mindig kétségbe vonták), nem tudná kijátszani éberségüket a háború végéig, ami talán csak néhány napot, de az is lehet, hogy hosszú véres éveket jelent.

Eszébe jutottak a régi háborúkról szóló beszámolók, melyek gyakorlatilag folyamatosan tartottak öt-hatszáz éven át, s mind a mai napig léteznek olyan népek Barsoomon, amelyekkel Hélium az emberi történelem kezdete óta hadiállapotban volt.

A helyzet nem tűnt túl vidámnak. Az ifjú nem tudhatta, hogy néhány órán belül áldani fogja a sorsot, amiért Dusar szolgálatába sodorta.

– Á! – kiáltott föl Hal Vas. – Megérkezett az apám: Kaor, Vas Kor! Itt van egy ember, akinek örülni fogsz, egy bátor

panthan... – Habozva elhallgatott.

– Turjun – vetette közbe Carthoris az első nevet, ami eszébe jutott.

Miközben ezt mondta, gyorsan a szobába lépő magas harcosra pillantott. Hol látta ezt a hatalmas alakot, hallgatag arcot és a halántéktól a szájig futó erős kardvágást?

Vas Kor, ismételte magában Carthoris, Vas Kor. Hol találkozott vele?

Ekkor a nemes megszólalt és Carthorisba villámként hasított a felismerés: hiszen ő volt az a tolakodó szolga a ptarthi leszállóhelyen, amikor új iránytűjét mutatta be Thuvan Dihnek. És ő volt az a magányos szolga is, aki a hangárt őrizte Héliumban azon az éjszakán, amikor Carthoris balvégzetű útjára indult Ptarthba – arra az útra, melynek végén titokzatos módon Aanthorban kötött ki.

– Vas Kor – mondta hangosan –, legyenek áldottak az őseid, hogy találkoztunk. – A dusari nem is sejtette, milyen sokat jelentett most ez az elcsépelte kifejezés, mellyel Barsoomon az emberek megtiszteltetésüket fejezik ki.

– A teid is, Turjun – felelte Vas Kor.

Ezután következett Kar Komak bemutatása és Carthorisnak a szertartás közben eszébe jutott az egyetlen lehetséges hazugság, amely magyarázat lehet az íjász fehérbőrére és gesztenyeszínű hajára; mivel abban nem bízott, hogy elhinnék az igazságot, s akkor mindketten gyanússá válnának.

– Kar Komak – magyarázta –, mint láthatod, egy thern. Messzire kóborolt a jeges délen álló templomaitól a kaland reményében. Aanthor tömlöcében találtam rá, és

bár csak rövid ideje ismerem, jótálok bátorságáért és hűségéért.

Mióta John Carter elpusztította hamis vallásukat, a Thernek nagy része boldogan elfogadta az új rendet, így már nem volt szokatlan a külvilág vörösök lakta városaiban találkozni velük, tehát Vas Kor sem hökkent meg különösen.

Carthoris éberem figyelte a beszélgetés alatt, vajon Vas Kor fölismeri-e a lerongyolódott panthanben Hélium hajdani pompás hercegét, azonban az álmatlan éjszakák, hosszú napokig tartó menetelések és harcok, az alvadt vér és a sebek eltüntették az utolsó nyomait is a régi énjéhez való hasonlóságnak. És Vas Kor egyébként is mindössze kétszer látta. Nem csoda hát, hogy nem ismerte fel.

Este Vas Kor elmondta, hogy másnap északra indulnak, Duser felé, és az út során újoncokat toboroznak. A ház mögötti nagy mezőn egy repülő pihent, egy nagyméretű szállító-cirkáló, amin sok ember elfért, ugyanakkor erősen fel is volt fegyverezve. Carthoris és Kar Komak ezen aludt a többi újonccal a gép állandó duseri személyzetének őrizete alatt.

Éjfél körül Vas Kor is visszatért a hajóra fia házából, s azonnal kabinjába húzódott. Carthoris éppen őrségben volt az egyik duserival. A héliumi alig tudott elnyomni egy hideg mosolyt, ahogy a nemes alig harminc centire haladt el tőle és a hosszú, vékony héliumi pengétől, mely az ifjú övében lógott.

Milyen könnyű lenne! Milyen könnyen megbosszulhatná az aljas cselt, Héliumot és Ptarthi Thuviát!

De keze nem kereste törje markolatát, mert még szüksége

lehetett Vas Korra, aki talán ismeri Thuvia rejtekhelyét, ha valóban a dusariak ragadták el a lányt az Aanthor előtti csatából.

Ráadásul ott volt az egész cselszövés kitalálója! Neki kell bűnhődnie, és ki vezethetné el Carthorist Astokhoz, ha nem Vas Kor?

Az éjszaka csendjében Carthoris egy motor halk berregését hallotta. Fölnézett az égre.

Valóban, messze északon az ég sötét háttérében egy kivilágítatlan repülő közeledett alig láthatóan a barsoomi éjszakában.

Carthoris, mivel nem tudhatta, Dusa barátja vagy ellensége jön-e, úgy csinált, mintha semmit sem vett volna észre, elfordult és dusari őrtársára bízta a dolgot.

A fickó hamarosan észrevette a repülőt és halk riadójára előbújt az örök meg egy tiszt selymeik és prémeik közül, és odasiettek.

A szállító-cirkáló kivilágítatlanul pihent, így tökéletesen láthatatlannak kellett lennie a közeledő gép számára, melyről eddigre kiderült, hogy egy kis repülő.

Hamarosan nyilvánvalóvá vált az ismeretlen leszállási szándéka; mert lassan körözött fölöttük, minden fordulóval egyre lejjebb ereszkedve.

– Ez a Thuria – suttogta az egyik dusari harcos. Vaksötétben, tízezer gép közül is felismerném.

– Igazad van! – kiáltotta Vas Kor, aki közben kilépett a fedélzetre. Majd köszöntötte az érkezőket:

– Kaor, Thuria!

– Kaor! – hallatszott rövid csend után a válasz. Majd: –

Milyen hajó?

– Kalksus szállító-cirkáló, Vas Kor. Dusarból. – Helyes! – mondták fönt. – Biztonságos leszállóhely? – Igen; közvetlen jobbra a mi hajónktól. Várj; bekapcsoljuk a fényeket. – Egy pillanattal később a kisebb gép földet ért a Kalksus mellett, és az utóbbi fényeit azonnal eloltották megint.

Néhány alak mászott le a Thuriáról és a Kalksus felé indult. Az örökké gyanakvó dusariak minden eshetőségre készen várták a látogatókat, amíg nem értek egészen közel.

Carthoris közvetlenül a korlát mellett állt, készen arra, hogy az idegenek melléálljon, ha azok netán héliumiak, akik rajta akarnak ütni a magányos dusari hajón. Maga is gyakran vezetett hasonló portyákat, így tudta, hogy minden lehetséges.

Azonban ahogy az első ember átmászott a korláton, minden kiderült és a felismerés kellemes érzéssel töltötte el Carthorist; Astok, Dusar hercegének az arcát látta.

A herceg, figyelemre sem méltatva a legénységet, egyenesen Vas Korhoz lépett, hogy üdvözölje, majd lementek a kabinba. A harcosok és tisztek visszamentek aludni, s a fedélzet ismét kihalt, csak a dusari és Turjun, a panthan maradtak ott őrségben.

Az utóbbi csendben föl és alá járkált; az előbbi a korlátra támaszkodott és a váltásra várt. Nem vette észre, hogy társa Vas Kor kabinjához lép és fülét egy apró szellőzőnyílásra tapasztja.

– Faljanak fel a fehér majmok – mondta elkeseredetten Astok –, ha nem vagyunk iszonyatosan szorult helyzetben! Nutus azt hiszi, valahol Dusartól távol rejtegetjük: Azt

parancsolta, vigyem oda.

Egy időre elhallgatott. Senkinek sem szabadna elmondania, amit most próbált szavakba önteni. Örökre meg kellene tartania apjával közös titkukat, mert egy trón nyugodott rajta. A titok ismeretében bárki bármit ki tudna zsarolni Dusar jeddakjától.

De Astok félt, és szüksége volt az idősebb férfi segítségére. Folytatta hát.

– Meg kell ölnöm – suttogta és ijedten nézett körül. – Nutus látni akarja a holttestet, hogy biztos lehessen parancsa végrehajtásában. Most azt hiszi, a rejtekhelyre mentem, hogy titokban Dusarba vigyem a lányt. Senkinek sem szabad megtudnia, hogy dusari fogságban volt. Fölösleges részleteznem, mi várna Dusarra, ha Ptatth, Hélium és Kaol megtudná az igazat.

A hallgatózó ifjú vadul koccantotta össze fogát. Eddig csak sejtette, kiről beszélgetnek. Most már tudta. És meg akarják ölni! Ökölbe szorította erős kezét, míg körme a tenyerébe vájt.

– Tehát azt akarod, hogy segítek neked Dusarba vinni? – mondta Vas Kor. – Hol van?

Astok odahajolt és a fülébe súgott valamit. Olyan mosolyserűség futott át Vas Kor kegyetlen vonásain. Ráébredt, mekkora hatalom került a kezébe; legalább fed lehet belőle.

– És hogyan segíthetek, hercegem? – kérdezte nyájasan.

– Én nem tudom megölni – mondta Astok. – Issusra! Képtelen vagyok! Amikor rámnéz, vízzé hígul a vérem. Vas Kor összeszűkülött szemmel nézett rá.

– És azt akarod... – Elhallgatott, félbehagyva, mégis lezárva a mondatot.

Astok bólintott.

– Te nem kedveled őt – mondta.

– De kedvelem az életem, bár csak alsóbbrendű nemes vagyok – fejezte be jelentőségteljesen.

– Nagyobb leszel, elsőszámú nemes! – mondta Astok.

– Inkább fed – mondta nyersen Vas Kor. Astok habozott.

– Egy fedet csak akkor lehet kinevezni, ha egy másik meghal – érvelt Astok.

– Azelőtt is haltak meg fedek – vetette oda Vas Kor. – Biztos nem lesz nehéz találni egy fedet, akit nem szeretsz, Astok! Sok van köztük, aki nem szeret téged.

Vas Kor máris visszaélt a fiatal herceg fölötti hatalmával.

Astok azonnal észrevette és megjegyezte a hadnagyában végbement finom változást. Ravasz terv született gyenge és gonosz elméjében.

– Ahogy mondd, Vas Kor! – jelentette ki. – Ha végeztünk a dologgal, jeddé teszek. – Majd magában így folytatta: „És nem lesz nehéz találnom egy fedet, akit nem kedvelek.”

– Mikor térünk vissza Dusarba? – kérdezte a nemes. – Most rögtön – felelt Astok. – Induljunk el azonnal. Van még itt valami dolgod?

– Holnap akartam indulni, és összeszedni az utak dwarjai által toborzott újoncokat a hazafelé vezető úton. – Az újoncok várhatnak – mondta Astok. – Sőt, jobbat mondok, gyere velem a Thurián, és a Kalksus majd összegyűjti azokat a harcosokat.

– Helyes – egyezett bele Vas Kor –, ez lesz a legjobb.

Gyerünk, én kész vagyok. – Ezzel fölállt, hogy kövesse Astok a kisebb gépre.

A hallgatózó férfi lassan emelkedett fel, mint egy öregember. Arca elkeskenyedett és bőrének világos rézszíne alatt elsápadt. Thuvíát meg akarják ölni! Ő pedig képtelen megelőzni a tragédiát. Még azt sem tudja, hol tartják fogva.

A két férfi a kabinból a fedélzetre lépett. Turjun, a panthan a hajólépcsőhöz osont, ujjai töre markolatára fonódtak. Képes végezni mindkettőjükkel, mielőtt legyőzi a túlerő? Elmosolyodott. Jelenlegi lelkiállapotában egy teljes utant legyőzne a lány ellenségeiből.

Már majdnem odaérték hozzá. Astok beszélt éppen. – Hozz magaddal pár embert, Vas Kor. Kevesen vagyunk a Thurián, mert hirtelen kellett indulnunk.

A panthan elengedte törét. Okosan rájött, hogy esetleg még megmentheti Ptarthi Thuvíát. Lehet, hogy őt választják az egyik kísérőnek, és ha megtudja, hol tartják a foglyot, ugyanúgy végezhet Astokkal és Vas Korral, mint most. Ha megöli őket, mielőtt kiderítené a lány hollétét, akkor egyszerűen mások gyilkolnák meg a hercegnőt, mivel Nutus előbb-utóbb úgylis mindent kiderít, és Dusar jeddakja nem hagyhatja életben Ptarthi Thuvíát.

Turjun igyekezett Vas Kor útjába lépni, nehogy elkerülje a figyelmét. A nemes fölébresztette a fedélzeten alvó embereket, de a különös panthan, aki aznap lépett szolgálatba, valahogy mindig az előtérben volt.

Vas Kor hadnagyához fordult, parancsokat adott a hazatérésre és az újoncok begyűjtésére vonatkozóan.

Ezután intett két harcosnak, akik közvetlenül a padavar mögött álltak.

– Ti ketten velünk jöttök a Thuriára – mondta – és szolgálatra jelentkeztek a dwarnál.

Sötét volt a Kalksus fedélzetén, így Vas Kor nemigen látta a kiválasztott harcosok arcát, de ennek nem is volt jelentősége, mert egyszerű közkatonák kellettek a repülőn adódó feladatok ellátására és esetleg harcolni.

Egyikük Kar Komak volt, az ifjász. A másikuk nem Carthoris.

A héliumi szinte beleőrült a csalódottságba. Előhúzta törét; azonban Astok már elhagyta a Kalksust, és Carthoris tudta, ha először megölné Vas Kort, már nem érné utol a herceget, mivel legyűrnék a dusariak, akitől mostanra nyüzsgött a fedélzet. És ha valamelyikük megmaradt, Thuvia ugyanakkora veszélyben van, mintha mindkettőjük él. Tehát mindkettővel végezni kell!

Miközben Vas Kor a földre lépett, Carthoris elszántan követte, és senki nem próbálta megállítani. Kétségtelenül azt hitték, ő is a csapathoz tartozik. A nemes mögött lépdelt Kar Komak és a dusari, akit a Thuriára vezényeltek. Carthoris közvetlenül az utóbbi bal oldala mellett haladt. A Thuria melletti sűrű árnyékba értek. Annyira sötét volt, hogy tapogatózva kellett megkeresniük a hágcsót.

Kar Komak megelőzte a dusarit. Az utóbbi fölnyúlt, hogy megkapaszkodjon a lengő kötélben, de ebben a pillanatban acélos ujjak zárultak légcsővére, s egy acélpenge hatolt egyenesen a szívébe.

Utolsóként Turjun, a panthan mászott át a Thuria korlátján,

és fölhúzta a kötélletrát.

Egy pillanattal később a repülő sebesen száguldott észak felé.

Kar Komak amint a fedélzetre lépett, hátrafordult, hogy mondjon valamit társának. Tágra nyílt a szeme, mivel azt az ifjút látta ott, akivel a titokzatos Lothart őrző gránitszikláknál találkozott. Hogy került a dusari helyére?

Carthoris épp csak jelzett neki és Kar Komak máris visszafordult, hogy jelentkezzen a Thuria dwarjánál. A panthan követte.

Carthoris áldotta szerencsését, hogy Vas Kor az ijászt választotta, hiszen ha egy dusari kerül a helyébe, kérdőre vonhatta volna a panthant, hová tűnt a harcos, aki oly csendesen pihent a déli út dwarja, Hal Vas háza mögött a mezőn. Carthoris pedig csakis kardjával válaszolhatott volna, amivel önmagában igen nehéz lett volna meggyőzni a repülő teljes személyzetét.

Az út végtelen hosszúnak tűnt a türelmetlen Carthoris számára, bár valójában rövid idő alatt Dusarba értek. Valamivel azelőtt, hogy elérték volna céljukat, találkoztak és beszéltek egy másik dusari hadihajóval. Ennek tisztjétől tudták meg, hogy hatalmas csata volt kibontakozóban Dusartól délkeletre.

Dusar, Ptarth és Kaol összevont légierijét útban Hélium felé megtámadta a ragyogó héliumi flotta, Barsoom legütőképesebb hadteste, nemcsak számban és fegyverzetben, hanem tisztjei és harcosai kiképzésében, illetve bátorságában és csatahajó-monstrumainak zitidari méreteiben is.

Régen látott már a világ olyan csatát, amiről hírt hoztak. Négy jeddak maga irányította flottáját: a kaoli Kulan Tith, a ptarhi Thuvan Dihn és a dusari Nutus az egyik oldalon, a másikon pedig Tardos Mors, Hélium jeddakja. Az utóbbival tartott John Carter, a Mars ura.

A távoli északról még egy hadtest. közeledett a jégfalon túlról: Talu, Okar jeddakja új flottája, mely a hadúr hívására érkezett. A komor hadihajókról fekete szakállú, sárga emberek kémleltek dél felé. Pompásan festettek ragyogó orluk- és apt-bundáikban; hatalmas, vad harcosok a jégborította észak melegház-városaiból.

A messzi délről, Omean tengerétől, az arany szikláktól, a thernek templomaiból és Issus kertjeiből mások siettek ezrével észak felé a nagy férfi segítségére, akit megtanultak tisztelni és szeretni. És a héliumi után a legnagyobb flotta zászlóshajóján az ébenfekete vezér, az elsőszülöttek jeddakja járkált fel-alá. Dobogó szívvel várta a pillanatot, amikor vad embereit és hajóit a Mars urának ellenségei ellen vezetheti.

De vajon időben elérik-e a hadszínteret Hélium szövetségesei? Illetve szüksége lesz-e rájuk Héliumnak? Carthoris a legénység többi tagjával együtt hallotta a híreszteléseket. Senki nem tudott a délről és északról közeledő flottákról, melyek Hélium segítségére siettek, és Dusarban mindenki biztos volt benne, hogy semmi sem mentheti meg Hélium ősi hatalmát, amit örökre eltörölnek Barsoom színéről.

Még maga Carthoris is, akármennyire hűséges volt Héliumhoz, úgy érezte, hogy szeretett flottája sem képes

sikeresen fölvenni a harcot három nagyhatalom egyesített erejével.

Közben a Thuria leszállt Astok palotájának tetején. A herceg és Vas Kor sietve kiszálltak és az egyik liftben a palota alsóbb szintjei felé indultak.

Az első lift mellett volt egy másik a közkatonák számára. Carthoris megérintette Kar Komak karját.

– Gyere! – suttogta. – Te vagy az egyetlen barátom egy egész ellenséges nemzet ellen. Kitartasz mellettem? – Mindhalálig – felelt Kar Komak.

Odaléptek a lifthez, amit egy szolga kezelt. – Hol vannak az igazolványok? – kérdezte. Carthoris a tarsolyában kotorászott, mintha keresgélne, közben belépett a fülkébe. Kar Komak követte és behúzta az ajtót. A szolga még nem indította el a liftet. Minden másodperc számított. Amilyen gyorsan csak lehet, le kell jutniuk oda, ahová Astok és Vas Kor ment, ha tudni akarják, hová tartanak.

Carthoris hirtelen megragadta a szolgát és a fülke falának taszította.

– Kötözd meg és peckeld ki a száját, Kar Komak! – kiáltotta.

Ezután megragadta az indítókart, és miközben a fülke szédítő sebességgel zuhanni kezdett, az íjász a szolgálával küzdött. Carthoris nem engedhette el a kart, hogy segítsen társának, mert ha olyan tempóval érnek a legalsó szintre, ahogy haladtak, mindannyian halálra zúzzák magukat.

Az övük alatt a héliumi már látta Astok fülkéjének tetejét a szomszédos aknában, és lecsökkentette a sebességet. A szolga ordítani kezdett.

– Hallgattasd el! – kiáltotta Carthoris.

Egy pillanattal később ernyedtest rogyott a fülke aljára.

– Elhallgattattam – mondta Kar Komak.

Carthoris hirtelen megállította a liftet az egyik szinten. Kinyitotta az ajtót és a mozdulatlan szolgát kilökte a folyosóra. Ezután becsapta az ajtót és tovább suhantak lefelé.

Ismét meglátta Astok és Vas Kor fürkéjének tetejét. Egy pillanattal később az utóbbi megállt, és miközben Carthoris fékezett, látta, ahogy a két férfi eltűnt a folyosó egyik kijáratában.

Tizennegyedik fejezet

KULAN TITH ÖNFELÁLDOZÁSA

Fogsága második napjának reggelén Ptarthi Thuvia csüggedten ült Dugar hercegének palotájában, a keleti toronyban, és várta hóhérát.

Minden szökési lehetőséget megvizsgált, újra meg újra végignézve az ajtókat, ablakokat, falakat és a padlót.

A tömör ersike-padlókat meg sem tudta karcolni. Ahhoz, hogy a kemény barszomi üvegablakok betörjenek, egy kalapácsra és erős férfikézre lett volna szükség. Az ajtó és a zár áthatolhatatlannak bizonyult. Nem volt menekvés. Ráadásul fegyvereitől is megfosztották, tehát nem mehetett végzeté elé, megfosztva ellenségeit attól, hogy tanúi legyenek utolsó pillanatainak...

Vajon mikor jönnek? Vajon maga Astok hajtja-e végre az ítéletet saját kezűleg? A lány kétségbe vonta, hogy meglesz

hozzá a bátorsága. Ez a férfi a szíve mélyén gyáva volt – Thuvia már akkor rájött erre, amikor először hallotta henegegni apja udvarában, Ptarthban, ahol a lányra akart hatni vitézségével.

A hercegnő önkéntelenül is valaki máshoz hasonlította. És ugyan kihez hasonlítaná udvarlóját egy eljegyzett menyasszony? Jegyeséhez? Vajon Ptarthi Thuvia Kulan Tith-hez, Kaol jeddakjához hasonlította Dusari Astokot?

Hamarosan meg kell halnia. A gondolatai kizárólag hozzá tartoznak, azt csinál velük, amit akar, és Kulan Tith távolról sem jutott eszébe. A magas, jóképű héliumi uralta minden gondolatát, semmi másnak nem hagyva helyet.

Maga előtt látta az ifjú nemes vonásait, visszafogott méltóságát, mosolygó szemét; amikor barátaival beszélt, és az ajkán játszó mosolyt, amikor ellenségeivel harcolt – virginiai apjának harci mosolyát.

És Ptarthi Thuvia, Barsoom igaz leánya gyorsabban lélegzett és szíve ugrálni kezdett, ahogy arra a mosolyra gondolt – a mosolyra, amit soha többé nem láthat már. A leány halkán sírdogálva a keleti ablaknál lévő selymekre és prémekre rogyott, és tenyerébe temette arcát.

Szobája ajtaja előtt két férfi állt meg hevesen vitatkozva.

– Utoljára mondom, Astok – mondta az egyik –, csak akkor teszem meg a dolgot, ha te is jelen vagy.

A beszélő hangjából hiányzott a királyi személyeknek kijáró tisztelet. A másik észrevette és dühösen szólt rá. – Túl messzire merészkedsz, Vas Kor – mondta. – Az én türelmemnek is van határa.

– Itt már nincsenek felségjogok – felelt Vas Kor. Arra kérsz,

hogy hajtsak végre helyetted egy gyilkosságot, jeddakod szigorú tilalma ellenére. Nem vagy abban a helyzetben, Astok, hogy parancsolgass; inkább teljesítsd tökéletesen ésszerű kívánságomat, és legyél jelen, megosztva velem a felelősséget. Miért kellene egyedül viselnem?

A fiatalabb férfi dühösen ráncolta szemöldökét, de odalépett az ajtóhoz, s miután kinyitotta, Vas Kor oldalán a szobába lépett.

A túloldalon a lány hallotta, hogy jönnek és egyenesen állva várta őket. Arca kicsit elhalványult lágy rézszerű bőre alatt, de tekintete bátor volt és nyugodt, s dacos kis állát gyűlölettel és megvetéssel szegte fel.

– Még mindig inkább a halált választod? – kérdezte Astok.

– Veled szemben, igen – felelt hidegen a lány. Duszar hercege Vas Korhoz fordult és bólintott. A nemes előhúzta rövid kardját és a szobán keresztül Thuvia felé indult.

– Térdre! – parancsolta.

– Jobban szeretnék állva meghalni – mondta a lány. – Ahogy akarod – mondta Vas Kor és bal hüvelykujjával pengéje hegyét próbálgatta. – Nutus, Duszar jeddakja nevében! – kiáltotta és a lánynak rontott.

– Carthoris, Hélium hercege nevében! – mondta egy mély hang az ajtóból.

Vas Kor megfordult és azt látta, hogy a panthan, akit fia házában szedett össze, hatalmas ugrásokkal közeledett felé. A fickó futtában odavetette Astoknak: – Te majd utána következél, te calot!

Vas Kor elébe ment támadójának.

– Mit jelentsen ez az árulás? – kiáltotta.

Astok karddal a kezében sietett Vas Kor segítségére. A panthan összecsapott a nemessel, és Vas Kor az első vágásból tudta, hogy valódi vívómesterrel áll szemben. Mielőtt rájött volna az idegen szándékára, a férfi már közé és Thuvia közé állt, ily módon sarokba szorítva magát. Azonban nem úgy küzdött, mint aki csapdába esett. Mindvégig ő támadott, cikázó pengéjét köztük és a leány között tartva, s közben ide-oda terelgette őket a szobában, hátra-hátraszólva Thuviának, hogy kövesse.

Vas Kor és Astok csak akkor jöttek rá a panthan tervére, amikor már túl késő volt. Ahogy a fickó háttal az ajtóhoz ért, mindent megértettek: saját börtönükbe kerültek, és a betolakodó kényére-kedvére végezhetett velük, mert Ptarthi Thuvia a férfi parancsára belülről rájuk zárta az ajtót, majd kihúzta a kulcsot, amit Astok a zárban felejtett.

Astok, miután látta, hogy nem könnyű ellenféllel van dolga, szokása szerint Vas Korra bízta a vívást, és ahogy alaposabban szemügyre vette a panthant, szeme elkerekedett, mert lassan kezdte felfedezni rajta Hélium hercegének arcvonásait.

A héliumi egyre közelebb került Vas Korhoz. A nemes már egy tucat sebből vérzett. Astok látta, hogy már nem sokáig bírja a ravasz vágásokat.

– Bátorság, Vas Kor! – suttogta társa fülébe. – Van egy tervem. Még egy másodpercig tarts ki, és minden rendben lesz! – Majd magában hozzátette: „...legalábbis Astokkal, Dusar hercegével.”

Vas Kor, aki nem is álmodott árulásról, bólintott, és egy pillanatra valóban visszafordította Carthorist. Ekkor a

héliumi és a lány azt látták, hogy a dusari herceg átrohan a szobán, megérint valamit a tulsó falon, mire kinyílt egy titkos ajtó és Astok eltűnt a föltáruoló üregben.

Minden olyan gyorsan történt, hogy nem tudták megakadályozni. Carthoris attól való félelmében, hogy Vas Kor is megszökik vagy Astok erősítéssel tér vissza, vadul vetette magát ellenfelére, és egy másodperc múlva a nemes fej nélküli teste a padlóra rogyott.

– Gyere! – kiáltotta Carthoris. – Nincs vesztegetni való időnk. Astok pillanatokon belül túlerővel térhet vissza.

Azonban Astok nem forgatott ilyen tervet a fejében, mivel így elterjedt volna a hír, hogy a pparthi hercegnő a keleti torony foglya. A szóbeszéd hamar eljutott volna apjához is, és semmiféle hazugsággal sem magyarázhatná ki a vizsgálat során felszínre kerülő tényeket.

A herceg inkább vadul rohant végig egy folyosón, hogy elérje a toronyszoba ajtaját, mielőtt Carthoris és Thuvia távozhatnának. Láta, hogy a lány tarsolyába rejtette a kulcsot, és tudta, ha beszorít egy tört a kulcslyukba a túoldalról, addig maradnának bezárva, míg végül nyolc halott bolygó keringene a hideg, halott nap körül.

Astok, amilyen gyorsan csak tudott, a toronyszobához vezető főfolyosóra vágatott. Vajon időben eléri-e az ajtót? Mi lesz, ha a héliumi már kijutott, és az átjárónál pontosan a karjába rohan? Astok borzongást érzett gerincében. Nem volt ereje megállni a könyörtelen penge előtt.

Már-már odaért. Még egy kanyar. Nem, még nem jöttek ki. Vas Kor nyilván még mindig föltartja a héliumit. Dusar hercege alig tudott elnyomni egy gonosz mosolyt saját

okosságán, hogy túljárva nemese eszén, egyszerre megmenekült és tőle is megszabadult. Ezután túljutott az utolsó fordulón és szemtől szembe találta magát egy gesztenyebarna hajú, fehér óriással.

A fickó meg sem kérdezte, mi járatban van, azonnal rávetette magát hosszú kardjával, és Astoknak vagy egy tucat vágást kellett kivédenie, mire lerázhatta támadóját, és elrohanhatott a folyosón.

A következő pillanatban Carthoris és Thuvia lépett ki a titkos szobából.

– Nos, Kar Komak? – kérdezte a héliumi.

– Szerencse, hogy ideállítottál, vörös ember – mondta az íjász. – Éppen most állítottam meg valakit, aki nagyon szerette volna elérni ezt az ajtót, azt a férfit, akit Astoknak, Dusar hercegének neveznek.

Carthoris elmosolyodott.

– Most hol van? – kérdezte.

– Pengém elől menekülve, elszaladt ezen a folyosón – felelt Kar Komak.

– Akkor nincs vesztegetni való időnk! – kiáltotta Carthoris.

– Még ránk küldheti az őrséget! Mindhárman végigsiettek a kanyargós folyosókon, amiken Carthoris és Kar Komak a toronyszobáig követte a dusariakat, a ritkán használt folyosó porában hagyott lábnyomaik alapján.

Egészen addig a teremig jutottak, ahol a liftek sorakoztak, mire először ellenállásba ütköztek. Itt egy maroknyi őrbe és egy tisztbe botlottak, aki látva, hogy idegenek, megkérdezte, mit keresnek Astok palotájában.

Carthorisnak és Kar Komaknak ismét a kardjához kellett

folyamodnia, és mire eljutottak az egyik lifthez, a csatazaj betöltötte a palotát, emberek kiáltoztak és ahogy gyorsan emelkedtek a leszállóhely felé, fegyvereseket láttak föl-alá rohangálni az emeleteken, akik keresték a riadalom okát.

A leszállóhelyen ott várakozott a Thuria, három harcos őrizetében. A héliumi és a lothari megint vállvetve harcolt, de a csata gyorsan véget ért, mert Hélium hercege egyedül is legyőzte volna Dusar három legjobb kardforgatóját.

Alighogy a repülő fölemelkedett, száznál is több harcos jelent meg a palota tetején. Dusari Astok vezette őket, és amikor látta, hogy a két ember, akit hatalmában tudott, kicsúszik a markából, toporzékolat tehetetlen dühében, az öklét rázta és vad szitkokat szórt rájuk.

A Thuria, szédítően fölfelé fordítva orrát, üstökösként süvített az égen. Vagy egy tucat őrnaszád vette üldözőbe, mert a Dusar hercegének palotája fölötti események nem maradtak észrevétlenek.

Tucatszor súrolták a lövedékek a hajó oldalát, és mivel Carthoris nem engedhette el a kormányt, Thuvianak kellett célba vennie az ellenséget a gorstüzelő puskákkal, miközben a meredek és csúszós fedélzeten egyensúlyozott.

Nemes verseny volt és nemes küzdelem. Nagy volt a túlerő, egy a húsz ellen, mert újabb hajók csatlakoztak az üldözőkhöz. Azonban Astok remek repülő épített magának: nem akadt gyorsabb hajó apja flottájában; egynek sem voltak olyan jó fegyverei és páncélzata.

Egymás után elmaradtak az üldözők, és amikor az utolsó is eltűnt, Carthoris egyenesbe állította a Thuriát, és teljes

sebességgel keletre, Ptarth felé irányította.

Tizenhárom és fél ezer haadnyi út állt előttük, a leggyorsabb gép számára is jó harminc órás repülés, ráadásul találkozhatnak Dugar fél flottájával, mert ebből az irányból jelezték a légi csatát, mely talán éppen most zajlik. Ha Carthoris pontosan tudta volna, merre keresse a hadihajókat, késedelem nélkül odasietett volna, mert csak akkor lehetett remény a békére, ha Ptarth jeddakja visszakapja lányát.

Már félúton jártak anélkül, hogy egyetlen csatahajót láttak volna, amikor Kar Komak egy repülőre hívta föl Carthoris figyelmét, amely az egyik holt tenger okker moháján pihent. Sok ember nyüzsgött a gép körül. A héliumi erős távcsöve segítségével zöld harcosokat látott, akik újra meg újra megrohmozták az elromlott gép legénységét. Az utóbbiak nemzetiségét nem tudta megállapítani ilyen távolságból.

Nem kellett megváltoztatni a Thuria útirányát ahhoz, hogy megközelítsék a csatateret, és Carthoris vagy száz méterrel lejjebb engedte gépét, hogy alaposan szemügyre vegye a fejleményeket.

Ha a hajó baráti hatalomé, akkor mindenképpen meg kell állnia, hogy tűz alá vegye az ellenséget, bár értékes rakományával nem szívesen kockáztatta volna meg a leszállást, hiszen csak két kardot ajánlhatott volna fel túl alacsony ár Ptarth hercegnőjének biztonságáért.

Ahogy közelebb értek a szerencsétlenül járt hajóhoz, azonnal látták, hogy a zöldek percekben belül átjutnak a páncélzaton és a védőkön enyhítik vérszomjukat.

– Hiába szállnánk le – mondta Carthoris Thuviának. – És

lehet, hogy dusari hajó – nem látok rajta jelzést. Annyit tehetünk, hogy sortűz alá vesszük a zöldeket. És miközben beszélt, odalépett az egyik géppuskához és az irányzót a hajó körül nyüzsgő harcosok felé fordította.

A földön harcolók nyilvánvalóan csak akkor vették észre Thuviát, amikor az tüzelni kezdett. Néhányan azonnal kiugrottak a hajó orrából a földre. Ptarthi Thuvia levegő után kapkodva nézett Carthorisra.

Kulan Tith, Kaol jeddakja vezette az embereket – az a férfi, akinek Ptarth hercegnőjét ígérték!

Mily könnyen továbbmehetett volna a héliumi, hamarosan beteljesedő sorsára bízva riválisát. Senki sem vádolhatta volna gyávasággal vagy árulással, hiszen Kulan Titki Hélium ellen harcolt, és a Thurián nem volt elég kard ahhoz, hogy akár egy percre késleltessék az egyre nyilvánvalóbb véget.

Mit tett tehát Carthoris, Hélium hercege?

Alighogy a harcosok kitortek, a Thuria orra éles szögben a föld felé irányult.

– El tudod kormányozni? – kérdezte a herceg Thuviát.

A lány bólintott.

– Megpróbálom fölvenni a túlélőket – folytatta. – Kar Komaknak és nekem folyamatosan tüzelünk kell, amíg a kaoliak fölmásznak. Tartsd lenyomva a hajó orrát a puskagolyók ellen. Az első páncélzat sokkal erősebb és a légcsavarok nem tudnak megsérülni.

Amint Thuvia átvette a kormányt, az ifjú a kabinba rohant. A következő pillanatban leeresztette a kötélhágcsókat, és a Thuria mindkét oldalán-tucatnyi megcsomózott bőrszif

lógott le. Ugyanakkor lekiáltott a fedélzetről:

– Készüljetek a beszállásra.

Kiáltás harsant a kaoli csatahajón is: Carthorís, aki közben újra kilépett a kabinból, szomorúan mosolygott. Éppen azt készül megmenteni a halál torkából, aki közte és a szeretett nő között áll.

– Menj a bal oldali géppuskához, Kar Komak! – kiáltott oda az újásznak, ő maga pedig a másikhöz sietett. Érezték az éles lökéseket, ahogy a zöld harcosok gyilkos golyói a hajó oldalához érve fölrobbantak. Kevés reményük volt a menekülésre. Bármikor fölrobbanhattak a fölhajtógáz-tartályok. A kaoli harcosok viszont megújult reménnyel harcoltak. A hajó orrán állt Kulan Tith, büszke alak harcosai között, és újra meg újra visszaszorította a vad zöld embereket.

A Thuria közben egészen megközelítette a másik gépet. A tisztek sorba állították a harcosokat a beszálláshoz, amikor egy sortűz teljesen szétrobbantotta a büszke hajó oldalát, amely sebzett madárként süllyedt a föld felé. Thuvia fölfelé irányította a repülő orrát, hogy elkerülje a közvetlen tragédiát, de csak a becsapódás erejét sikerült csökkentenie, ahogy a kaoli hajó mellé zuhantak.

Amikor a zöldek észrevették, hogy csak két férfi és egy nő volt a fedélzeten, vad csatakiáltásban törtek ki, melyre a kaoliak csalódott morgása válaszolt.

Az előbbieket az újonnan érkezőkre fordították figyelmüket, mivel látták, hogy gyorsan végezhetnek velük, és a kisebb gép fedélzetéről jobban támadhatják a másikat.

Ahogy előrelendültek, Kulan Tith figyelmeztetően kiáltott föl

saját hajóhídjáról, és egyúttal kifejezte nagyra becsülését annak, aki kockára tette életét, hogy megmentse.

– Ki az – kiáltotta –, aki életét ajánlja Kulan Tithért? Soha nem láttam nemesebb önfeláldozást Barsoomon!

A zöld horda tagjai sorra ugrottak át a Thuria korlátján, miközben Carthoris visszakiáltott válaszként Kaol jeddakjának. A kisebbik gépen senki sem hallotta a kaoliak reakcióját, mert minden figyelmüket a saját fedélzetükön zajló események kötötték le.

Kar Komak, aki az egyik géppuskát kezelte, tágra nyílt szemmel nézte a támadó zöld szörnyetegeket. Carthoris, amikor így látta, sajnálatot érzett, hogy ez a férfi, akit ő bátornak hitt, ugyanolyan gerinctelenek bizonyul a megpróbáltatásokban, mint Jav és Tario.

– Kar Komak! Légy férfi! – kiáltotta. – Szedd össze magad! Emlékezz Lothar tengerészeinek dicsőségére. Harcolj! Harcolj, ember! Harcolj, ahogy még senki! Nem maradt más, mint hogy harcolva pusztuljunk el.

Kar Komak komor mosollyal fordult a héliumi felé. – Miért harcoljunk – kérdezte – ilyen félelmetes túlerővel szemben? Van egy másik megoldás, és csak az a jó. Nézd csak! – A fedélzet alá vezető hajólépcsőre mutatott.

A zöld emberek egy része már elérte a Thuria fedélzetét, amikor Carthoris odanézett, ahová a lothari mutatott. A szeme elé táruló látványtól megkönnyebbülten és boldogan dobbant meg a szíve – lehet, hogy Ptarthi Thuvia mégis megmenekül? Mert a hajó gyomrából félelmetes és komor ijászok jöttek elő. Nem Tario vagy Jav ijászai, hanem az ijászok odwarának emberei, harcra kész, vad katonák.

A zöld harcosok döbbenten és ijedten hőköltek vissza egy pillanatra, de utána iszonyú csatakiáltásokkal vetették magukat a különös, új ellenségre.

Nyílzápor állította meg őket. Pillanatok múlva csak halott zöld harcosok voltak a Thuria fedélzetén, és Kar Komak íjásza a korláton átugrálva tovább üldözték a nomádokat.

Íjászok utanjai bújtak elő a Thuriából, hogy a szerencsétlen zöldekre vessék magukat. Kulan Tith és a kaoliak tágra nyílt szemmel nézték a több ezer különös, vad íjászt, akik az alig ötven személyes hajóból ugrottak elő.

Végül a zöld harcosok nem bírták tovább a túlerőt. Lassan kezdtek visszavonulni az okkersárga síkon, s az íjászok úzóbe vették őket. Kar Komak, a Thuria orrában állva, remegett az izgalomtól.

Torkaszakadtából ordította elfelejtett világának vad csatakiáltását. Bátorító szavakat és parancsokat kiáltott oda embereinek, és amikor azok egyre távolabb kerültek a hajótól, nem bírt tovább ellenállni a harc hívó szavának.

A földre ugrott, és csatlakozott az utolsó íjászokhoz, akik a holt tengerfenéken üldözték a zöld hordát.

A zöldek egy alacsony sziklatömb mögött tűntek el, mely valaha sziget lehetett. Szorosan a sarkukban voltak a letűnt napok íjásza, s Carthoris és Thuvia meszsziről is látta Kar Komak kiemelkedő alakját, aki rövid torquasi kardjával hadonászva hajszolta a teremtményeit a visszavonuló ellenség után.

Ahogy az utolsó ember is eltűnt a sziklatömb mögött, Carthoris Ptarthi Thuviához fordult.

– Komoly leckét adtak nekem ezek az el-eltűnő lothari

ijászok – mondta. – Amint végeznek dolgukkal, nem maradnak ott, hogy zavarba ejtsék urukat jelenlétükkel. Kulan Tith és harcosai rendelkezésedre állnak. Tetteimmel igazoltam igaz szándékaimat. Isten veled.

Ezzel térdre ereszkedett és ajkához emelte a lány egyik szíjját.

Thuvia az ifjú lehajtott fejére tette a kezét. Egészen lágyan kérdezte:

– Hová mész, Carthoris?

– Kar Komak; az ijász után – felelte az ifjú. – Ott harcot és feledést lelhetek.

A lány szeme elé kapta a kezét, mintha valami kísértést akarna elűzni.

– Kegyelmezzenek az őseim – kiáltotta –, ha kimondom, amit nincs jogom kimondani, de nem hagyhatom, hogy elhajtsd az életed, Carthoris, Hélium hercege! Maradj, parancsolom. Maradj – szeretlek!

Valaki köhécselt mögöttük, és amikor megfordultak, Kulan Tithet pillantották meg, alig két lépésnyire. Hosszú ideig mindhárman hallgattak. Végül Kulan Tith megköszöri a torkát.

– Véletlenül hallottam, ami elhangzott – mondta. Nem vagyok vak, hogy ne vegyem észre a köztetek lévő szerelmet. És nem maradhatok vak a csodálatos önfeláldozásra, mellyel kockára tetted, Carthoris, magad és a leány életét, hogy megments, miközben tudtad, hogy pontosan ezzel fosztod meg magad a lehetőségtől, hogy a tiéd legyen Thuvia.

És nem titkolhatom elismerésem erényedért, Thuvia, mely

lepecsételte ajkad és nem mondtad ki érzelmeidet, mert tudom, hogy most először nyilatkoztál meg. Nem haragszom rád: Inkább haragudnék akkor, ha szerelem nélkül feleségül jöttél volna hozzám.

– Visszaadom szabadságod, Ptarthi Thuvia – jelentette ki –, és menj ahhoz, akihez szíved köt, s amikor nyakadra helyezik az arany nyakörvet, látni fogod, hogy Kulan Tith kardja emelkedik először a magasba, kifejezve a Hélium hercegnője és királyi férje iránt érzett barátságot!

Jegyzet:

1. Barsoomon az alapvető hossz mérték-egység az ad. Ez körülbelül egy földi láb, azaz harminc centiméter. Mint mindig, a barsoomi mértékegységeket általában földi megfelelőikkel helyettesítettem, hogy a földi olvasó könnyebben megértse azokat. Azok számára, akiket közelebbről is érdekelnek a marsbéli hossz mértékek, itt bemutatok egy táblázatot.

10 sofad = 1 ad

200 ad = 1 haad

100 haad = 1 karad

360 karad = a Mars egyenlítőjének hossza.

Egy haad vagy barsoomi mérföld kb. 2339 láb. Egy karad egy fok. Egy sofad kb 1,17 hüvelyk.

Tartalom

- [Első fejezet](#)
- [Második fejezet](#)
- [Harmadik fejezet](#)
- [Negyedik fejezet](#)
- [Ötödik fejezet](#)
- [Hatodik fejezet](#)
- [Hetedik fejezet](#)
- [Nyolcadik fejezet](#)
- [Kilencedik fejezet](#)
- [Tizedik fejezet](#)
- [Tizenegyedik fejezet](#)
- [Tizenkettedik fejezet](#)
- [Tizenharmadik fejezet](#)
- [Tizennegyedik fejezet](#)
- [Jegyzet](#)